
Wolfgang Hohlbein
Charity
o femeie in Space Force

Ilustrația copertei I: LUIS ROYO, Norma Agency, Barcelona
Ilustrația copertei IV: M.C. ESCHER
Coperta colecției: ANDREI DAN

WOLFGANG HOHLBEIN
"CHARITY - DIE BESTE FRAU DER SPACE FORCE"

ISBN 3-404-23096-5

ISBN 973-9081-13-4

CHARITY
O FEMEIE ÎN SPACE FORCE

Traducere de
ANCA RUSU

EDITURA BARICADA,
BUCUREȘTI, 1992

12 decembrie 1998

– În prezent –

Oraşul din vale continua să ardă. Spre nord, cerul luase foc şi iradia ameninţător un roşu intens, ca şi cînd, în acea zonă, pămîntul ar fi izbucnit în flăcări asemeni unui bloc uscat de huilă.

Cu cîteva minute mai devreme trecuse de un loc unde şoseaua era sfîrtecată. Trei soldaţi morţi flancau imensul crater care se căsca în asfalt şi începuse să se umple deja cu apă. Ceva mai încolo se afla un tanc. De fapt, ceea ce mai rămăsese din el: 45 de tone de oţel pe care un proiectil le transformase într-o epavă carbonizată.

Încercă din răsputeri să menţină maşina pe şosea. Deşi mergea cu aproape 80 de mile pe oră, avea senzaţia că abia se tîrăşte. Ultima oară cînd fusese aici (Dumnezeule mare, au trecut într-adevăr numai trei luni de atunci?!), tahometrul indicase şase mile între oraş şi munte. Astăzi însă, şoseaua părea să nu se mai sfîrşească. Şi, ca şi cînd toate acestea nu ar fi de ajuns, începuse să toarne cu găleata. În locurile în care nu era plesnit sau topit, drumul lucea ca o pistă de gheaţă şi era la fel de alunecos.

Motorul începu să urle. Maşina făcu un salt, derapînd şi începu să joace în următoarea curbă. Faptul că reuşi să o redreseze nu avea nimic de-a face cu îndemînarea ei în conducere. Era pur şi simplu un noroc.

După curbă se ivi muntele. Charity răsuflă uşurată, accelerînd din nou. Acul tahometrului se apropie de 100 de mile, apoi după o secundă căzu din nou cînd Charity îşi ridică piciorul de pe pedală. Cunoştea bine această regiune, dar era noapte, şoseaua alunecoasă şi umedă şi nu avea nici o garanţie că locul arăta acum exact aşa cum şi-l amintea.

Precauţia îi salvă viaţa. Pichetul de lîngă intrare fusese devastat şi imensa poartă din sîrmă împletită rămăsese deschisă. În dreptul intrării zăcea un elicopter carbonizat. Charity înjură, calcă frîna şi ambreiajul concomitent, încercînd să evite obstacolul.

Aproape că reuşise cînd...

Botul plat al maşinii frecă epava elicopterului. Ceva lovi parbrizul, transformîndu-l într-o plasă de fisuri; apoi plesni un cauciuc. Femeia scoase un strigăt şi se agăţă cu toată puterea de volan, în timp ce maşina se lovea cu furie de un alt obstacol, invizibil, oprindu-se exact în secunda în care Charity începuse să fie convinsă că se va răsturna.

Motorul murise cu un zgomot care-i sugeră că nici nu va mai porni vreodată şi, brusc, parbrizul se prăbuşi peste ea într-o ploaie de cioburi. Vîntul bătea puternic, biciuind interiorul maşinii cu rafale de stropi îngheţaţi. Undeva, în apropiere, şerpuiau flăcările unui incendiu.

Charity pipăi după centura de siguranţă, o decupla şi se aplecă în mod reflex să scoată cheia din contact, înainte de a conştientiza inutilitatea gestului. În locul ei luă revolverul Smith & Wesson din compartimentul pentru mănuşi, îl armă şi deschise uşa împingînd-o cu umărul.

În ciuda celor întîmplate avusese totuşi noroc. Bunkerul se afla doar la cîţiva paşi şi – în mod neaşteptat – ea se încadra încă în timp. Uriaşa poartă cu două canaturi nu era închisă. Raza palidă a unei lanterne uitate pe jos se strecura prin crăpătura îngustă dintre cele două plăci de oţel, cîntărind cîte o sută de tone fiecare. Dar straniu – nimic nu se mişca deşi, dacă se gîndea bine, sosirea ei fusese suficient de spectaculoasă pentru a fi remarcată.Ezită un moment, deoarece maşina, chiar lovită şi scoasă

din circulaţie, rămînea unica ei pavăză, singurul lucru care se interpunea între ea şi ceea ce devenise lumea în decursul ultimelor şase zile. Pe neaşteptate, ceva izbi tabla automobilului scoţînd un zgomot asemănător cu cel al unei mingii din piele, împănată cu ace de oţel. Cu o rostogolire perfectă, a cărei forţă o aduse din nou în picioare, Charity se îndepărtă, făcînd apoi încă un pas, pentru a nu ateriza din nou în noroi. Se uită atentă în jur şi începu să alerge spre crăpătura din munte. Mişcările îi erau atît de rapide şi fluide că păreau fără efort. Maestrul de Tae-Kwon-Do ar fi fost mîndru de ea.

Dar, gîndi Charity, maestrul era mort, la fel ca majoritatea celorlalţi şi, dacă nu avea grijă, în curînd putea să-i urmeze.

Nu o atacă nimeni, însă cei cîţiva paşi au fost cei mai lungi din viaţa ei. Undeva, deasupră-i, o creatură neagră brazdă cerul şi în ciuda ploii puternice, se făcuse înăbuşitor de cald; pielea îi ardea, iar în aer plutea un iz acru, înecăcios, care-i dădea o senzaţie de greaţă.

Ajunse la poartă abia mai răsuflînd, se lăsă să alunece pe oţelul umed, uitîndu-se din nou în jur. Nimeni nu încercă să o atace, dar noaptea era plină de forfotă şi nelinişte, ca şi cum însăşi întunericul prinsese deodată viaţă. Peste tot se strecura, mişuna şi se tîra ceva; în plesnetul ploii se amestecau sunete cu rezonanţe ciudate. Umezeala lucea pe negrul chitinei, iar ochii insectelor reflectau toate culorile curcubeului. Şi, în mod bizar, lanterna a cărei rază o urmărea continua să rămînă nemişcată. Charity îşi făcu curaj, se întoarse cu viteza fulgerului şi, cu o săritură, se strecură prin crăpătura îngustă a intrării.

Mişcarea îi salvă viaţa.

Un monstru cu mii de picioare şi dinţi enormi se năpusti în aceeaşi clipă spre poartă, scoţînd un fluierat asurzitor şi alunecînd apoi uluitor de repede pe oţelul neted ca oglinda. Un al doilea fluierat, mai strident decît primul, răsună cînd creatura atinse solul şi începu să se învîrtă pe nenumăratele-i picioare care se mişcară dintr-o dată, ca într-un vîrtej. Deşi totul se întîmplă într-o clipă, Charity reuşise să i-o

ia înainte. Se rostogoli, ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Un zgomot scurt, o lance de foc şi, la un metru şi jumătate de faţa ei, plesni ceva. Ceva care semăna izbitor cu un păianjen.

Charity îşi învinse scîrba şi sări în picioare. Dar nu exista nimic în ce ar fi putut trage – sau, dacă exista, rămînea invizibil. Sala era atît de întunecată încît pînă şi ţeava armei ei dispărea învăluită parcă într-o ceaţă neagră. Timp de cîteva secunde nu făcu nici un gest; închise doar ochii, ascultînd.

Percepea zgomote, nenumărate şi neliniştitoare, dar nici unul pe care l-ar fi putut identifica: un foşnet, o alunecare, un rîcîit şi o sfîşiere, o şopoteală înceată, ca a unor voci străine şi răuvoitoare...

Charity încercă să discearnă sunetele care nu erau produsul nervilor ei surescitaţi, dar nu reuşi.

Cu precauţie infinită, ca nu cumva să producă vreun zgomot care să-i trădeze prezenţa, făcu un pas în spate, se lăsă pe vine şi pipăi cu mîna stîngă după lanternă. Degetele îi alunecară pe betonul halei, dînd de ceva moale – imaginea monstrului cu formă de păianjen îi apăru pentru o secundă în faţa ochilor şi din nou simţi greaţa cum creşte în ea ca un val – apoi atinse un corp. Rezistă tentaţiei de a se întoarce şi se aplecă uşor într-o parte, pipăind după lanternă, în timp ce mîna cu arma descria în continuare semicercuri în întuneric, spre orice s-ar fi putut ascunde în el.

În sfîrşit, atinse metalul rece al lanternei. Pentru un moment rămase nemişcată. Cu toate că întunericul o înnebunea, îi era şi mai teamă de ceea ce raza lanternei putea descoperi în spatele zidului de beznă. Pe de altă parte, nici o spaimă nu putea fi mai cumplită decît cea din subconştientul ei.

Ia-ţi inima-n dinţi, ce tot stai! gîndi, furioasă pe sine. Ai fi moartă de mult dacă ar fi fost ceva în preajmă! Asta nu mai corespundea adevărului – adversarii ei veneau dintr-o lume care nu avea aceeaşi logică cu a noastră.

Pulsul precipitat i se mai calmă, la fel ca şi tremurul nervos al mîinilor. În spatele frunţii gîndurile i se roteau nebuneşte, dar acum se putea controla. Se ridică şi stinse lanterna înainte de a se răsuci pentru a nu o orienta în direcţia din care veneau sunetele.

O secundă mai tîrziu îşi dorea să nu o fi făcut.

Se înşelase. Existau într-adevăr lucruri peste ceea ce-şi putea imagina. Era un coşmar. Conul subţire de lumină abia zdrenţuia întunericul, dar puţinul pe care reuşi să-l vadă o făcu să se înfioare. Acolo unde cu trei luni în urmă fusese hala sclipind de curăţenie a intrării în bunker, se afla ceva ce putea fi asemuit decorului unui film de groază. Numai că totul era real; o realitate îngrozitoare.

Charity îşi reprimă repulsia, făcu un pas – nu fără a se uita atentă unde urma să păşească – şi se strădui să înregistreze imaginea înfricoşătoare în toate amănuntele. O materie vîscoasă, de culoare cenuşie, acoperea pereţii şi podeaua. Un ceva diform, care pulsa şi tremura ca şi cînd ar fi avut propria sa viaţă. Ici şi colo, prin masa aceea strălucitoare mişunau vietăţi mici, cu platoşe, care se ocupau harnic de lucruri pe care ea nu le înţelegea şi nici nu dorea să le înţeleagă, iar de-a curmezişul sălii se întindea o plasă de păianjen, mărită pînă la limita absurdului. Îşi aminti de vietatea-păianjen care o atacase şi un fior de gheaţă i se prelinse pe şira spinării. Plasa aceasta era, hotărît lucru, mult prea mare pentru a putea fi opera unei singure făpturi. Făcu încă un pas, apoi rămase din nou nemişcată şi roti conul de lumină al lanternei.

Un singur lucru o mai liniştea. Faptul că nu descoperise cadavre. Bărbaţii care o aşteptaseră aici, avuseseră timp să se salveze, punîndu-se la adăpost, înainte ca monstruoasele insecte să transforme hala într-un loc al groazei.

Ori au fost devoraţi, îi şopti o voce. Aproape împotriva voinţei ei începea să înţeleagă faptul că unele din ghemotoacele tremurătoare, ţesute în plasă, erau suficient de mari pentru a cuprinde un trup omenesc. Se strădui să nu-şi urmărească gîndul pînă la capăt şi păşi tremurînd mai departe. Raza lanternei pipăia prin sală ca degetul unei fantome.

Păianjenul pîndea la trei metri deasupră-i, într-un nod al ciudatei plase şi era mult mai mare decît vietatea care o atacase prima dată. De fapt, nici nu era un păianjen în adevăratul sens al cuvîntului – avea corpul sferic, fără cap sau alte extremităţi, cu excepţia unui enorm număr de picioare păroase, cu care se agăţa de plasă. Gura era un orificiu triunghiular

în care luceau dinţi ascuţiţi, iar ochii păreau mai degrabă de felină decît de insectă, fiind foarte vii, plini de o inteligenţă care o făcea pe Charity să se înfioare.

Ridică arma şi ţinti monstrul de culoare cenuşiu-maronie, dar vietatea nici măcar nu încercă să o atace. Atîrna pur şi simplu, clipind din ochii săi mari, neliniştitor de inteligenţi, uitîndu-se în jos spre ea şi mişcîndu-şi din cînd în cînd cîte un picior. Charity se aplecă şi trecu pe sub firele plasei, cu spatele spre unul din pereţi şi spre poartă. Nu-şi propusese să pună în funcţiune mecanismul de deschidere al bunkerului. Dacă acolo jos rămăseseră oameni, în mod sigur baricadaseră trapa antiatomică cu tot ce aveau la dispoziţie. Dar mai exista o ieşire secundară, la o distanţă de cîţiva paşi şi, pe lîngă alte obiecte utile, de centura ei atîrna şi cheia electronică a acestei uşi de siguranţă.

Păianjenul o observa, dar tot nu se mişcă. Distanţa dintre ei se mări la cinci, apoi la zece metri şi, în cel din urmă, Charity reuşi să ajungă la poartă. În spatele ei se afla acum oţelul îngheţat al celor două canaturi care făceau din acest bunker locul cel mai sigur din lume. Încet, fără a pierde nici o secundă din ochi oribilul animal (dar era oare un animal?!) se strecură pe lîngă poartă, trecînd de la oţelul rece la o porţiune netedă de material sintetic şi atinse apoi din nou o porţiune metalică. Uşa de siguranţă.

Charity ezită. Dacă această... creatură care atîrna acolo sus avea numai o parte din inteligenţa pe care i-o bănuia, atunci ştia ce însemna arma din mîna ei. Dar în acest caz ştia de asemenea că, mai devreme sau mai tîrziu, va fi nevoită să lase din mînă fie revolverul, fie lanterna pentru a desprinde generatorul de impulsuri de la centură. Ridică arma lent şi ochi monstrul exact între ochi – dar ezită iarăşi.

Ceva în adîncul său se revolta la gîndul de a ucide animalul, pur şi simplu. Nu era vorba de milă sau de scrupulozitate; aceste două sentimente dispăruseră din ea în decursul ultimelor două săptămîni, pentru totdeauna. Avea însă un presentiment care o împiedică să lichideze monstrul. Învăţase să se bazeze pe presimţiri.

Lăsă arma să coboare, se întoarse doar atît cît să poată urmări în acelaşi timp şi păianjenul şi uşa, apoi încercă să desprindă generatorul de impulsuri de la centură, fără a lăsa lanterna să cadă. Reuşi. Cu degete care-i tremurau din cauza tensiunii, îndreptă generatorul de dimensiunea unei cutii de chibrituri spre uşă, ascultă declicul elementului magnetic şi apăsă cu toată puterea pe butonul roşu care se afla pe suprafaţa neagră a generatorului.

În aceeaşi secundă, păianjenul se puse în mişcare.

Se deplasa atît de repede încît Charity avea senzaţia că s-a transformat într-o umbră; nici măcar nu-i putea urmări mişcările. Descarcă arma, dar în aceeaşi clipă avu certitudinea că glonţul nu-şi va atinge ţinta. Animalul era mult prea iute. Încercă să urmărească goana sferei păroase cu lanterna, trase încă o dată şi încă o dată – fără nici un rezultat.

Animalul ajunse în dreptul său, se răsuci cu viteza fulgerului spre dreapta – şi, din plasa care se desfăşura deasupra ei, se desprinse un segment care căzu, învăluind-o.

Charity scoase un strigăt, făcu un pas şi se prăbuşi pe suprafaţa din beton, încurcîndu-se în ţesătura subţire şi lipicioasă. Cuprinsă de disperare, începu să tragă de plasă, dar nu reuşi decît să se încurce şi mai tare în ea. Firele nu erau mai groase decît cele de păr, dar foarte rezistente şi ardeau ca acidul acolo unde atingeau pielea. Undeva în spatele şi deasupra femeii răsună un fluierat urmat de un declic metalic, determinat de deschiderea uşii. Prea tîrziu, gîndi Charity cu ciudă. Cu zece secunde întîrziere. La dracu'! A rezistat, a străbătut acest iad şi asta pentru a rata totul din cauza a zece secunde!

Furia care o cuprinse la acest gînd îi dădu puterea să se mai răsucească o dată şi să întindă mîna după armă. Încercă să ignore arsurile şi zgîrieturile pe care firele acide i le provocau pe mîini, îşi adună genunchii la piept, făcîndu-se ghem şi se mişcă ritmic pentru a se apropia de revolver. Îi scăpase din mînă, dar nu putea fi la mare distanţă; poate la o jumătate de metru, oricum suficient de aproape pentru ca în ciuda plasei sufocante să...

Charity încremeni exact în momentul în care reuşi să-l

localizeze. Era acolo unde aproximase ea, poate chiar puţin mai aproape, dar păianjenul pîndea deasupra!

Fixă monstrul cu privirea, iar bestia se holbă la ea. Acum era sigură că nu-şi imaginase fulgerarea batjocoritoare din ochii păianjenului. Monstrul se juca cu ea, aşa cum făcuse de altfel de la început, un joc nemilos de-a şoarecele şi pisica, în care se ştia cine va pierde.

Şi încă nu s-a terminat, gîndi Charity sumbru. Era lipsită de apărare, în imposibilitatea de a se mişca sau de a se elibera, înfăşurată în plasa aceea afurisită, iar creatura putea să se năpustească şi să o ucidă în orice clipă. Dar nu o făcea. Nu făcea nimic. Nu se apropia şi nici nu se mişca, ci o fixa în continuare.

La mică distanţă, în spatele păianjenului, sesiză o umbră ameninţătoare şi, în momentul următor, un al doilea monstru se apropie de Charity şi apoi un al treilea, un al patrulea... Brusc îşi dădu seama cît de mult greşise crezînd că are de-a face cu un singur păianjen. Hala de la intrare era plină de aceşti monştri păroşi. Probabil că o pîndeau cu zecile din întuneric.

Oftă uşor. Ciudat – nu îi era deloc frică. Simţea numai o senzaţie puternică de greaţă, puţină dezamăgire că totul se sfîrşea aici şi o seninătate absurdă – în mod sigur o reacţie anormală, diagnostică ea. Mai demult (Demult? Înainte cu doar cîteva săptămîni!!), se supăra adeseori cînd, în filme sau în cărţi, eroul principal era salvat în ultimul moment din situaţii care îţi făceau părul măciucă. Îşi dorea să întîlnească o poveste în care salvatorul să ajungă prea tîrziu – exact la timp pentru a aduna resturile viteazului erou.

Şi, după cum se părea, dorinţa i se îndeplinise.

4 martie 1998

– În trecut –

Chiar şi de la o depărtare de aproape trei mii de mile, nava oferea o imagine impresionantă. În cazul în care era o navă şi dacă datele care apăruseră pe monitorul calculatorului corespundeau realităţii.

Charity se îndoia, deşi nu avea nici un motiv să suspecteze informaţiile computerului, iar un obiect argintiu care se năpustea cu o viteză înnebunitoare din spaţiul intergalactic – avînd ca destinaţie cea de-a treia planetă a sistemului solar – nu putea fi altceva decît o navă spaţială.

Şi totuşi...

Ceva în ea se împotrivea. Nu putea accepta evidenţa. Nu credea în existenţa unei nave de asemenea dimensiuni, iar probabilitatea vizitei unei alte specii inteligente din adîncul cosmosului îi părea nu ştiu cum... oricum, atît de redusă, încît ar fi trebuit ca cineva să fi inventat alte cifre pentru a o putea exprima.

Şi totuşi acest monstru era acolo. O sfida prin zecile de monitoare ale punctului de control şi se deplasa de aproape cinci săptămîni sub forma unui semnal verde pe ecranele radarelor de observaţie de pe Pămînt. Dacă privea cu atenţie prin hublou, putea să-l zărească printre miile de luminiţe împrăştiate în faţa navetei CONQUEROR. Singurul amănunt

care-l deosebea de celelalte era faptul că se mişca uluitor de repede.

„Cît mai avem?” – vocea lui Mike o aduse la realitate. Privi aparatura de bord şi răspunse automat: „Şaptesprezece minute. Unsprezece pînă în momentul părăsirii navei.”

Oftă, se aşeză mai comod în fotoliul de pilotaj şi ridică mîinile pentru a-şi netezi fruntea. Îşi dădu însă seama că, într-un costum închis ermetic, gestul era absurd. Decuplă cîteva contacte ale pupitrului de comandă din faţa sa şi se ridică.

„Comandantul predă copilotului”, rosti în microfonul de bord; era o formulă învechită şi lipsită de sens, deoarece de la plecarea lor, cu trei săptămîni şi jumătate în urmă, nimeni nu reuşise nici măcar să inspire fără a fi înregistrat simultan pe trei casete video, al căror conţinut era transmis imediat spre Pămînt. În şoaptă, adăugă: „Relaxează-te, Niles. În următoarele nouăzeci de minute eşti stăpînul acestei cutii zburătoare”.

Nu putea distinge faţa lui Niles în timp ce acesta trecu pe lîngă ea în costumul lui greu şi se aşeză pe scaun, dar îşi putea imagina foarte bine expresia chipului său. Erau cu toţii nervoşi, iar în ultima oră şi jumătate – în care CONQUEROR intrase pe traiectoria navei străine – tensiunea devenise aproape insuportabilă.

Şi cum să nu fie? În comparaţie cu „micul pas pentru om, dar uriaş pentru omenire” al lui Armstrong, misiunea lor era comparabilă cu un maraton în cizme de-o poştă. Adică; nici mai mult nici mai puţin decît stabilirea primului contact al oamenilor cu o altă formă de viaţă. Cu o formă de viaţă „inteligentă”. Nu cu microorganisme ca cele descoperite pe Marte, sau cu nişte colonii de mucegaiuri asemeni celor de pe Titan, ce declanşaseră entuziasmul debordant al cercetătorilor. Nu. Era vorba de făpturi inteligente, care gîndeau, care erau capabile să conceapă şi să construiască nave cu diametre de nouă sute de metri şi viteze de patru mii de mile pe secundă.

Ea, şi toţi cei din jurul ei, aveau motive serioase să fie îngrijoraţi.

Dar nu aveau voie să se lase pradă acestui sentiment. Dacă computerul nu greşise, le rămăseseră mai puţin de douăsprezece minute pentru a părăsi nava lor şi a se deplasa spre cea străină pentru observaţii. Obiectul era mult prea rapid pentru a le permite un zbor în imediata apropiere, iar o cuplare era exclusă. Singura posibilitate o constituia urmarea unui curs paralel, depăşirea extratereştrilor şi apoi aşteptarea acestora. Douăsprezece minute. Acesta era intervalul care le permitea revenirea în deplină siguranţă; paisprezece pentru cei dispuşi să se joace de-a sinucigaşii, utilizînd rezerva de combustibil pînă la ultima picătură.

Charity nu era dispusă să pozeze în eroină. Era însă îngrijorată din pricina lui Mike şi, cu atît mai mult, pentru Soerensen. Intuia că ultimul le va crea probleme – aparţinea acelei specii de cercetători dispuşi să-şi sacrifice viaţa fără a clipi, numai la gîndul că vor fi eternizaţi în cine ştie ce notă periferică a nu se ştie cărui referat ştiinţific. Din punctul ei de vedere, includerea lui în echipaj fusese o greşeală. Nu era vorba doar de felul lui de a fi. Părerea ei era că, într-o asemenea misiune, cercetătorii nu aveau ce să caute, în definitiv – chiar în cazul în care vor reuşi să pătrundă în uriaşul obiect zburător – nu vor putea întîrzia nici zece minute în interiorul acestuia. Ce dracu' îşi imagina el că va reuşi să cerceteze în zece minute?!

„Şapte minute” spuse Niles. „Sîntem pe traiectorie. Vă rog să urcaţi!” Vocea lui suna forţat şi asta nu se datora unei transmisii proaste prin microfonul căştii. Simţea o amărăciune şi – cu excepţia lui Soerensen – cei din echipaj se cunoşteau prea bine între ei, pentru a încerca să-şi ascundă sentimentele. Charity îi înţelegea. Dar aşa căzuseră sorţii. Unul dintre ei trebuia să rămînă la postul de comandă, chiar dacă în scurtul răstimp afectat misiunii, nu avea practic nimic de făcut. CONQUEROR era pilotată prin computer de aproape trei ore, iar pentru următoarele nu se întrevedea nici o schimbare în acest sens. Dar şi cel mai bun computer putea greşi. Nici Charity, nici ceilalţi nu erau dispuşi să-şi vadă naveta dispărînd pentru totdeauna în spaţiu, datorită unui microchip scurtcircuitat sau mesajului de „BINE V-AM GĂSIT!”

al extratereştrilor, transmis pe o frecvenţă care să le bulverseze calculatorul de bord.

Urcară unul după altul în compartimentul pentru lansare. Cele două clapete se deschiseră şi, pentru o secundă, Charity se simţi neînsemnată şi vulnerabilă. În jurul ei nu se mai afla decît răceala de gheaţă a cosmosului şi golul dintre planete. Gîndul că nu era separată de vid decît prin folia subţire a costumului de protecţie, o făcu să se înfioare.

„Acolo este!” Una din făpturile albe de lîngă ea ridică braţul şi indică unul din punctele argintii aflate deasupra lor. Charity recunoscu vocea lui Soerensen. Se încruntă, dar evită să spună ceva. Cuvintele ei puteau fi auzite nu numai de cei cinci oameni care o însoţeau, ci şi de aproximativ alţi cinci mii de membri ai SPACE FORCE de pe Terra.

„Trei minute”, anunţă vocea lui Niles. „Nava se află pe traiectorie. Pregătiţi-vă.”

Nu era nimic de pregătit. Cu toate astea îi era recunoscătoare pentru cuvintele sale. Poate şi numai pentru felul în care sunase vocea lui, care îi crea cel puţin senzaţia că nu erau singuri în acest gol fără de sfîrşit. Se întoarse greoi şi privi siluetele celorlalţi; făpturi cu un ochi şi patru extremităţi, făurite din argint şi alb, care se deosebeau doar prin plăcuţele cu numele, fixate pe căşti. Îi părea rău că nu putea distinge chipul lui Mike din cauza vizierei întunecate, însă îi simţea surîsul încurajator. Zîmbi şi ea. Una din feţele argintii – plăcuţa cu numele îl indica pe Soerensen – se întoarse spre ea. Ceva pocni uşor în difuzoarele căştilor cînd cercetătorul comută pe frecvenţa ei.

„Căpitane Laird!”

„Da?”

Mîna întinsă a lui Soerensen indica laserul cu raze gamma, care atîrna în partea dreaptă a costumului. „Vă rog să vă mai gîndiţi”, spuse el. „Vă implor, nu luaţi obiectul acela cu dumneavoastră.”

Charity îşi reprimă un oftat. De cîte ori purtaseră această discuţie în ultimele trei săptămîni şi jumătate? De o sută de ori? Cel puţin!

„Trebuie să mă supun anumitor ordine”, îi răspunse totuşi.

„În afară de asta, este oricum prea tîrziu pentru a schimba ceva. Nu mă mai pot întoarce în navă.”

„Comiteţi o greşeală de neiertat, căpitane! Chiar vreţi să vă înfăţişaţi unei alte forme de viaţă cu o armă în mînă? Pentru ce?”

„Să zicem, pentru a salva eventual pielea unor romantici incorigibili ca dumneata, Soerensen. Şi acum gata cu vorbăria, altfel vă las aici. Pentru asta ar mai fi timp suficient.”

Glasul îi suna tăios, dar în spatele sticlei fumurii, zîmbea. Era absolut sigură că această parte a discuţiei va fi ştearsă de pe benzi, înainte de a fi dată publicităţii.

Soerensen încercă să argumenteze, însă îi tăie vorba: „Am spus că am încheiat!”

„Două minute” se auzi din nou vocea lui Niles, şi apoi, „Un minut. Porniţi imediat. Mult noroc şi aduceţi-mi şi mie o extraterestră drăguţă.”

„Fără observaţii personale, locotenente”, replică Charity cu un ton care trebuia să sune autoritar doar pentru cei de pe Pămînt. Era sigură că Niles înţelesese de fapt sensul.

„Treizeci de secunde. Cinsprezece, zece... porniţi!”

Senzaţia era dezamăgitor de lipsită de dramatism, ca toate celelalte deplasări în spaţiu. Charity nu avea sentimentul că zboară, deoarece nu exista nici gravitaţie, nici o acceleraţie sesizabilă. CONQUEROR se îndepărta pur şi simplu de ei, pînă cînd ajunse un triunghi alb, mare cît palma, apoi un punct minuscul, dispărînd în cele din urmă cu totul.

Cordonul de siguranţă de care erau legaţi toţi cinci se încordă şi smucitura îi făcu să execute un dans grotesc. Fascicule înguste de foc pornite din propulsorul lui Mike şi al lui Soerensen, străpunseră întunericul şi apoi unul mai intens porni din cel al lui Bellinger. Rostogolirile lor încetară în momentul în care computerul ajunse la concluzia că se aflau din nou pe traiectoria corectă. Pluteau prin univers. Nici unul nu rostea o vorbă; chiar şi respiraţia le era parcă mai uşoară ca de obicei. Charity avea senzaţia că aude scurgerea secundelor. O sută patruzeci şi nouă, gîndi. Exact atîtea aveau pînă la contact; cel puţin aşa afirmase calculatorul de la bordul lui CONQUEROR. O sută patruzeci şi nouă de

eternităţi. Cîte dintre ele se scurseseră oare? Şi cu cîte secunde înainte de contact vor vedea nava?

Rezistă tentaţiei de a se uita la ceas şi îşi fixă privirea în direcţia din care ar fi trebuit să apară discul argintiu. Ceilalţi făcură la fel.

În momentul în care evenimentul se produse, se simţi puţin dezamăgită. Totul se întîmplă cît se poate de banal. Unul din punctele minuscule şi strălucitoare începu să crească şi să piardă în acelaşi timp din strălucire. Apoi, parcă dintr-o dată, nava apăru în faţa lor, gigantică, copleşitoare. Incredibil de mare.

Se năpustise spre ei cu viteză ce îşi bătea joc de orice descriere, deveni mai mare şi mai mare. Umplu jumătate din cîmpul vizual şi începu să cadă de parcă s-ar fi transformat într-o planetă care ieşise din propria-i traiectorie. Charity observă nişte inscripţii bizare pe partea inferioară a navei, percepu fugar forma acesteia – identică cu cea pe care le-o indicase computerul – şi în următoarea secundă se şi afla lîngă ei; o farfurie gigantică, cu marginile rotunjite şi o cupolă abia observabilă pe partea superioară. Un OZN perfect, uriaş, fascinant.

„Dumnezeule mare!” şopti vocea lui Soerensen în casca ei. „E enormă!” Charity nu răspunse, dar computerul costumului ei reacţiona parcă la exclamaţia aceasta şi, concomitent, izbucniră din toate propulsoarele fascicule de foc. Micul grup fu proiectat cu putere spre discul ce gonea prin faţa lor. Soerensen scoase un strigăt de spaimă; chiar şi Charity trebui să-şi folosească toată stăpînirea de sine pentru a nu ceda impulsului de a opri prăbuşirea aceea năucitoare.

Dar ciocnirea inevitabilă, care îi era sugerată de simţurile ei surescitate, nu avu loc. În locul acesteia, micul grup ateriza lin pe suprafaţa navei, iar simţurile le fură puse din nou la încercare în secunda în care mişcarea aceea ultrarapidă încetă brusc. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi îi veni să verse. Dar nu se putea lăsa pradă acestei senzaţii. Trei din cele şaptesprezece minute pe care le aveau la dispoziţie trecuseră deja. Trebuiau să acţioneze.

Şi totuşi, în următoarele cinci, zece secunde nu făcură altceva

decît să stea pironiţi locului şi să se uite fascinaţi la imensa suprafaţă de metal pe care se aflau.

Ce simţea în acel moment? Nu ştia. Nici atunci, nici mai tîrziu. Era o senzaţie înălţătoare şi în acelaşi timp înfricoşătoare, nemaipomenită, terifiantă... din fiecare cîte puţin şi parcă nimic din toate astea; un sentiment pe care nu-l putea descrie deoarece nu existau cuvintele potrivite pentru a o face. Era, probabil, ceea ce simţise şi Armstrong cînd păşise pe Lună, sentimentul lui Columb cînd descoperise America, al lui Ievgheniev cînd amerizase Woshod pe Marte... Era o senzaţie de nedescris, făcîndu-i să se simtă în acelaşi timp minusculi şi incredibil de măreţi.

În cele din urmă, Soerensen fu cel care rupse tăcerea. „Acolo, în faţă. În dreapta, căpitane Laird. Pare să fie un fel de intrare.”

Charity privi în direcţia indicată şi văzu ceea ce sugerase cercetătorul: nu departe de ei se căsca un orificiu în suprafaţă.

„O.K. Să ne grăbim, dar fiţi atenţi.”

Porniră. Tălpile lor magnetice abia izbuteau să-i menţină lipiţi de metalul navei. Păşeau cu grijă, pentru a nu fi catapultaţi în spaţiu de forţa propriilor paşi şi, exact după un minut, formau un semicerc în jurul presupusei intrări, privind în adîncime.

Părea a fi o cale de acces în interiorul navei, dar conducea parcă în neant, fiindcă razele reflectoarelor nu atingeau nicăieri vreun obstacol. Lumina se pierdea undeva la o distanţă de cincizeci, o sută de metri în întuneric.

„Ce mai aşteptăm?” întrebă Soerensen, făcînd un pas şi rămînînd din nou nemişcat.

Charity privea îngrijorată în puţul întunecat. Ceea ce vedea – mai bine zis **ceea ce nu vedea** – nu-i plăcea de loc. Nu existau pereţi. Nu era podea. Nimic. Dacă aceea era camera de expulzare. Însemna că trecea prin tot corpul navei.

„Ce mai aşteptăm, căpitane?” repetă Soerensen întrebarea. „Mai avem doar opt minute şi jumătate”.

„Tocmai asta nu-mi place”, răspunse Charity. Ceva o avertiza, dar nici măcar nu ştia **faţă de ce anume.** La naiba!

Măcar dacă ar avea mai mult timp de gîndire!

„Soerensen, Bellinger, Landers – rămîneţi pe loc”, comandă, „Mike şi cu mine vom merge singuri”.

Decuplă rapid emiţătorul, se desprinse din legătura de siguranţă şi făcu un pas prudent înainte. De partea cealaltă a intrării, Mike făcu exact acelaşi lucru.

Alunecară cu viteză spre interiorul navei, dar aveau senzaţia că totul se întîmplă cu o încetineală chinuitoare. Pentru un moment razele reflectoarelor se prelinseră pe metalul învelişului înconjurător şi putură observa cît de gros şi prost finisat era. Putea fi o placă de aproximativ un metru, din oţel grosolan. Nici marginile intrării nu erau netede. Orificiul părea mai degrabă o spărtură decît o intrare construită în acest scop. Putea fi foarte bine şi rezultatul unei coliziuni cu un meteorit...

Trecînd de intrare, razele reflectoarelor se pierdură într-un spaţiu negru ca smoala ce absorbea parcă lumina. Nu exista nici o modalitate de a estima viteza cu care plonjau; în jurul lor nu era nimic altceva decît întuneric, iar Charity avea senzaţia că acesta devenea tot mai intens. Îşi atinse centura şi declanşa racheta pe care o avea în spate, simţind în acelaşi timp cum îşi încetineşte prăbuşirea în adîncuri.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă vocea lui Soerensen în cască. „Ce vedeţi acolo jos, căpitane?”

Charity îl ignoră. Nu vedea nimic. Raza reflectorului ei se rotea mereu, dar nu dezvăluia decît un gol imens. Această navă spaţială nu conţinea nimic. Poate că se găseau într-un hangar anexă, poate...

Se constrînse să nu-şi urmărească gîndul pînă la capăt şi se concentra asupra mişcării prin care îşi deplasa reflectorul. Acum se aflau acolo pentru **a vedea.** Speculaţii putea face mai tîrziu.

În sfîrşit, raza de lumină dezvălui totuşi ceva, deasupra ei. Cercul palid de halogen pipăia, tremurînd, plăci din oţel îmbinate grosolan şi alunecă mai departe, fără a mai întîlni nimic în afara acestui cer metalic.

„La dracu', Laird, ce vedeţi?” strigă Soerensen. „Dar vorbiţi odată! Nu mai avem decît şapte minute. Ce-aţi găsit?”

Charity suspină. „Coborîţi să vedeţi şi dumnevoastră, domnule profesor. Dar aveţi grijă să nu vă loviţi. E al naibii de îngust aici”.

După mai puţin de o secundă deasupra lor apăru faza lămpii lui Soerensen, urmată îndeaproape de ale lui Bellinger şi Landers. Mike ridică braţul şi lumină cele trei siluete minuscule care veneau spre ei, de la aproximativ cincizeci de metri. Soerensen înjură cînd raza îl orbi.

Apoi amuţi în momentul în care îşi dădu seama despre ce era vorba. Pentru un moment, lui Charity îi fu aproape milă de dezamăgitul profesor. Ea însăşi fusese surprinsă cînd realizase că această farfurie enormă, nu transporta nimic altceva decît un gol uriaş. Pentru Soerensen, se prăbuşea o lume.

„Încă şase minute” rosti Mike.

„Ce facem? Mai coborîm?”

Charity scutură din cap şi abia atunci îşi dădu seama că mişcarea era perceptibilă.

„Nu”, hotărî ea. „Pregătiţi-vă; o să trag o rachetă luminoasă”.

Alunecară spre grupul lui Soerensen şi Charity fixă din nou cablul de legătură de costumele noilor veniţi, asigurîndu-se dintr-o privire că Mike făcea acelaşi lucru în partea opusă. Acum formau un pentagon regulat, aflîndu-se cu faţa spre exteriorul acestuia şi, ceea ce era mai important, aveau fiecare cîte o cameră de luat vederi. Cu puţin noroc puteau înregistra interiorul întregii nave.

„Acum!” rosti Charity.

La douăzeci de metri sub ei izbucni un soare în miniatură. Pentru un moment, Charity fu orbită în ciuda filtrului care coborî cu viteza fulgerului pe suprafaţa vizierei ei. Apoi, ochii i se obişnuiră cu lumina crudă şi ceea ce zări…

Se aflau în interiorul unui dom de oţel. Tavanul şi pereţii erau dintr-un metal mat, aproape alb, perforat de sute de găuri, asemănătoare cu cea prin care intraseră. Deasupra şi în imediata lor apropiere nu exista nici o umbră, pentru că nu se afla nimic ce ar fi putut lăsa o umbră – încă o dată realizară faptul uluitor că enormul disc era, pur şi simplu, gol.

Doar undeva departe, sub ei, se putea distinge ceva. Covorul de lumină prin care trebuiau să privească dizolva contururile ca un acid strălucitor şi transformase ceea ce ar fi trebuit să fie podeaua într-un peisaj suprarealist. Umbre alternau cu linii şi contururi care se suprapuneau...

Racheta luminoasă se stinse şi întunericul îi lovi ca un val puternic. Timp de o secundă, Charity avu senzaţia că nu mai poate respira în smoala care îi învăluise brusc.

„Să coborîm. Trebuie să coborîm, căpitane. Acolo este ceva! Repede!”

Era, bineînţeles, Soerensen. Sunetul vocii sale trăda o nerăbdare înfrigurată. Graba asta nu-i plăcea deloc lui Charity şi o cuprinse îngrijorarea. Însă asta nu însemna că profesorul n-avea dreptate. Dar în momentul în care acesta încercă să-şi dea drumul de lîngă ei, îl reţinu.

„Mike?” întrebă ea.

„Cinci minute” veni prompt răspunsul. „Fix”.

Privi nedecisă în sus. Cinci secunde se scurseră irecuperabil. Cinci secunde pentru care Soerensen, în mod sigur, îi mai ură cinci ani în focul Gheenei. Teama că nu vor regăsi intrarea era nejustificată – nava arăta ca un şvaiţer zburător şi avea cu siguranţă sute de ieşiri. Şi totuşi, gîndul de a cobori în acel labirint de umbre şi lucruri necunoscute, n-o tenta deloc.

„O.K.” spuse în cele din urmă. „Dar fiţi foarte atenţi. Iar dumneata, Soerensen, nu atingi nimic, ai înţeles?”

În locul unui răspuns, cercetătorul plonjă în adîncuri. Toate simţurile ei erau încordate la maxim. Vedea, auzea, pipăia şi mirosea lucruri a căror existenţă nici măcar nu o putea bănui.

Razele de lumină se loviră în cele din urmă de un obstacol. Ceva mare şi negru se desprinse din întunericul de sub ei, pentru ca apoi să dispară. Brusc, realizară că erau înconjuraţi de umbre şi obiecte ciudate, mate, piramidale, rotunde, cubice şi alte forme de nedescris. Suprafeţele metalice neregulate se înclinau formînd coridoare, între care se căscau şanţuri, galeriile erau sfredelite de nenumărate văgăuni de formă imprecisă şi traiectorie incalculabilă; în sfîrşit au zărit

ceva ce avea, cu aproximaţie o alură tehnică, fără ca ea să fi putut să o definească.

În mod sigur nici Soerensen – dar aceasta nu-l împiedica să scoată întruna exclamaţii de încîntare şi să determine o mişcare din ce în ce mai agitată a lămpii sale. Senzaţia de nesiguranţă pe care o resimţea Charity se accentua. Indiferent de adjectivul utilizat pentru aprecierea tehnologiei acelor străini, priveliştea nu era deloc încîntătoare.

Aterizară pe o suprafaţă metalică de mărimea unui teren de fotbal, străbătută de nenumărate fisuri şi spărturi. Unele dintre acestea dădeau impresia unei forţe dezlănţuite care lovise suprafaţa la un moment dat.

„Patru minute” anunţă Mike. „Trei pînă la întoarcere!”

„O.K.” aprobă Charity. „La treabă.”

Bellinger şi Sanders se desprinseră de cordonul de siguranţă şi începură să monteze rapid instrumentele aduse, pentru a efectua cel puţin o parte a testului şi a măsurătorilor. În acelaşi timp, Mike îngenunche cu mare precauţie, scoţînd din centură un instrument de tăiere cu vibraţii.

Charity îl urmărea atentă, fără a pierde din ochi măcar o secundă spaţiul înconjurător. Desprinsese laserul încă de la jumătatea coborîrii; acum trase piedica şi cuplă amplificatorul razelor gamma. Arma începu să vibreze fără zgomot, iar în ţeava izbucni o radiaţie purpurie. Soerensen deveni atent, însă nu spuse nimic. Charity se gîndi că înţelesese în sfîrşit că ea răspundea de securitatea expediţiei. Sau, poate, puţinele secunde rămase îi erau mult prea preţioase pentru a le irosi cu observaţii inutile.

Mike desprinse o fîşie din suprafaţa metalică şi o introduse într-unul din buzunarele costumului, căutînd cu privirea altceva ce i-ar fi putut interesa. Între timp, Soerensen se agita la celălalt capăt al cordonului de siguranţă.

„Acolo! Cilindrul acela negru, căpitane!”

Charity schimbă o privire cu Mike.

„Două minute” rosti el aprobator, apoi se aplecă plin de curiozitate spre ceva aflat la picioarele sale, fără a-i mai învrednici, nici pe ea nici pe Soerensen, cu vreo privire. Charity se îndreptă spre cercetător.

„Ţineţi-vă bine, profesore.”

Nu-i lăsă dreptul la replică, ci porni spre cilindrul de un negru strălucitor, care îl fascina atît de mult. Un sfert din timpul care le rămăsese îl consumară ca să ajungă la el, dar rezultatul părea să merite efortul. Soerensen scoase un strigăt şi se năpusti spre obiectul misterios dezechilibrînd-o, exact în momentul în care atinseră din nou podeaua.

„Motorul” rosti el impresionat. „Trebuie să fie unul din motoare. Filmaţi-l căpitane! Înregistraţi totul!”

Charity nu-i răspunse. Camerele de luat vederi din căştile lor funcţionau din clipa în care părăsiseră naveta. N-ar fi putut să le oprească nici dacă ar fi vrut. În plus, descoperise un lucru ce părea mult mai interesant decît monstruosul motor al rachetei.

De fapt, adjectivul „interesant” nu se potrivea cu ceea ce vedea. Era... un bloc imens din metal negru cu o lăţime de cincizeci, şaizeci de metri şi o înălţime comparabilă cu cea a unei case de două etaje. Suprafaţa perfect netedă îi dădea o strălucire întunecată, aproape lugubră. Deodată, pe partea superioară observă ceva care părea că se sustrage permanent privirii, oricît de absurdă le părea o asemenea constatare.

„Dumnezeule mare!” şopti Soerensen. „Dar asta ce-o mai fi?”

Charity nu trebui să-i urmărească gestul pentru a şti la ce se referea: cercetătorul descoperise la rîndul său blocul negru şi obiectul care trona deasupra.

Ceea ce vedeau era în acelaşi timp fascinant şi înfricoşător. Un inel, un cerc uriaş, cu diametrul de patruzeci de metri, format dintr-un metal argintiu, stătea într-un echilibru stabil, ca o monedă aşezată pe muchie. Nu se producea nici o mişcare, era mort la fel ca şi restul navei şi totuşi... îl înconjura ceva. Ceva ca o mantie din... un „ce”, invizibil, intangibil, sustrăgîndu-se permanent simţurilor omeneşti exact în momentul în care aveau impresia că au perceput tot ce se putea percepe; senzaţia era asemănătoare celei create de două imagini neclare care, prin suprapunere, nu mai permiteau nici un fel de identificare. Soerensen schiţă un pas spre blocul enorm, însă Charity îl opri.

„De ce nu?” vocea lui nu mai suna însă la fel de hotărîtă ca pînă acum.

Simte şi el acelaşi lucru ca şi mine, gîndi Charity. Deci nu era singura care avea o senzaţie neplăcută.

„Ceea ce văd nu-mi prea place”, răspunse. „Nu ştiu de ce, profesore, dar sînt sigură că ar fi mai bine să nu ne apropiem prea mult”.

În mod cu totul surprinzător, Soerensen nu o contrazise. Auziră în schimb vocea lui Mike.

„Încă treizeci de secunde. Ultimul anunţ pentru pasagerii zborului transgalactic zero-unu al Agenţiei «Spacelines», spre casă!”

Charity îşi umezi buza inferioară. Era straniu – deşi imaginea oferită de acest inel imobil o nelinişte, nu putea să-şi dezlipească privirea de la el. Emana ceva, o aură care i se strecura în suflet, îngheţînd-o. Era ca o boare a Răului care parcă trecuse peste ea. Cu un efort uriaş reuşi să se desprindă de imaginea care o hipnotiza şi să rostească: „Veniţi profesore, autobuzul ne aşteaptă.”

Reuşise să doarmă; nu foarte mult, deşi scurta explorare într-o lume străină o obosise mai rău ca o participare la un maraton. Era prea tulburată de cele văzute şi trăite, pentru a se putea comporta ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Îşi reluase locul în fotoliul pilotului şi privea întunericul de catifea al universului. Nava străină dispăruse din cîmpul lor vizual. Nu mai era nici măcar un punct luminos cu destinaţia Pămînt. Asta în cazul în care zbura într-adevăr spre Pămînt. După cele văzute nu mai era atît de sigură...

La bord domnea o linişte neobişnuită. Nici urmă de agitaţia la care se aşteptase; dimpotrivă, erau cu toţii extrem de tăcuţi. Pînă şi Soerensen nu rostea decît cîteva cuvinte din jumătate în jumătate de oră. Răspundea întrebărilor lansate de pe Pămînt.

La gîndul celor întîmplate, Charity simţea un fel de ameţeală. Totul fusese atît de diferit de ceea ce-şi imaginase. Nici o vietate străină, nu hipertehnologie intergalactică; doar un

gol imens, bulgări de oţel şi... obiectul acela, acel inel uriaş, strălucitor, care nu putea fi descifrat şi care îi insufla şi acum, doar rememorîndu-l, o panică nebună.

Oare ce se întîmpla cu ea? Pur şi simplu xenofobie? Frica înnăscută şi naturală faţă de ceva străin, necunoscut? Sau ceva mai mult?

Oftă. Aruncă o privire de rutină peste aparatura de bord şi constată că totul era în ordine. Computerul îi menţine pe traiectoria corectă.

„Comandantul părăseşte postul” anunţă în timp ce se ridica. „Bellinger, preiei dumneata un moment, O.K.?”

„Bineînţeles.”

Încălcă una din regulile de bază, neaşteptînd ca solidul german să se aşeze la pupitru înainte ca ea să părăsească cabina de pilotaj. Fără zgomot, pentru a nu-i trezi pe Landers şi Niles din binemeritata odihnă, traversă cabina echipajului şi se lăsă să alunece prin culoarul de trecere spre laborator: un salt de la cinci metri, care datorită imponderabilităţii se transformase într-o joacă de copii.

Soerensen stătea la masă, aplecat asupra unui microscop şi nici nu ridică privirea cînd auzi uşa. Charity zîmbi. Acum, cînd tensiunea se stinsese, recunoştea că fusese nedreaptă cu el – nu era chiar atît de naiv cît îl considerase şi nici un idiot patentat cum lăsase să se înţeleagă prin comportamentul faţă de el. Deosebirea fundamentală dintre ei era cea dintre un soldat şi un cercetător. Acest lucru nu l-ar fi recunoscut însă niciodată deschis, în faţa lui.

Cînd ajunse la doi paşi de masă, el ridică privirea şi, pentru o secundă, Charity trebui să-şi înăbuşe un chicot în faţa năstruşnicei imagini pe care şi-o închipui: vedea un Soerensen transformat, cu ochiul drept rotund şi aplatizat ca o lentilă, de atîta privit la microscop. Se întrebă de ce nu folosea monitorul pentru minuţioasa observare la care supusese mostrele.

„Căpitane Laird”, vocea lui suna împăciuitor, „Totul este în ordine?”

Charity înclină fruntea afirmativ.

„Bebeluşul nostru se află pe traiectorie. Nici o grijă. În

nouăsprezece zile sîntem acasă.” Cu un zîmbet arătă spre microscop. „Aţi vizionat deja viitorul premiu Nobel?”

Soerensen reacţionă cu totul altfel decît se aştepta – nu părea nici amuzat, nici iritat. Îl măsură atentă şi avu impresia că observă o undă de dezamăgire în trăsăturile sale. Sau poate îngrijorare?

„Ce se întîmplă, profesore? Aveţi să-mi spuneţi ceva?”

Cercetătorul se grăbi să infirme scuturîndu-şi energic capul.

„Nu. Însă...” Ezită, privi spre microscop ca şi cînd ar fi aşteptat un ajutor din partea acestuia, apoi oftă adînc. „Nu ştiu”, rosti în cele din urmă. „Totul este atît de diferit de ceea ce mi-am imaginat”...

„Şi eu am aceeaşi senzaţie”, recunoscu Charity. Se aşeză pe colţul mesei şi continuă, fără a-l privi. „Ştiţi, mă întreb dacă a meritat.”

„Dacă a meritat?!” Din felul în care suna întrebarea, reieşea clar că se îndoia de puterea ei de înţelegere. „De fapt, la ce vă gîndiţi cînd spuneţi asta?”

Charity făcu un gest larg cu mîna.

„Am riscat integritatea navetei, propriile noastre vieţi şi cîteva sute de milioane de dolari, nu-i aşa? Şi toate pentru ce? Pentru a bîjbîi timp de zece minute într-o navă goală şi a face cîteva fotografii.”

„Aveţi mentalitatea unui barbar, căpitane” replică Soerensen.

„Exact. Acesta este motivul pentru care am fost aleasă ca să conduc expediţia. Dar acum, vorbind serios, profesore, a meritat?”

„Fără îndoială. Ar fi meritat şi numai pentru un minut. Chiar şi pentru o secundă.”

„Pentru dumneavoastră” interveni Charity. „Dar pentru omenire?”

Soerensen oftă şi apoi zîmbi.

„Bineînţeles. Ideea care a stat la baza întregii expediţii a fost întîlnirea cu nişte fiinţe extraterestre. Nimeni nu a rostit-o cu voce tare, însă toţi am sperat să-i vedem. Poate chiar... să stabilim un contact cu ei. Noi nu am zburat pînă

aici pentru cele zece minute, căpitane, ci pentru şansa de a-i întîlni.”

„Numai că n-am avut noroc. Nici un extraterestru.” Apoi, cu un surîs consolator, Charity adăugă: „Slavă Domnului că n-am dat nici peste mîncătorii de oameni, nu?”

Soerensen rămase în continuare serios.

„Este poate prea devreme să dăm o sentinţă definitivă, dar eu...” Se întrerupse din nou şi alese o fotografie dintr-un teanc impresionant. Cît timp Charity dormise, el scosese sute de detalii din imaginile imortalizate. Îi întinse fotografia, spunînd: „Priviţi!”

Pentru o secundă fu uimită. Era motorul rachetei pe care îl descoperiseră împreună, însă apărea mult mai clar decît i se întipărise în memorie. Nu degeaba erau dotaţi cu cele mai bune aparate şi cu filmele cele mai sensibile care existau...

Privi fotografia cu interes şi apoi, uitîndu-se la Soerensen, ridică din umeri. „Şi? Un motor absolut normal al unei rachete.”

„Exact” aprobă profesorul, şi vocea îi tremură puţin. „Tocmai asta mă frămîntă.”

Fata înclină capul întrebător.

Profesorul alese o altă fotografie din maldărul de pe masă şi, fără să i-o arate, suspină: „Este doar o primă impresie, dar...”

Nici de această dată nu-şi duse gîndul pînă la capăt şi, brusc Charity îşi dădu seama de ce: îi era teamă de ceea ce trebuia să afirme.

„Dar?” întrebă ea.

Soerensen oftă din nou. „Motorul acesta... Noi construiam aşa ceva cu mai bine de zece ani în urmă.”

Fetei îi trebui un moment ca să înţeleagă.

„Am cercetat probele luate de locotenentul Wollthorpe de pe navă, continuă profesorul. Ştiţi care le e compoziţia?”

„De unde să ştiu?”

„Titan. Titan absolut normal, nici măcar de o puritate deosebită. Nava noastră este construită dintr-un material mai bun şi mai rezistent.”

„Deci vreţi să spuneţi că fraţii noştri din adîncul cosmosului

nu sînt chiar atît de grozavi pe cît vrem noi să credem”, şopti Charity.

„Eu nu afirm nimic”, o repezi Soerensen, care îşi adusese aminte că fiecare cuvînt era înregistrat şi transmis spre Pămînt. „N-am petrecut nici zece minute în interiorul acelei nave. Am văzut doar o fracţiune infimă din ceea ce conţinea.”

„În mare parte, absolut nimic” îi aminti Charity. „Ştiţi profesore, asta îmi dă cea mai mare bătaie de cap. Cine Dumnezeu poate construi o navă atît de mare, pentru a o trimite goală în călătorie?”

„Poate că nici nu era goală” zise Soerensen.

Charity rîse chinuit. „Da, sigur. O fi fost jefuită undeva pe drum, nu? Poate de nişte piraţi ai spaţiului.”

„Este de foarte mult timp pe drum” replică Soerensen. „Pe metalul acesta am identificat pulbere cosmică. Cu aparatura pe care o am la bord, nu pot face măsurători foarte exacte, dar la o primă aproximare rezultă că nava străină se mişcă prin univers de cel puţin cincisprezece mii de ani. Poate şi mai mult... Vă puteţi imagina cîte lucruri se pot întîmpla într-un asemenea interval?”

Bineînţeles că nu putea să-şi imagineze – nimeni n-ar fi putut – totuşi înclină din cap. Înţelegea ce dorea Soerensen să spună.

„Poate a avut loc o catastrofă” rosti Charity. „Poate că nava nu a fost terminată sau este doar un transportor care a ieşit de sub control înainte de încărcare. Nu pot vedea alt scop pentru un asemenea uriaş, decît acela de a transporta ceva.”

„Dumneata nu” fu de acord profesorul. „Şi poate că nici eu. Dar asta nu înseamnă că nu există şi o altă logică. Putem noi şti cum gîndesc alte forme de viaţă?”

„Nu”, trebui să admită Charity. „Dar dacă nava este atît de rudimentară cum spuneţi...”

„Nu am spus aşa ceva” o întrerupse Soerensen. „Este adevărat că în anumite privinţe pare mai primitivă decît mă aşteptam. Pe de altă parte însă, noi nu am fi capabili să construim un asemenea gigant pe care să-l trimitem spre alte sisteme

solare.”

„Ba da” îl contrazise Charity. „Doar că nu ar avea nici un sens.”

Soerensen aprobă tăcut şi privi cîteva clipe în gol. „Ar mai fi ceva”.

Charity deveni foarte atentă. „Da?”

Cercetătorul se aplecă peste masă şi luă un obiect sigilat în folie din material plastic.

„Locotenentul Bellinger a găsit asta în apropierea inelului acela straniu. Ce părere aveţi, ce ar putea fi?”

Charity nu avea chef să se joace de-a ghicitul, dar îi făcu plăcerea de a privi obiectul cu atenţie timp de cîteva minute. Era o bucată lungă şi înnegrită de metal sau material plastic, devenit fragil şi poros în urma celor cincisprezece mii de ani – după Soerensen – petrecuţi în vid absolut şi frig intergalactic.

„Deci?”

Soerensen recuperă obiectul cu infinită precauţie – valora cîteva milioane de dolari, nu? – şi îl aşeză la locul lui pe masă. „Iniţial, am crezut că este un ciob, un rest rupt dintr-un întreg sau vreun reziduu care nu a fost evacuat”.

Charity îl privi dezorientată.

„Apoi l-am iradiat”. Se întoarse brusc şi deschise unul dintre nenumăratele monitoare aflate pe peretele din faţa lor. Charity recunoscu conturul obiectului pe care tocmai îl ţinuse în mînă.

„Masa aceasta neagră nu este altceva decît praf cosmic”, continuă profesorul. „Un fel de crustă care s-a format în timp. Iar asta – adăugă el după o pauză bine calculată – se ascundea dedesubt, căpitane Laird”.

Apăsă un buton şi imaginea se schimbă.

Charity îşi dădu imediat seama ce era, dar totul în ea se împotrivea evidenţei. Nu putea accepta.

Era un soi de deget; în orice caz, nu degetul unui om, ci o gheară de cincisprezece centimetri, cu două articulaţii supradimensionate, din chitină neagră, care aparţinuse unei insecte uriaşe.

De ce o speria atît de tare gheara asta? În fond, nici nu

putea fi sigură că era într-adevăr o gheară. Soerensen nu îndrăznise să o elibereze din carapacea de praf cosmic şi cu atît mai puţin să facă alte investigaţii. Rămînea doar proba obţinută cu ajutorul ultrasunetelor. Nu existau imagini obţinute prin RX sau alte tipuri de radiaţii ce ar fi putut deteriora descoperirea.

Şi totuşi, neliniştea persista. Imensa gheară începu să o urmărească în somn. Se întreba de ce, ce anume dezlănţuia în ea o asemenea teamă. În definitiv, vietatea respectivă murise de mai bine de cincisprezece mii de ani şi, chiar dacă extratereştrii aveau forma unor insecte ce era atît de înspăimîntător în asta? La ce se aşteptase în fond? La omuleţi verzi cu capete mari şi degete fosforescente? Era ridicol.

Aceasta era partea logică a lucrurilor.

Din păcate mai exista una, care avea grijă ca, de-a lungul celor optsprezece zile ale călătoriei de întoarcere, Charity să nu doarmă liniştită. Cauza nu putea fi numai gheara pe care o găsiseră. Trebuia să admită – incluzînd chiar şi un coeficient rezonabil de paranoia, atribuit propriei persoane – că existau cel puţin o duzină de explicaţii convingătoare şi probabil cîteva mii de motivaţii posibile pentru această descoperire.

Dar rămînea amintirea răstimpului cît se aflase în interiorul acelei nave uriaşe, secundele în care privise inelul acela blestemat.

Momentul revenea mereu în visele ei şi, uneori, inelul ciclopic nu era gol. Suprafaţa delimitată de el era animată de lucruri înfricoşătoare şi, de cîteva ori, visă că din acel spaţiu se năşteau nişte vietăţi ca nişte insecte, care veneau spre ea, şi...

În acel moment se trezea întotdeauna, ca şi cînd regizorul acelui film de groază ar fi ajuns la concluzia că era destul...

Nu vorbi nimănui despre visele ei, nu-i spuse nimic nici lui Mike. La un moment dat se gîndise să discute cu Bellinger – în definitiv, de ce aveau un psiholog la bord? – însă gîndul celorlalte zeci de urechi care ar participa la discuţia lor o temperară. Nu exista nici un loc pe CONQUEROR unde ar fi putut vorbi liniştiţi. După îndeplinirea misiunii se

presupunea că microfoanele şi emiţătoarele fuseseră închise, dar Charity avea dubiile ei în acest sens.

Din punct de vedere tehnic, zborul de înapoiere decurse normal. După optsprezece zile şi jumătate, CONQUEROR pătrunse în atmosfera Pămîntului şi ateriza exact în minutul prevăzut, pe pista bazei aeriene Jefferson.

Charity se aşteptase la cîteva neplăceri, dar ceea ce se întîmplă după întoarcere îi depăşi cu mult temerile cele mai negre. Mai întîi, o despărţiră de restul echipajului şi o examinară, apoi începură audierile care o chinuiau mai mult decît ar fi vrut să recunoască. Nici o secundă petrecută pe nava străină nu a scăpat disecţiei, fiecare imagine video a trebuit explicată, nici unul din cuvintele ei – chiar observaţiile aruncate în treacăt – nu au trecut necomentate. Şi asta de atîtea ori încît, pînă la urmă, nici ea nu mai ştia de ce făcuse sau spusese un anumit lucru. Spre sfîrşit, începuse să se simtă ca o delincventă.

Cînd toate acestea ajunseră la capăt şi o eliberară, începu partea a doua a torturii. Misterioasa navă trecuse cu viteză ameţitoare la cîteva sute de mii de kilometri de Pămînt şi se îndrepta acum spre Soare. Ea şi ceilalţi cinci membri ai echipajului erau singurele surse de informaţie pentru marele public.

Viaţa îi deveni un iad.

După trei zile, îi era dor de camera în care avuseseră loc audierile, la cartierul general al N.A.S.A. din Houston, iar după alte trei zile, impulsul de a trage în orice reporter, ce s-ar fi apropiat la o distanţă mai mică de cinci metri, deveni din ce în ce mai acut. De cîte ori aprindea televizorul sau despăturea un ziar, chipul ei răsărea instantaneu.

Infernul dură trei săptămîni, după care interesul public fu deviat brusc de la căpitanul Laird şi ceilalţi membri ai expediţiei CONQUEROR; nava intergalactică se întorcea. Şi de această dată, ateriza pe Terra.

12 decembrie 1998

– În prezent –

Nu apăru eroul salvator ci o rază, de un roşu purpuriu, care porni de undeva de deasupra ei şi penetră platoşa păianjenului monstruos. Într-o fracţiune de secundă animalul se transformă într-un morman fumegînd. Fulgerul laserului nu se stinse însă, ci porni în zig-zag mai departe, lăsă o dîră arzîndă în beton şi lovi o a doua arătare. Concomitent, izbucniră alte două lasere, în timp ce primul se stingea. Cinci secunde foc continuu, gîndi Charity lucid. Încărcătorul armei era aproape epuizat.

Abia după aceea începu să realizeze că, cel puţin pentru moment, era salvată.

Cineva se aplecă peste ea. Un chip ce se contura ca o umbră în spatele unei căşti o privi, iar buzele formulară o întrebare neauzită. Între timp, ceilalţi doi bărbaţi trăgeau fără întrerupere. Dumnezeule, gîndi Charity, oare cîte insecte din acelea scîrboase se aflau acolo?!

Bărbatul care se aplecase lăsă arma din mînă, o ridică pe Charity şi se îndreptă mergînd cu spatele spre uşa prin care apăruse împreună cu ceilalţi doi. Femeia izbuti să mai arunce o privire în jur şi simţi că i se strînge inima; întunericul era sfîrtecat de fascicolele incandescente şi, în lumina aceea roşie, ca o apă de sînge, desluşi o privelişte apocaliptică: podeaua imensei hale prinsese parcă viaţă; un covor

maroniu, din sute de insecte foşgăitoare, acoperea totul. Printre păianjeni se mişcau alte creaturi împlătoşate, care păreau alcătuite numai din dinţi şi ţepi. Laserele celor doi soldaţi ardeau atacatorii cu zecile, dar era inutil, erau prea mulţi...

Cei doi soldaţi se retraseră în mica încăpere blindată în care se aflau Charity împreună cu salvatorul ei. Ultimul lovi cu pumnul într-un panou de comandă şi uşa începu să se închidă, cu o încetineală chinuitoare. Monştrii – care pricepuseră că prada pe care o considerau sigură risca să le scape – îşi înteţiră eforturile şi unul reuşi să se strecoare înăuntru.

Charity ţipă de spaimă cînd un soldat ochi bestia. Dacă nefericitul declanşa laserul în spaţiul închis în care se aflau, s-ar fi prăjit şi ei împreună cu păianjenul!

Omul îşi dădu seama în ultima clipă de greşeală; poate îl avertizase şi strigătul lui Charity. Întoarse arma şi lovi insecta cu patul ei. Respirînd anevoie, se ridică întorcîndu-se spre Charity. Un zîmbet chinuit se putea ghici în spatele vizierei fumurii.

„Mulţumesc. Aproape că-mi cedaseră nervii”.

Aruncă arma şi, cu o mişcare energică, desprinse casca de costumul de protecţie. De sub ea se ivi un chip foarte tînăr, dar marcat de oboseală; avea ochi negri în adîncul cărora se cuibărise o teamă nedefinită, buzele i se transformaseră într-o linie din care fugise tot sîngele, iar obrajii îi erau pămîntii ca ai unui om bolnav. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, însă faţa lui era a unui om care trăise o sută de ani de teroare. De cînd începuse acest coşmar, Charity nu mai văzuse decît astfel de chipuri.

„Totul e în ordine?” o întrebă bărbatul şi, fără a aştepta un răspuns se aplecă, scoase un cuţit din centură şi începu să taie firele în care era înfăşurată. Cu toate că o făcea cu foarte mare atenţie, Charity trebui să-şi muşte buzele. Blestematele de fire nu numai că ardeau ca focul, dar se lipiseră şi uneori se desprindeau cu piele cu tot. Cînd soldatul termină, în sfîrşit, ochii ei se umpluseră de lacrimi. Se simţea ca şi cînd cineva ar fi încercat să o jupoaie de vie.

„Aşa”, rosti tînărul. „Pentru primul ajutor ajunge. Restul

o să le îndepărteze doctorul, jos, în bunker. Eşti O.K.?” întrebă din nou.

Charity dădu din cap, se ridică şi-şi pipăi faţa. Cînd retrase mîna văzu că era plină de sînge.

„Minunat” îi răspunse. „Tu cine eşti? Torţionarul staţiei?”

Salvatorul ei rîse încet. „Comitetul de primire. Cel neoficial. Cu celălalt, arătă cu degetul în spate, ai avut deja plăcerea”. Oftă, îndreptîndu-se şi devenind dintr-o dată foarte serios. „Sînt locotenentul Stone. Bănuiesc că eşti căpitanul Laird”.

„Aşteptaţi şi alţii oaspeţi?” întrebă Charity tensionată.

Stone aprobă. „Cîţiva. Dar îmi este teamă că nu vor mai veni. E o minune că ai reuşit”. Ridică repede mîna în momentul în care ea încercă să spună ceva. „E mai bine să dispărem de aici cît se poate de repede. Nu sîntem în siguranţă...”

Charity se întrebă ce voia să spună cu aceste cuvinte – uşa prin care intraseră avea o grosime de o jumătate de metru şi ar fi rezistat şi unei încărcături atomice de manevră. Dar nu avu curajul să-l contrazică. Aprobă epuizată.

Stone puse cuţitul la loc şi o conduse spre lift. Drumul în jos îi păru mai lung decît de obicei; cabina se mişca încet şi cu întreruperi. Din prăbuşirea controlată care trebuia să se facă în mai puţin de treizeci de secunde pe o distanţă de o jumătate de milă, rămăsese numai o deplasare anevoioasă, plină de zdruncinături şi emoţii. Lumina se stinse la un moment dat şi de mai multe ori avu impresia că stăteau pe loc. Privirile îngrijorate pe care Stone le schimbă cu cei doi soldaţi îi confirmară faptul că nu era doar o senzaţie. Dar nu formulă nici o întrebare. Era convinsă că va afla oricum care era situaţia staţiei. În definitiv, nici nu dorea să ştie prea multe. Necesarul ei de veşti proaste fusese acoperit cu vîrf şi îndesat în ultimele săptămîni...

Drumul spre adîncuri semăna cu o deplasare în alt timp, demult uitat, un transfer într-o epocă care se încheiase definitiv şi care nu avea să se mai întoarcă. Se sprijini de unul din pereţi şi, privind spre tubul mat al neonului din tavanul

cabinei, zîmbi.

Stone o privi dezorientat.

„Nici o grijă locotenente, n-am luat-o razna, însă mă gîndeam cît de cumpătat te poate face prăbuşirea unei lumi”.

Privirea tînărului locotenent deveni şi mai întrebătoare, iar Charity adăugă cu o mişcare sugestivă a capului spre lumină: „Îţi face bine pînă şi imaginea unei lămpi electrice care funcţionează numai pe jumătate”.

Stone o privi un moment nedumerit, apoi zîmbi şi el. „La nivelele inferioare funcţionează aproape totul. Cel puţin în ceea ce priveşte partea tehnică”.

Charity se hotărî să ignore această remarcă şi făcu un gest spre armele celor trei soldaţi „Şi astea?”

„Ne izola o milă de granit cînd a avut loc marea explozie”. Un soi de curiozitate îi luci în ochi cînd o întrebă: „A fost rău acolo, afară?”

„Aproximativ, observă sec Charity. Este însă foarte adevărat că am călătorit mai confortabil în alte situaţii”.

În cazul în care Stone sesizase schimbarea atitudinii ei, însemna că hotărîse să o ignore. „De unde vii?” întrebă. „Vreau să spun, de la ce distanţă?”

Pentru un moment, Charity fu tentată să îl pună la punct, aducîndu-i aminte nu numai că era cu zece ani mai în vîrstă decît el, dar şi căpitan la Space Force, în timp ce el avea gradul de locotenent. Dar apoi, acest gînd i se păru ridicol. Navele spaţiale de pe Moron nu le bombardaseră doar bazele militare, ci determinaseră şi o reconsiderare a valorilor – clasificarea ierarhică îi părea acum de-a dreptul hilară. „New York” îi răspunse. „Încerc să mă strecor de o săptămînă. Şi nu mă întreba cum am reuşit, pentru că nici eu nu ştiu”.

Stone începuse să-i răspundă cînd liftul se opri cu o zdruncinătură şi uşile se deschiseră. De îndată ce părăsi cabina, Charity începu să cerceteze, din ce în ce mai surprinsă, locul unde se afla. Cifra 27, care trona pe peretele opus al coridorului trăda faptul că nu se aflau la nivelul punctului de comandă, ci mult mai jos. Mai exact, la ultimul nivel al bunkerului.

„Este ordinul comandantului”, răsună vocea lui Stone, care îi citise întrebarea în ochi. „Am mutat sediile echipajelor cu o săptămînă în urmă. Pentru moment, sîntem cam strîmtoraţi”.

Charity îl privi cu îndoială. Sediul echipajelor, aici? Nu fusese niciodată atît de jos, doar cunoştea planurile pe de rost. În acest loc, în afara magaziilor şi a depozitelor nu trebuia să existe nimic altceva. Măsura fusese luată datorită apropierii fantastice de reactor, a cărui inimă atomică bătea la numai cîţiva metri sub podeaua de beton a coridorului.

„De ce?” întrebă.

Stone ridică din umeri. „Cele zece nivele superioare au fost evacuate. N-aş putea să vă spun din ce motiv. Dar am auzit un zvon...” Ezită un moment, după care îşi dădu seama că oricum vorbise prea mult. „Se zice că Becker are de gînd să sigileze bunkerul. Cîţiva dintre băieţi au montat deja explozibilul. Dar cum am mai spus – zvonuri”.

Să sigileze? Explozibil? Charity nu putea să creadă. Totul îi părea fără nici un sens...

Iluzia că se găseau singuri în aceste coridoare întunecate pieri ca o băşică de săpun în momentul în care, ajunşi în capătul culoarului, Stone deschise o uşă. După ce trecu ea, Charity rămase ţintuită locului: în faţa lor se întindea o hală înaltă şi largă ce părea să plesnească de atîta aglomeraţie. Nu erau doar soldaţi, ci şi civili: bărbaţi, femei, copii, unii într-o stare vrednică de milă. Mulţi zăceau întinşi pe ciment sau îşi improvizaseră culcuşuri din haine şi pături. În faţa peretelui opus, Charity descoperi două corturi din plastic. Cîteva porţiuni înnegrite de pe podea dovedeau că se aprinseseră focuri.

„Ce dracu se întîmplă?” întrebă uimită. „Ce caută oamenii ăştia aici?”

Stone zîmbi chinuit. „Exact acelaşi lucru se întreabă şi comandantul de o săptămînă, căpitane Laird. Oamenii sînt din Brainsville, orăşelul de la poalele muntelui”, răspunse el privirii aruncată de Charity.

„Oraşul a fost atacat?” Era o întrebare retorică. În definitiv, în urmă cu o oră călătorise printr-un peisaj pustiit, care

constituia mai mult decît un răspuns.
Locotenentul confirmă. „În urmă cu opt zile. Au nimicit tot ce mişca. Aceştia sînt singurii supravieţuitori”.
Charity tăcu, şocată. În fostul depozit se aflau vreo sută cincizeci de persoane, însă Brainsville avusese peste trei mii de locuitori!
„Au urcat cu cele două autobuze ale şcolii”, continuă Stone. „Nu am putut să-i lăsăm afară, uitîndu-ne cum sînt devoraţi”.
Nu, gîndi Charity sumbru. Bineînţeles că nu ar fi putut face asta. Deşi, dacă judeca la rece, ar fi trebuit s-o facă. Era fericită că Becker îşi încălcase propriile ordine în acest sens. Privind la mica adunare, simţi o nouă undă de durere... DE CE? se întrebă din nou. PENTRU CE?
Dar această întrebare o repetase în gînd de un milion de ori, fără să găsească un răspuns. Poate că nici nu exista unul.
„Vino căpitane”, îi spuse Stone. „Comandantul Becker te aşteaptă”.
Charity păşi mai departe. Nu mai putu să articuleze nici un cuvînt pînă cînd ajunseră la infirmerie.

18 august 1998

– În trecut –

„Ei, te-ai trezit?” Degetele lui Mike îi mîngîiară obrazul, apoi gîtul şi încercară să-şi facă loc sub pătură, dar se retraseră în clipa cînd femeia începu să le lovească în joacă. Charity era prea obosită pentru a nimeri şi nici nu dorea asta.

„Lasă-mă în pace” mormăi cu capul pe jumătate îngropat în pernă. „Dacă simţi că ai energie suplimentară, ce-ar fi să te scoli şi să faci o cafea?”

Mike se încruntă teatral, mimînd dezamăgirea. „Eşti obraznică”.

„Nu”, replică Charity, căscînd. „Obosită. N-am dormit de zece ani”. Ascultă un moment liniştea care constituia şi ea un răspuns. Era pentru prima oară în ultimele săptămîni, cînd nu se trezea datorită unor voci, a unui ciocănit în uşă sau din cauza telefonului. În sfîrşit o dimineaţă liniştită, în care se putea ridica şi îmbrăca fără să ştie că, de pe acoperişul casei de vizavi, cineva ar fi putut-o filma. În sinea ei mulţumea cerului că nava străină se întorcea. Celebritatea putea deveni o povară. Mai ales atunci cînd nu o doreai.

Mike plecase şi îl auzi făcîndu-şi de lucru în bucătărie. Ridică somnoroasă capul şi se uită la ceas, înregistrînd cifra fără surprindere: dormise mai mult de douăsprezece ore. Cu toate acestea nu se simţea odihnită. Continuă să lenevească.

Îi făcea plăcere să zacă pur şi simplu între cearşafurile moi; se cuibări mai adînc în ele. Apoi se răzgîndi – făcu un efort să se scoale şi să ajungă la duş, unde petrecu următoarele zece minute sub jetul de apă rece.

În momentul în care ieşi din baie, în cameră plutea mirosul plăcut al cafelei proaspăt măcinate. Mike nu numai că făcuse cafea, dar pregătise şi micul dejun. Ei nu prea-i era foame. Însă îi zîmbi, totuşi, recunoscătoare.

În timp ce se aşeza, se încruntă formal la el, pentru că o dezbrăca din priviri.

„Acum mîncăm”, decretă hotărît.

„Ştii, am o idee mai bună”.

„Pofticiosule” îl admonesta Charity.

„Ce vrei? Am şi eu ceva de recuperat. În definitiv, în ultimele zece săptămîni te-am văzut numai în afurisitul acela de costum spaţial sau în fotografii.”

„Şi te pomeneşti că ţi-am lipsit” oftă ea. „Ar fi trebuit să-ţi aduc unul din monştri de la bordul navei. Şi, în definitiv ce vrei? Am fost împreună aproape şase săptămîni.”

„Da, dar n-am fost singuri”, se strîmbă Mike. „Şi tot timpul am fost supravegheaţi.”

Femeia zîmbi. „A... cele cîteva camere de luat vederi.” Sorbi din cafea şi tocmai voia să continue, cînd sună soneria.

Mike tresări. O privi un moment întrebător şi buna dispoziţie îi dispăru de pe chip. „Dacă e iarăşi unul din nenorociţii de reporteri...”

Soneria se auzi din nou şi, de data aceasta, vizitatorul necunoscut deveni insistent. Mike vru să răspundă, însă Charity îl reţinu cu o mişcare a capului. Îşi încheie halatul, ridicîndu-se. În loc să se oprească, ţîrîitul răsuna din ce în ce mai tare. Femeia nu zăbovi să privească prin vizor, ci deschise larg uşa, într-o atitudine care sugera orice altceva în afară de amabilitate.

În prag însă, nu se afla vreun reporter, ci un bărbat tînăr şi zvelt în uniforma Space Force.

„Căpitanul Laird?” întrebă locotenentul.

Charity înclină capul în tăcere. Tînărul din faţa ei scoase o legitimaţie din buzunar şi i-o prezentă pentru o secundă,

apoi rosti: „Mi s-a spus că-l voi găsi la dumneavoastră pe locotenentul „Wollthorpe. Este adevărat?”

„Vă priveşte în vreun fel acest lucru?” întrebă Charity amuzată.

„În principiu nu”, recunoscu el. „Am fost însă trimis să vă rog să mă urmaţi. Amîndoi.”

„Bine, dar ce s-a întîmplat?”

Charity îşi ridică brusc privirea. Nici nu observase că Mike o urmase. Locotenentul schiţă un gest de neputinţă. „Amănuntele vi le vor da cei în drept. Eu am primit ordinul de a vă găsi şi de a vă conduce. Pe amîndoi şi cît mai repede. Vă rog.”

Mike fu gata să riposteze, dar nu făcu altceva decît să ridice din umeri, întorcîndu-se în cameră. Charity îl urmă, fără un cuvînt. Sesizaseră unda tensionată din vocea tînărului şi le era suficient pentru a înţelege că se întîmplase un lucru grav. În definitiv, suportaseră eroic martiriul celor zece săptămîni care trecuseră, iar Becker nu era omul care să le strice binemeritatul concediu pentru un fleac.

Nu se obosiră să-l poftească înăuntru pe locotenent; în mai puţin de trei minute ieşiră pe uşă complet echipaţi, îl urmară pe cel care venise după ei şi intrară în lift.

Dar, spre stupoarea lor, în loc să pornească în jos, locotenentul apăsă pe ultimul buton şi începură să urce spre acoperiş. Acolo îi aştepta un elicopter cu motorul pornit; de fapt, un jetcopter care se putea deplasa cu o viteză de două ori mai mare decît viteza sunetului. În nici un caz comandantul nu trimisese acea maşinărie sofisticată după ei numai pentru a se interesa de starea lor generală... Charity se aplecă, urmîndu-şi ghidul pînă la scara aparatului. O mînă întinsă o ajută să urce şi elijetul decolă de îndată ce se suiră Mike şi mesagerul.

Charity privi ameţită prin fereastră şi avu senzaţia că acoperişurile New York-ului se prăbuşeau sub ei, de parcă un ciclon pornit din senin le-ar fi aspirat. Manevra pe care o executase pilotul contravenea în primul rînd tuturor regulamentelor, iar în al doilea rînd constituia decolarea forţată pentru starea de alarmă.

Mike se aşeză lîngă Charity, iar tînărul care îi condusese pe bancheta opusă; chipul lui nu mai părea atît de crispat.

„Nava?” întrebă Charity.

Locotenentul tresări, apoi aprobă. „De unde ştiţi?”

„Să zicem că e vorba de intuiţie feminină. Sau poate am spus-o la nimereală”, adăugă după o mică pauză. „N-ar trebui să vă grăbiţi să recunoaşteţi un adevăr doar pentru simplul fapt că cineva pare a-l cunoaşte.”

„Ce te-a apucat?” interveni Mike. „Chiar trebuie să-l pui într-o situaţie penibilă?”

„Da”, răspunse ea suficient de tare pentru ca celălalt să audă. „În definitiv, mi-a stricat concediul”.

„Ştiţi, ordinul a venit de sus” încercă locotenentul să se disculpe.

„Şi încotro mergem?”

„Spre Pentagon”, sosi prompt răspunsul. „Mai mult decît atît nu sînt autorizat să vă spun. De fapt, n-aş putea nici dacă aş dori.”

Charity îşi ascunse un zîmbet. Mike avea dreptate: îl punea în încurcătură pe bietul băiat, care n-avea nici o vină. Lui îi revenise doar sarcina ingrată de a-i conduce. Dar oare ce făceau ceilalţi membri ai echipajului?

Întrebarea ei declanşă o ridicare din umeri. „Am primit ordinul de a vă aduce pe dumneavoastră şi pe locotenentul Wollthorne. Dar cred că se va aduna întreg echipajul.”

Charity nu era foarte surprinsă. Ar fi fost lipsit de sens să fie convocaţi numai ea şi Mike – nu li se întîmplase nimic în expediţie, care să nu-i fi implicat şi pe ceilalţi. Se aşeză mai comod în scaun, închise ochii şi adormi. Se trezi doar în momentul în care aparatul ateriză pe acoperişul Pentagonului.

Clădirea era păzită de o grupă de soldaţi înarmaţi, iar permisul ei şi al lui Mike fură verificate cu mare atenţie. Abia după încheierea acestei formalităţi li se permise accesul într-un lift în care se înghesuiră ca nişte sardele împreună cu membrii gărzii.

Coborîrea dură foarte mult – fie datorită faptului că liftul era destul de lent, fie pentru că se deplasau mai jos decît

se aşteptase. După o eternitate, micul paralelipiped se opri şi Charity răsuflă uşurată.

În timp ce urmau soldaţii pe coridoarele slab luminate, privi în jur cu o curiozitate nedisimulată. Nu pentru că ar fi fost multe de văzut – pereţii erau netezi şi lipsiţi de ornamente, din beton zugrăvit în culori pastelate, întrerupt din loc în loc de uşi metalice. În adevăr vibra zgomotul instalaţiei de aer condiţionat.

Recapitulă în gînd tot ceea ce ştia despre nava intergalactică. Nu era cine ştie ce, dar nimeni nu aflase prea multe despre discul enorm venit din altă galaxie, nici măcar grupul de cercetători care, de două săptămîni, nu se mai ocupau de nimic altceva. La asta se adăugase faptul că, în ultimele săptămîni, Charity făcuse o adevărată fobie faţă de acest subiect. Pe de altă parte însă, era imposibil să nu înregistrezi nimic despre obiectul zburător. Era unicul subiect dezbătut obsesiv de mediile de informare.

După o odisee ce părea că nu va avea sfîrşit, prin coridoare interminabile, ajunseră la destinaţie: o altă uşă în faţa căreia însoţitorii lor se opriră şi, fără a rosti vreun cuvînt, le făcură semn să intre.

Nu fu foarte surprinsă să întîlnească întregul echipaj al navei CONQUEROR, cu excepţia lui Sellinger. Chiar şi Soerensen era acolo. Nici figura marcantă a comandantului Becker nu-i prilejui foarte multă mirare, deşi nu prevestea nimic bun.

Dar prezenţa la care nu se aşteptase era cea a bărbatului suplu, nu foarte înalt, din capul mesei. Nu-l mai întîlnise niciodată, dar oricine ştia cum arată Preşedintele Statelor Unite.

„Dacă aţi reuşit să vă reveniţi, căpitane Laird, vă rog să închideţi uşa şi să luaţi loc,” rosti Becker cu o voce măsurată.

Charity tresări şi realiză abia în acel moment că rămăsese pironită locului, privindu-l cu prea mare insistenţă pe Preşedinte. Se grăbi să închidă uşa. Vru să salute, însă Becker făcu un gest obosit cu mîna, indicîndu-i un scaun în care să se aşeze. Charity se execută şi inima începu să-i bată mai repede.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă direct.

Pe faţa Preşedintelui pluti un zîmbet, în timp ce Becker se uită la ea dezaprobator, sugerîndu-i – cu o privire demonstrativă spre ceas – că trebuia să aibă răbdare. Charity observă abia atunci că mai exista un scaun liber la masă. În mod evident, formaţia nu era completă.

Îi salută pe Niles, Landers şi Soerensen cu o înclinare a capului şi constată, cu nelinişte crescîndă în ce companie se aflau. Cu excepţia fostului echipaj al navei CONQUEROR, nici unul din cei prezenţi nu avea pe umăr mai puţin de două stele. Ce dracu' se întîmplase?

Aruncă o privire întrebătoare spre Soerensen, dar răspunsul acestuia fu o simplă ridicare din umeri. Cercetătorul ştia la fel de puţin ca şi ea. Părea nervos, nesigur. Fuma şi strîngea ţigara gata s-o rupă, fără măcar să-şi dea seama.

Aşteptarea părea un test al răbdării, deşi, de fapt, nu durase nici cinci minute pînă ce omul căruia îi era rezervat scaunul gol îşi făcu apariţia. Cînd sosi în sfîrşit, Charity nu fu singura care tresări, nevenindu-i să creadă.

Bărbatul era cărunt, deşi n-ar fi putut să-i dea o vîrstă. Faţa îi era imobilă iar mîinile, cu încheieturi fine şi delicate ca ale unui chirurg, nu se potriveau cu restul înfăţişării. Asemeni lui Becker şi a majorităţii celor prezenţi în încăpere, era îmbrăcat în uniformă, iar pe umeri i se lăfăiau cîte patru stele – dar uniforma nu era americană...

Becker se ridică zîmbind, dar le aruncă celorlalţi o privire în care se afla parcă un avertisment. Îi ieşi în întîmpinare rusului, îl conduse spre locul lui şi se grăbi apoi să-şi ocupe propriul scaun.

„Domnilor”, începu el. „Doamnă, sper că nu este nevoie să subliniez că această discuţie şi tot ceea ce veţi afla ulterior are un caracter strict condifenţial.”

Nu a mai considerat necesar să rostească cîteva cuvinte de salut, gîndi Charity uimită. Ce Dumnezeu s-o fi întîmplat?

„Şi, pentru a evita speculaţiile, generalul Demisow se află aici atît în calitate de observator, cît şi de reprezentant al ţării sale. Deci vă rugăm să nu puneţi întrebări inutile.” Urmă o pauză voită, însoţită de o înclinare a capului în direcţia lui

Demisow, după care continuă.

„Cei mai mulţi dintre dumneavoastră bănuiesc probabil, despre ce este vorba”.

„Nava intergalactică”, rosti Mike. „Ce s-a întîmplat?”

„Nu ştim. **Încă** nu ştim”. Pentru o clipă, Becker privi în gol, oftînd. Păru brusc îmbătrînit.

Continuarea nu fu cea la care se aşteptau cu toţii. Se aşeză, ridicînd mîna stîngă. „Filmul, vă rog.”

Cineva nevăzut acţiona cîteva butoane şi, pentru o secundă, încăperea fu cufundată în întuneric. Charity întinse mîna ca să-l atingă pe Mike – simţea nevoia să-l ştie aproape. Îi era frică.

În momentul în care ecranul din spatele lui Becker se lumină, pe el apăru doar un cadru obişnuit. Nimic ce ar fi putut justifica în vreun fel această teamă. Era imaginea care, în ultimele săptămîni, apăruse obsesiv pe ecranele televizoarelor din întreaga lume: naveta – o farfurie gri-argintie din oţel, puţin cam şifonată, ce aterizase la Polul Nord. Zăpada pe care o topise la coborîrea-i spectaculoasă se întărise din nou, transformîndu-se într-un lac de gheaţă. Pe acesta erau răspîndite corturile diverselor echipe de cercetători. Colosul din oţel era survolat de un roi de elicoptere ce păreau mici libelule metalice, înconjurînd gigantul neînsufleţit, care se prăbuşise din adîncurile cosmosului exact pe Polul Nord.

Împotriva voinţei ei, Charity simţi că o cuprinde din nou acea nelinişte stranie, la simpla vedere a navei. Imaginea în sine era absurdă. În ultimele trei săptămîni, nenumărate echipe de cercetători – americane, ruseşti, britanice, franceze, germane – studiaseră discul metalic şi ajunseseră la concluzii care mai înăbuşiseră euforia ce cuprinsese lumea întreagă la apariţia lui: în primul rînd, nava nu era o capodoperă tehnică ci, dimpotrivă, destul de primitivă, în multe privinţe mult mai simplu construită decît mecanismele asemănătoare de pe Pămînt; în al doilea rînd, aterizase într-un mod care îţi făcea părul măciucă. Se izbise de atmosfera terestră cu toată suprafaţa, fără a avea o viteză impresionantă, ca şi cînd şi-ar fi consumat o mare parte din energie în zborul în jurul soarelui. Drept urmare, fusese respinsă ca un meteorit

aprins, de şapte, opt ori, într-o mişcare elastică, pînă cînd reuşise să pătrundă, aterizînd în cele din urmă. Motoarele acestui uriaş nu avuseseră nici o reacţie; trecuse prin atmosferă ca un disc Frisbec de dimensiuni gigantice, partea sa inferioară transformîndu-se într-o aglomerare de fier vechi.

Charity avea formaţie de pilot, dar nu putea accepta – nici măcar ca pe o posibilitate – că o astfel de aterizare fusese calculată în prealabil.

Glasul lui Becker o readuse la realitatea sălii de conferinţe. Le lăsase un timp pentru a privi imaginea navei intergalactice, iar cînd începu din nou să vorbească, vocea îi suna cu totul altfel...

„Cunoaşteţi cu toţii aceste înregistrări. Au fost filmate ieri – pentru a fi mai exact, acum 23 de ore. Ceea ce va urma, este o înregistrare prin satelit, realizată în urmă cu treizeci de minute”.

Ridică mîna şi clişeul se schimbă.

În prima clipă, Charity nu sesiză nici o diferenţă. Imaginea nu mai era tridimensională ci plană, iar calitatea sa nu era comparabilă cu a fotografiei anterioare. Dar acestea erau singurele deosebiri – perspectiva şi cadrul păreau aceleaşi.

Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba şi, de această dată nu-şi putu reprima o reacţie de spaimă.

Nu se auzea nici un zgomot. Şi totuşi nu era o fotografie – se puteau observa clar urmele bizare pe care vîntul le tăia în zăpadă şi umbra unui nor ce rătăcea leneş pe cer – dar elicopterele dispăruseră. Între corturile multicolore, împrăştiate peste tot, nu se clintea nimic. Nici un vehicul, nici un om.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă Soerensen. Charity nu putu distinge decît interes ştiinţific în vocea lui. Nu era nici o undă de emoţie.

„Nu ştim”, răspunse Becker. „În urmă cu şapte ore, contactul radio s-a întrerupt brusc, la toate grupurile concomitent. Din acel moment n-am mai recepţionat nici un semn de viaţă. De la nimeni.”

„Dar acolo se află mii de oameni” protestă Soerensen. „Cineva ar trebui totuşi să...”

„Aproximativ o mie cinci sute de cercetători, din toate colţurile lumii”, îl întrerupse Becker liniştit. „La aceştia se adaugă o unitate ONU de cinci mii de oameni şi...” Charity observă cum întoarce capul în întuneric, aruncînd o privire scurtă spre generalul rus înainte de a continua. „... o unitate de elită aparţinînd Forţelor Aeriene ale SUA. Presupun că şi colegii noştri ruşi sînt reprezentaţi acolo”.

Nu se puteau descifra trăsăturile lui Demisow în întunericul sălii, însă tăcerea lui reprezenta mai mult decît o confirmare.

„Aţi trimis, bineînţeles, pe cineva acolo să vadă ce s-a întîmplat” sugeră Charity.

„Am încercat”, sosi prompt răspunsul lui Becker.

Continua să scruteze imaginea discului gigantic şi înfiorător de neînsufleţit.

„Aţi încercat?” Mike se aplecă intenţionat peste masă. „Ce vreţi să spuneţi, domnule comandant?”

Becker oftă atît de adînc încît le sugeră clar că urma să le comunice ceva neplăcut. Evită privirea lui Mike în momentul în care răspunse. „Nu reuşim să ne apropiem. Am pierdut patru avioane şi şase elicoptere înainte de a realiza ce se întîmplă. Există ceva... în jurul acestei nave. Un fel de scut protector”.

„Un scut protector?” Charity avu senzaţia că aude cum se formează cutele de neîncredere pe fruntea lui Soerensen. „Ce vrea să însemne asta?”

„Nu este vorba de un perete invizibil sau vreo altă aiureală, profesore.” Charity fu surprinsă cînd observă că răspunsul venea din partea lui Demisow. Rusul vorbea o engleză fără cusur. „Ceva anume aducea vehiculele noastre în stare de nefuncţionare. Un fel de... cîmp, dacă îmi permiteţi această comparaţie, care neutralizează orice flux electric. Zona poate fi străbătută, dar numai pe jos.”

„Atunci trimiteţi echipaje cu sănii trase de cîini. Aceasta...”

„... am făcut şi asta, profesore”, îl întrerupse Becker nerăbdător. „Drept cine ne luaţi?”

„Şi?”

„Nimic”, zise Becker. „Diametrul acestui cîmp este de o sută cincisprezece mile. Va dura cîteva zile pînă cînd vor reuşi să ajungă acolo”.

„Şi... echipele?” Charity nu cunoştea vocea care formulase această întrebare, dar sesiză teama ce vibra în ea. „Cercetătorii şi soldaţii. Au murit cu toţii?”

„Probabil”, rosti Becker rece. „Morţi sau cel puţin în incapacitate de a se mişca. După cum vedeţi, nu există nici cel mai mic semn de viaţă”.

Charity presimţea că nu era totul. Puteau exista cel puţin o duzină de explicaţii privind absenţa fiinţelor vii din înregistrarea recepţionată prin satelit – în primul rînd faptul că, o dată cu neutralizarea reţelei electrice, întregul sistem de termoficare căzuse. Şi era cumplit de frig la Polul Nord. În mod sigur nimeni nu avea chef de plimbări, la o temperatură de –50°C.

„De ce nu folosiţi trupe de desant?” întrebă aceeaşi voce care se interesase cu cîteva clipe înainte de soarta echipelor.

Becker rîse forţat. „Acest cîmp are forma unei emisfere, generale Wertkins. Din păcate nu avem avioane care să zboare la o asemenea înălţime.”

„Aţi recepţionat semne de viaţă din navă?” întrebă Soerensen. „Ceva semnale radio, radiaţii?”

Becker negă cu o scuturare a capului. „Nu”, întări el gestul, „În schimb, este vorba de altceva. Nu am convocat şedinţa doar pentru acest... fenomen.”

„Dar pentru ce?” se grăbi Soerensen.

De această dată, Becker nu răspunse imediat. Lui Charity îi era greu să distingă siluetele celorlalţi, însă avu senzaţia că Becker aruncă o privire rapidă spre Preşedinte, ca şi cînd ar fi aşteptat un acord înainte de a continua să vorbească.

„Oricum veţi afla în următoarele ore, domnule profesor. Dacă nu se va întîmpla o minune, Preşedintele Statelor Unite va decreta starea de urgenţă. Mi-e teamă că ceea ce vedeţi aici este doar începutul.”

„Începutul a ce?”, lansă Soerensen o nouă întrebare cu voce şovăielnică. În definitiv, cunoştea răspunsul la fel de bine ca şi ceilalţi, gîndi Charity. Înfloriturile retorice ale lui

Becker erau de prisos. Sau îi era frică să rostească ceea ce gîndeau cu toţii?

Răspunsul nu veni de la Becker, ci de la bărbatul aşezat lîngă el, din partea Preşedintelui SUA.

„Începutul unui război, domnule profesor. Oricît mi-ar părea de rău, nu are rost să ne ascundem după deget. Trebuie să fim pregătiţi pentru un atac şi mi-e teamă că el a şi început."

Vocea lui Soerensen tremura. „Dar e o nebunie! Pot exista o mie de explicaţii inofensive pentru acest fenomen şi.."

„Mai avem argumente, domnule profesor" se auzi vocea lui Becker, care îl făcu pe Soerensen să amuţească brusc. „Acest cadru", continuă Becker, „ne-a sosit prin satelit, cu şapte ore în urmă, cu cîteva secunde înainte ca legătura să se întrerupă. Vă rog să priviţi cu atenţie."

Imaginea de pe ecran se schimbă. Arăta acum interiorul navei. Camera de luat vederi era plasată pe blocul gigantic din metal, pe care îl descoperiseră Charity şi profesorul în pîntecele discului intergalactic. Lumina puternică a reflectoarelor îl făcea să pară mai puţin ameninţător; lăsa să se observe că nu era negru, ci gri, la fel ca pereţii navei. Siluetele minuscule ale bărbaţilor care se mişcau pe suprafaţa sa, îl făceau să pară şi mai uriaş. Înfofoliţi în jachetele lor îmblănite, oamenii arătau ca nişte furnici pe o ciclopică piatră de sacrificiu.

Imaginea se schimbă. Contururile bărbaţilor se dezintegrară şi se formară la loc, puţin modificate. Becker derula banda video la viteza minimă. Timp de cîteva secunde priveliştea de coşmar încremeni în faţa lor, apoi se schimbă din nou.

„Priviţi cu atenţie. Nu mai este decît un cadru, după care transmisia s-a întrerupt".

Din nou contururile pămîntenilor se modificară, dar de această dată mai avu loc o schimbare. Privirea lui Charity era aţintită pe imensul inel de argint care trona pe faţa superioară a blocului – putu deci să observe cum se modifică şi acesta. Părea că alunecă, dilatîndu-se atît în înălţime cît şi pe lăţime, ca şi cînd ar fi... crescut? Dar aşa ceva nu era posibil!

Era un inel din titan compact, acest lucru fusese stabilit de Soerensen şi ceilalţi cercetători fără nici un fel de dubii. Dar în momentul în care apăru ultima imagine...

NU MAI ERA GOL!!!

Brusc începu să freamăte şi să se legene ceva în interiorul lui... Ceva negru şi diform se mişca şi lua naştere. Charity scoase un strigăt.

Era un monstru. O bestie cu zece picioare, din chitină negru-maronie, ce amintea de un gîndac de dimensiuni uriaşe, dar care era în acelaşi timp cu totul altfel, indescriptibil de straniu. Simpla lui vedere îi provoca lui Charity o spaimă cumplită.

Cu toate acestea îl privi cu atenţie, deoarece partea din ea care nu îngheţase de groază şi refuz de a crede declanşase o fascinaţie morbidă la vederea acelei imagini. Monstrul era gigantic. Dacă lua ca sistem de referinţă inelul din care răsărea (Inel? Era o POARTĂ! gîndi cuprinsă de isterie. Dumnezeule mare, acest obiect nu era altceva decît un blestemat transmiţător de materie!) trebuia să măsoare cincisprezece metri. Capul său, dotat cu cleşti, se afla la mai mult de patru metri deasupra siluetelor imobile ale bărbaţilor din imagine – care nici măcar nu-l observaseră – iar fiecare picior al său avea grosimea unui corp omenesc. Îngrozitoarea putere a insectei, care mocnea în trunchiul acela împlătoşat, era suficientă probabil pentru a ridica un tanc Sherman şi a-l zdrobi.

Din urmă venea o creatură şi mai înfiorătoare, iar pe spatele ei se afla o alta. Făptura amintea de o fiinţă omenească, însă avea patru braţe şi era mult prea mare pentru a fi într-adevăr un humanoid. Corpul său crea senzaţia unei armuri primitive ce părea construită din acelaşi material ca şi platoşa animalului pe care îl călărea, iar din chip nu i se puteau desluşi decît ochii care – chiar şi din imobilitatea stop-cadrului – păreau să străpungă cu ură. Una din cele patru mîini cu nenumărate degete ţinea un fel de frîu care era legat de ţeasta uriaşului gîndac. Cu celelalte trei strîngea

nişte bastoane lungi, cu străluciri argintii. Charity era sigură că nu era vorba de altceva decît de arme.

După trei ore, zece ceşti de cafea şi aproximativ două sute de ţigări se aflau în biroul lui Becker, situat cinci etaje deasupra sălii secrete de conferinţe. Cercul lor se restrînsese – vorbiseră destul, dar Charity nu-şi putea aduce aminte tot ce se spusese. Ordonarea propriilor gînduri îi cerea un efort imens şi îi era aproape imposibil să realizeze cu adevărat ce se întîmplase cu zece ore înainte la Polul Nord şi ce continua probabil să se desfăşoare.

„Aţi ştiut, nu-i aşa?”

Charity ridică privirea şi se uită printr-un nor de fum la Soerensen, care i se adresase.

Erau din nou doar între ei, întregul echipaj al navei CONQUEROR şi un tînăr extrem de tăcut, ce se prezentase ca locotenentul Terhoven şi care, în mod evident, trebuia să îl înlocuiască pe Bellinger. Becker le vorbise mult, apoi discuţia se desfăşurase exact aşa cum îşi imaginase Charity. La un moment dat, spre sfîrşit, fusese rostit cuvîntul megatone. Deci nebunia se declanşase şi se numea război... Cînd adunarea începuse să se destrame, Becker îi ordonase ei şi celorlalţi din echipaj să meargă în biroul lui şi să aştepte acolo. Charity avusese o senzaţie neplăcută la intuirea sensului acestui ordin.

„Cum... ce vreţi să spuneţi?” rosti în cele din urmă.

„Acolo, în spaţiu. Cînd am pătruns prima oară în navă. Dumneavoastră... aţi simţit. V-am observat în timp ce priveaţi blocul metalic”.

„De ce nu rostiţi acel cuvînt?” întrebă Charity răutăcios. Brusc, voia să rănească pe cineva – de ce nu pe Soerensen? „Este vorba despre un transmiţător de materie.”

„Prostii”, o contrazise el cam pripit. „Aşa ceva este practic imposibil din punct de vedere ştiinţific”.

„Puteţi să-l numiţi cum doriţi, însă de văzut l-aţi văzut la fel de clar ca şi noi.”

„A fost numai o imagine” răspunse Soerensen, care în

mod evident nu înţelegea ce anume iscase duşmănia din vocea femeii. Felul cum cercetătorul încerca să se justifice iscă o reacţie de simpatie din partea lui Charity. „Poţi fi indus în eroare, continuă Soerensen. Ce-ţi poate spune proiecţia unei imagini? Poate fi construită special pentru a deruta...”

„De către ruşi, profesore?” Vocea lui Niles suna batjocoritor. „Poate că în spatele acestei contrafaceri se află IRA, cine ştie. Şi poate, în treacăt fie spus, au creat şi un cîmp enigmatic cu o forţă teribilă, care are capacitatea de a transforma întreaga noastră tehnică de luptă în mormane de fier vechi”.

„Dumneata eşti un ignorant!” se răsti Soerensen. „Noi despre asta putem...”

„Ajunge!” Palma lui Mike lovi energic masa şi, pentru o clipă, se făcu într-adevăr linişte. Soerensen îşi plecă încurcat privirea, iar Niles întoarse capul, ostentativ. Mike se uita la Charity.

„Ce vrea să spună, Cherry?”

Nemulţumirea ei îşi găsise altă ţintă. Detesta să o numească aşa în public şi el ştia foarte bine acest lucru.

„De unde vrei să ştiu? Întreabă-l pe el.”

Probabil că Mike chiar asta ar fi făcut, însă uşa deschisă de comandantul Becker, care se şi năpustise înăuntru, îl întrerupse. Obrazul lui părea şi mai întunecat – dacă acest lucru era posibil – iar îngrijorarea care i se reflecta pe chip crescuse. Se opri în uşă agitînd demonstrativ o mînă, ca pentru a se feri de vălătucii deşi de fum ce pluteau în încăpere. Apoi se îndreptă grăbit spre geam şi cuplă instalaţia de aer condiţionat. Temperatura camerei scăzu simţitor, dar fumul rămase.

„Asta e nebunie!” izbucni Soerensen, pe un ton şi cu o privire care-l ignorau total pe Becker. „Noi stăm aici şi... discutăm despre un război cu fiinţe extraterestre, care...”

„Încă nu vorbim despre absolut nimic, domnule profesor”, îl întrerupse Becker. „Aveţi perfectă dreptate – am văzut doar cîteva imagini ce pot avea multiple semnificaţii.”

Charity ridică privirea, surprinsă. Becker le spionase discuţia. De ce oare?

„Dar este probabil că se va ajunge la... conflicte”, încercă Mike prudent.

Becker îl privi inexpresiv. „Ne aflăm în DEFCON 2, dacă asta vreţi să spuneţi. Dar nu înseamnă că este neapărat necesar ca situaţia să evolueze spre operaţiuni de război. S-ar putea să se ajungă la concluzia că a fost o greşeală. Că una dintre părţile implicate a suprareacţionat. O neînţelegere...” Ridică mîinile într-un gest de exasperare.

„E o nebunie!” insistă Soerensen. „Un coşmar. Un război între două planete este imposibil. Chiar dacă ar putea să vină cu toţii aici, nu ar merita.”

„Deja se află aici, profesore”, afirmă Becker cu voce calmă.

„Dar este o inepţie” mormăi Soerensen. Charity simţi că era pe pragul de a-şi pierde cumpătul. „Un popor care are o tehnică atît de avansată încît îşi permite vizitarea altor lumi, nu poate...”

„Nu poate avea drept scop noi cuceriri?” se răsti Niles. „O, nu, în mod sigur nu. Din punct de vedere etic, trebuie să se afle pe o treaptă superioară nouă, nu-i aşa? Cred că ceva asemănător au gîndit incaşii cu patru secole în urmă. Şi ştiţi ceva, profesore? S-au înşelat.”

Soerensen se ridică indignat, însă protestul pe care îl aşteptau nu se materializa. El privi doar spre Niles, se aşeză din nou şi-şi aprinse o ţigară, deşi o alta se afla în scrumieră, fumată numai pe jumătate.

„Toate astea nu au nici un sens” se trezi Landers brusc. Cu excepţia lui Terhoven, fusese cel mai tăcut dintre ei; Charity aproape uitase că se afla acolo. Acum însă, Landers se uita cînd la Becker, cînd la Soerensen.

„La naiba! Ştim cu toţii cum arată interiorul aşa-zisei nave spaţiale. Obiectul ăsta zburător este mai primitiv decît dacă l-am fi construit noi.”

„Şi?” întrebă Becker.

„De unde provine... transmiţătorul de materie sau ce Dumnezeu o fi? Pur şi simplu nu se încadrează în ansamblu.”

„Sînt o mulţime de lucruri care nu se încadrează în

ansamblu”, confirmă Becker. „Dar de acest aspect se vor ocupa cercetătorii, şi vor avea un subiect generos pentru argumentaţii contradictorii. Mai devreme sau mai tîrziu, vom găsi o explicaţie.”

„Dacă ne vor lăsa destul timp.”

Becker privi sever spre Charity. „Nu vă aflaţi aici pentru a emite păreri pesimiste, căpitane. Situaţia este extrem de serioasă, dar vom rezolva problema, fiţi fără grijă. Este o singură navă, indiferent de dimensiuni. Şi, oricît de mulţi gîndaci sau alte enormităţi ar ieşi din ea, dacă va fi necesar o vom arunca în aer.”

Da, gîndi Charity, acesta era tipul de răspuns la care se aşteptase din partea lui Becker. Şi, pe undeva, spera să aibă dreptate: să poată într-adevăr să distrugă nava. Numai că nu era chiar atît de sigură...

„Sună ca şi cum abia aţi aştepta momentul, Becker!” ridică Soerensen tonul, iritat.

Becker rămase impasibil. „Nu”, rosti calm. „Dacă doriţi să ştiţi, îmi este frică de o asemenea eventualitate. Dar trebuie să fiu pregătit şi pentru ea, nu?”

„De fapt, de ce ne-aţi chemat, domnule comandant?” întrebă Charity, nelăsîndu-i timp cercetătorului să intervină, „În mod sigur nu pentru a ne sfătui cum să atacăm invadatorii, nu?”

Becker zîmbi o clipă, redevenind serios în secunda următoare. „Nu”, confirmă el. „Doream doar să vă transmit ordinele personal, atîta tot. CONQUEROR şi celelalte două navete echipate similar vor fi puse la adăpost. Asta ca o minimă precauţie”.

„Puse la adăpost? Unde?”

„SS zero-unu”, răspunse Becker.

Charity se aşteptase la asta, dar se întreba totuşi de ce şi rosti întrebarea cu voce tare.

„Fiindcă avem numai trei navete de luptă, căpitane”, continuă Becker nemulţumit. „Şi pentru că trebuie să fim pregătiţi în orice situaţie. Cunoaşteţi Planul Omega, sau nu?”

Nimeni nu putu ignora mustrarea din tonul lui. Cu excepţia lui Soerensen, toţi deveniră dintr-o dată atenţi. Cercetătorul

clipi plin de iritare. „Planul Omega?”

Charity privi întrebător spre Becker şi primi aprobarea comandantului.

„Este un plan pentru cazuri excepţionale”, explică Charity. „Bineînţeles că nu a fost conceput pentru situaţia de faţă, ci pentru cazul...” accentua cuvintele batjocoritor, ceea ce-i aduse o nouă privire plină de reproş din partea lui Becker – „foarte puţin probabil, că într-o bună zi s-ar ajunge la marea lovitură, între noi şi fraţii lui Demisow, profesore. Staţia de Supravieţuire zero-unu este bunkerul cel mai sigur şi mai adînc al acestei ţări. Se pare că ar rezista şi unui atac direct cu arma atomică, deşi nu a verificat nimeni această afirmaţie. Planul Omega prevede evacuarea guvernului Statelor Unite în această construcţie”.

„Cu o navetă spaţială?”

Charity zîmbi. „Evident că nu. Dar există cîteva hangare în acest adăpost. Şi s-a plecat de la ideea că navetele ne-ar fi de folos după...”

„Dar pentru ce?”

„De exemplu, pentru a ne căuta o altă planetă unde să trăim, în cazul în care buna noastră Terra ar fi mult prea afectată.”

„Ajunge, căpitane” interveni Becker, iar privirea lui adăugă: nu trebuie să afle întregul plan.

Planul Omega prevedea şi altceva: ca preşedintele şi colaboratorii lui să fie transportaţi cu cele trei navete spre una din bazele de pe Lună sau în oraşul orbital, dacă acestea ar fi supravieţuit holocaustului. Oricum, gîndi Charity cu maliţie, era posibil ca de acolo, de sus, să mai descopere o fîşiuţă de pămînt rămasă nebombardată...

„Şi... care este rolul meu în afacerea asta?” întrebă Soerensen, derutat.

Becker zîmbi rece. „Să supravieţuiţi, profesore. Nu vă tentează ideea?” Făcu o mişcare rapidă cu mîna, în momentul în care Soerensen se pregătea să-l contrazică. „Ordinul a fost dat de Preşedinte personal, Soerensen. Iar eu am fost cel care l-a sfătuit s-o facă. Sînteţi unul din cele cinci

capete luminate de pe Pămînt. La naiba! Numai dumneavoastră ne puteţi scoate din această situaţie imposibilă... Credeţi într-adevăr că în aceste condiţii ne-am putea permite să vă lăsăm pradă extratereştrilor?”

Vocabularul lui Becker nu i se păru lui Charity prea elevat, dar nu făcu nici un comentariu, ci întrebă simplu: „Cînd?”

„Cît se poate de repede. Astăzi zburaţi înapoi şi duceţi DESTROYER, apoi CONQUEROR la adăpost. ENTREPRISE se află încă în reparaţii, în doc. Dar voi face ceva valuri şi, în cîteva zile, vă asigur că va fi gata de zbor.

Dacă va mai exista un loc spre care să zboare, gîndi Charity. Dar fu suficient de precaută pentru a nu rosti această idee cu voce tare.

12 decembrie 1998

– În prezent –

Doctorului Taube îi trebui aproape o jumătate de oră pentru a-i îndepărta şi ultimul fir de substanţă lipicioasă de pe piele, şi efectua această operaţiune fără menajamente. Charity îl cunoştea de mult şi fusese întotdeauna extrem de fericită că relaţia lor se rezumase doar la întîlniri cordiale, fără să fi fost nevoie să apeleze la el. Tauber era un tip grizonat, de patruzeci şi ceva de ani şi avea nişte mîini disproporţionat de mari, care s-ar fi potrivit mai bine unui potcovar decît unui medic. Era, desigur, extrem de capabil, dar nu făcea parte din acea parte a slujitorilor lui Esculap care luau drept o datorie supremă tratarea bolnavului cu minimum de suferinţă pentru acesta. Şi nu o consideră nici pe Charity o excepţie, deşi era femeie; soluţia cu care îndepărtă firele ardea la fel ca ţesătura păianjenilor. De cîteva ori, Charity nu reuşi să-şi înăbuşe un scîncet de durere şi, în momentul în care doctorul îi dădu de înţeles, cu o înclinare a capului, că supliciul se încheiase, oftă atît de adînc, încît sprincenele stufoase ale medicului se uniră întrebător.

„Doare, nu?” întrebarea fusese rostită în aşa fel încît Charity nu reuşi să-şi dea seama dacă o ironiza sau vorbea serios.

Încercă un zîmbet chinuit, apoi se ridică încet de pe patul de consultaţii, cu intenţia de a se îmbrăca. Dar în secunda următoare realiză că tricoul şi pantalonii ei ar fi trebuit date de mult la spălat.

Tauber indică paravanul alb de la capătul camerei: „Acolo se află o uniformă curată pentru dumneavoastră. Nu ştiu dacă este potrivită ca număr, iar însemnele gradului nu sînt cele care ar trebui, însă pentru moment, oricum nu mai are importanţă”.

O observă atent cînd păşi. „De îndată ce veţi termina întrevederea cu Becker vreau să vă consult din nou, căpitane. Rana aceea de la picior nu-mi place deloc.”

Charity se strîmbă. „Nici mie. Dar se vindecă.” În ultimele trei zile nu-i dăduse deloc atenţie. Abia acum, cînd Tauber îi adusese aminte, i se păru că simte ceva pulsînd în coapsa dreaptă. Dar era mai mult o senzaţie sîcîitoare decît dureroasă. Cu o mişcare rapidă se strecură în costumul de luptă şi trase repede fermoarul, pentru a nu-i permite doctorului să o mai cerceteze şi să mai găsească cine ştie ce. Tauber avusese dreptate – uniforma era cu trei numere mai mare, iar însemnele gradului erau de căpitan de fregată. Numai Dumnezeu putea şti cum de se rătăcise costumul acela acolo. Încheie centura, cuplă computerul şi apăsă pe tasta de control. Cele şase diode se aprinseră, generînd o lumină verde, odihnitoare.

„Se pare că este în regulă”, stabili Tauber, care o privea atent. „Şi în cazul în care asta v-ar linişti, căpitane, fostul proprietar n-a murit în el ci...”

„Bine, bine” îl întrerupse Charity, grăbită. „De fapt, nu mă interesează asemenea amănunte.”

Tauber rînji şi scoase un pachet din buzunarul halatului, oferindu-i o ţigară. Charity îl refuză cu o scuturare a capului.

„Vă e frică de un cancer la plămîni?” o întrebă în timp ce-şi aprindea ţigara. „Nu este cazul. Nu cred că cineva dintre noi va apuca să trăiască atît încît să se dezvolte o asemenea maladie.”

„Nu ar trebui să popularizaţi păreri mai optimiste, doctore?”

Tauber ridică din umeri şi suflă un nor de fum în direcţia ei, drept răspuns.

Charity ezită un moment; apoi, întinzînd mîna, luă pachetul

din buzunarul doctorului, aprinzîndu-şi şi ea o ţigară. După primul fum începu să tuşească. Renunţase la fumat în urmă cu trei ani, dar poate că acum era momentul să reînceapă. „Este chiar atît de grav?”

„Mai grav decît aş putea eu să vă spun” afirmă doctorul liniştit. „Nu ştiu ce o să vă povestească Becker, dar orice v-ar spune – nu-l credeţi. Mai avem doar cîteva săptămîni. Asta în cazul în care nu vor coborî aici să ne ucidă.”

Gîndurile femeii zburară la uşile de două sute de tone, la bateriile laser cu comandă electronică şi la barierele de gaze toxice, însă existenţa acestora nu reuşi să diminueze senzaţia de nesiguranţă pe care i-o treziseră cuvintele lui Tauber.

„Oamenii mor”, continuă Tauber în faţa tăcerii ei. „Încă nu se observă, dar mor. Mulţi sînt bolnavi, şi mai mulţi sînt răniţi.” Scutură scrumul, privind lung după un fragment incandescent care se desprinsese din vîrful ţigării, stingîndu-se la jumătatea distanţei dintre acesta şi podea, ca un meteorit în miniatură. „Şi ceea ce este mai grav, oamenii nu mai au speranţe, dorinţa de a trăi. Am avut nouăsprezece sinucideri în ultimele două săptămîni.”

Nimic din toate acestea nu o surprindeau pe Charity. Îi fuseseră expuse teoretic în timpul pregătirii pentru Space Force.

„Aţi fost afară”, rosti brusc Tauber. „Cum mai arată?”

Charity trase cu sete un fum şi savură pentru o clipă senzaţia de ameţeală care o cuprinse, înainte de a răspunde: „Chiar doriţi să ştiţi, doctore?”

„Nu”, recunoscu Tauber. „Povestiţi-mi, totuşi. Ce s-a întîmplat cu New York-ul?”

Abia acum realiză unde bătea Tauber. El era din New York. Soţia, copiii şi toate rudele trăiau acolo. Asta în cazul în care supravieţuiseră. Nu răspunse.

Tauber zîmbi cu amărăciune. „Înţeleg”, rosti el. „Dar puteţi să-mi spuneţi adevărul. Şi eu am trecut de testul acela idiot, altfel nu m-aş afla aici...”

„Evident”, răspunse Charity. „Dar eu... nu ştiu. Oraşul a fost atacat, însă... asta nu înseamnă că familia dumneavoastră nu mai trăieşte. Au existat o mulţime de supravieţuitori.

Unii au plecat înainte de a se declanşa nebunia.”

„Poate că asta mă îngrozeşte cu adevărat” mormăi Tauber, atît de încet, încît nu putu să-şi dea seama dacă i se adresa ei sau nu. Charity stinse ţigara şi se îndreptă spre uşă.

„Trebuie să plec, doctore. Becker mă aşteaptă.”

Tauber privea în gol. Părea că nu-i auzise cuvintele. Cu o mişcare energică, Charity se întoarse şi părăsi încăperea cît putu de repede.

Locotenentul Stone şi ceilalţi doi soldaţi o aşteptau în faţa uşii. Folosiseră timpul pentru a se elibera din costumele argintii de protecţie şi arătau acum ca nişte soldaţi obişnuiţi; poate doar prea tineri... Unul dintre ei fuma, celălalt discuta cu Stone. Charity nu putu înţelege ce-şi spuneau, însă după ton păreau lucruri destul de grave.

Soldatul cu ţigara se sperie vizibil cînd o observă. Pentru o secundă, fu evident că nu ştia ce să facă, iar mîinile parcă îl încurcau.

„Puteţi să mă conduceţi la Becker, locotenente” i se adresă Charity lui Stone.

Traversară pentru a doua oară hala în care erau adăpostiţi locuitorii din Brainsville. În aer plutea o tensiune aproape materială.

Apoi pricepu. Prima dată, nimeni nu-i băgase în seamă. Acum o fixau zeci de ochi, dar nici unul nu o privea cu simpatie. Nu erau nici răuvoitori ci... de fapt, cum? se gîndi încurcată. Dacă ar fi trebuit să caracterizeze expresia de pe chipurile acestor oameni, primele cuvinte care i-ar fi trecut prin minte ar fi fost pline de reproş. Şi, poate, dezamăgite.

Dar de ce? Se chinui să găsească un răspuns, în timp ce se îndrepta spre lift. Ce se schimbase în puţinele minute în care se aflase la Tanber? Erau de vină hainele? Mai înainte, oamenii văzuseră o femeie condusă la cabinetul doctorului, o femeie îmbrăcată civil. Acum purta uniformă.

Ajunseră la lift înainte ca Charity să-şi deruleze gîndurile pînă la capăt şi Stone apăsă pe butonul etajului nouăsprezece – nivelul punctului de comandă. Uşile alunecară fără zgomot, închizîndu-se. Deplasarea decurse de data asta normal – foarte rapid, aproape fără a crea senzaţia de mişcare.

Se gîndi să-l întrebe pe Stone ce se întîmplase cu oamenii din hala de jos, dar nu o făcu. Cel mai probabil era că nu se

întîmplase nimic. Le era doar frică, atîta tot. Şi, fir-ar să fie de treabă, aveau toate motivele să le fie!

29 noiembrie 1998

– În trecut –

Seara în care invazia începuse cu adevărat, nu se deosebea de cele dinainte: lumea se afla într-o stare de şoc de cînd vestea despre dispariţia cercetătorilor şi a soldaţilor din apropierea navei fusese dată publicităţii. Becker şi oficialităţile încercaseră să păstreze secretul, dar pînă la urmă ştirea transpirase. Şi, bineînţeles, se întîmplă exact ceea ce profeţiseră mii de specialişti în pesimism: lumea se prăbuşi în haos.

Charity aparţinea celor puţini – poate norocoşi – care nu trăiră efectele secundare ale acestei invazii, pur şi simplu pentru că se afla în miezul evenimentelor şi era mult prea ocupată pentru a avea timp să privească în jur. Bineînţeles că era informată: în mii de locuri de pe Pămînt izbucnise panica, apăruseră secte, izbucniseră şi se stinseseră războaie, rata sinuciderilor crescuse cu cîteva mii de procente; şi chiar dacă nava şi-ar fi luat zborul, răul făcut era comparabil cu un atac direct.

Dar străinii nu intenţionau să plece. Charity intuia acest lucru. Simţise asta încă din prima clipă, cînd se aflau acolo, în interiorul navei gigantice şi aparent goale, în faţa blocului de Titan. O simţise şi Soerensen... Oricare ar fi fost intenţia invadatorilor, acesta nu era decît începutul.

Se ridică, stinse televizorul, pe ecranul căruia apăruse din nou imaginea transmisă prin satelit a navei – în ultimele douăsprezece săptămîni nu se schimbase cu nimic... Ieşi pe balcon. Oraşul se întindea tăcut şi întunecat sub ea; se făcuse răcoare, mai ales sus, la cincisprezece etaje deasupra străzii. New York-ul părea părăsit. Cîteva maşini se mai tîrau pe străzi, însă reclamele luminoase şi neoanele erau stinse. Legile camuflajului erau încă în vigoare şi, în mod neaşteptat, respectate. Charity se întreba cît mai putea continua viaţa în acest oraş cu zece milioane de locuitori, înainte ca totul să se prăbuşească. În cazul în care această stare de asediu, pe care şi-o impuseseră singuri, mai dura mult, extratereştrii nici nu mai aveau de ce veni.

Oftă, goli paharul de Martini – al treilea în seara aceea – şi îşi privi ceasul. Era trecut de zece. Mike coborîse cu jumătate de oră în urmă după mîncare şi începuse să fie îngrijorată din cauza lui. Oraşul nu mai prezenta siguranţă. Fiecare a treia maşină care trecea pe stradă era vopsită în culorile de camuflaj ale Gărzii Naţionale.

Cîteva secunde se luptă cu impulsul de a întinde braţul peste balustrada balconului şi a lăsa paharul să cadă, dar pînă la urmă nu o făcu. Privirea îi rătăci pe cerul înstelat. Era frig, însă la fel ca în majoritatea serilor de noiembrie, atmosfera era extrem de clară. Deasupra străluceau mii de stele. Totul respira pace, pustietate, de parcă acolo sus n-ar fi domnit nimic în afara unui gol imens, ca şi cînd nu ar fi existat ceva, undeva, care ar fi putut veni într-o bună zi să...

Da, să ce? – gîndi ea. Oare chiar pregătea un atac? Şi dacă da, în ce scop? Atît de multe întrebări, la care probabil că nu va găsi niciodată vreun răspuns.

Se întoarse zgribulită în încăpere. Nu închise uşa balconului, deşi aerul rece de noiembrie continua să se reverse în cameră. În ultimul timp, avea din ce în ce mai des senzaţia că se sufoca.

Se îndreptă spre bibliotecă, scoase o carte din raft şi încercă să citească, fără a arunca vreo privire spre titlu. După un timp îşi dădu seama că cinci minute privise aceeaşi pagină fără a înregistra nimic. La naiba! În definitiv era şi ea om şi

avea dreptul să-i fie frică. Poate chiar mai mult ca restului omenirii, pentru că ştia ceva mai mult decît marea majoritate. Spre exemplu, ştia că nici unul din oamenii trimişi în misiune, de ei sau de ruşi, la Polul Nord, în ultimele trei luni, nu se întorsese. Sau faptul că o parte dintre colaboratorii supradotaţi ai lui Becker erau pe cale de a meşteri o bombă cu hidrogen, pe care să o lanseze – în caz de forţă majoră – direct de pe orbită asupra navei duşmane. Charity se îndoia că planul avea şanse de reuşită. Oricum ar fi fost, invadatorii ce pîndeau la Polul Nord şi care paralizau întreaga omenire datorită simplei lor prezenţe – proşti nu erau în nici un caz.

Azvîrli cartea, se ridică şi începu să patruleze dintr-un colţ în altul al camerei. Lipsa de activitate care îi fusese impusă în ultimele două zile o înnebunea. După trei luni de tracasări îi fusese dor de cîteva zile de linişte, dar se dovedise nu numai că nu se odihnise ci, dimpotrivă, îşi supusese sistemul nervos unui adevărat stress. Se simţea ca un condamnat aşezat pe scaunul electric, care aştepta din secundă în secundă ca cineva să apese butonul. Şi acum îi mai era şi foame. Unde Dumnezeu întîrzia Mike?

Mai îndură zece minute de aşteptare pînă cînd auzi în sfîrşit liftul, apoi paşii grăbiţi – neliniştitor de grăbiţi, gîndi ea – ai lui Mike. Se repezi spre uşă şi o deschise înainte ca el să atingă soneria. Îşi dădu imediat seama că ceva nu era în regulă. Mike era palid şi respira precipitat, ca şi cînd ar fi urcat pe scări cele cincisprezece etaje.

„Ce s-a întîmplat?”

Bărbatul nu-i răspunse, ci se năpusti pe lîngă ea în sufragerie. Dădu drumul la televizor şi o chemă printr-un gest.

„Ce se petrece?” întrebă Charity din nou.

„Nava!” o întrerupse el. „La dracu! De ce nu ai lăsat aparatul să meargă, aşa cum ţi-am spus?”

Charity nu-i răspunse, căci în acel moment ecranul se lumină şi apăru imaginea binecunoscută a navei, transmisă cu ajutorul unui satelit care staţiona la o înălţime de trei sute cincizeci de mile deasupra Polului Nord.

De fapt, nu era chiar imaginea binecunoscută. Charity

avu nevoie de cîteva clipe pînă cînd reuşi să-şi dea seama despre ce anume se schimbase. Apoi se sperie.

Ceva începea să iasă din navă; mai exact, cinci sute douăsprezece obiecte necunoscute. Cifra le trecu automat prin minte, deoarece acesta era numărul orificiilor de pe faţa superioară a navei. Şi, în fiecare perforaţie apăruse cîte un disc argintiu. Dacă luau în considerare dimensiunea ieşirilor – fiecare avea un diametru de cinci metri – rezulta că aparatele zburătoare trebuiau să măsoare aproximativ trei metri, începură să se ridice încet, milimetru cu milimetru. Aşa părea în imaginea de pe ecran, dar în realitate viteza era foarte mare. Charity nu putu identifica nici un fel de jet care să justifice deplasarea. Discurile păreau să urce pur şi simplu în sus, ca şi cum pentru ele gravitaţia nici n-ar fi existat.

Deci ne-am lămurit cum funcţionează aşa-numita lor **„tehnologie primitivă”** – gîndi Charity sumbru.

„Dumnezeule mare, cred că abia acum începe distracţia” mormăi Mike. „Ce-i asta?” Dinspre televizor se auzi vocea unui comentator care explica în mod inutil ceea ce miliarde de telespectatori vedeau cu ochii lor. Charity nici măcar nu-l asculta. La fel ca Mike, se apropie de aparat, aplecîndu-se de parcă aşa ar fi putut distinge alte amănunte.

Escadrila argintie se ridica tot mai mult, discurile zburătoare distanţîndu-se atît de navă, cît şi unele faţă de altele şi orientîndu-se sub forma unei emisfere.

„Începe dezastrul”, repetă Mike.

Avea dreptate. Totul se întîmplă nespus de repede şi fără nici un avertisment prealabil. Alunecarea liniştită a micilor monede argintii se transformă, de la o secundă la alta, într-un zbor năucitor. Formaţiunea ordonată parcă explodă şi... imaginea dispăru. Ecranul televizorului era plin de pureci luminoşi.

Mike gemu. „Cam asta ar fi”, şopti el. „Au coborît satelitul.”

Fără a mai pierde vremea, se întoarseră şi începură să se echipeze. Peste nici două minute erau îmbrăcaţi în uniforme şi părăseau apartamentul. Băieţilor de la Pentagon le lipsea probabil o rotiţă importantă din angrenaj, gîndi Charity.

Altfel nu-şi putea explica cum de aprobaseră transmiterea unor astfel de imagini la televiziune.

Pe holuri era o harababură de nedescris. Coridorul se umpluse de oameni şi larmă. Cineva ţipă, dar adevărata panică nu izbucnise. Oamenii nu realizau încă gravitatea celor văzute cu puţin timp înainte. Charity nu-şi dorea să fie prezentă în momentul în care toată lumea şi-ar fi dat cu adevărat seama...

Atinse braţul lui Mike, arătînd spre scări. „Repede, înainte să le blocheze şi pe astea."

O luară la goană, dar nu erau primii cărora le venise ideea. Un bărbat gras, ce căra un geamantan enorm şi tîra după el o femeie la fel de grasă, bloca treptele, iar din josul casei scărilor se auziră primele ţipete. „Vin peste noi!" gîfîi grăsanul. „Doamne Dumnezeule, ajută-ne! O să ne omoare pe toţi."

Habar n-ai cît adevăr rosteşti, gîndi Charity sumbru. Totuşi încercă un zîmbet, se retrase o jumătate de pas şi aşteptă ca dolofanul să-şi tragă geamantanul şi să elibereze scara.

Însă lui nici nu-i trecea prin minte aşa ceva. Se oprise şi se holba la ea şi la Mike. „Dumneavoastră... sînteţi soldaţi", zise el arătînd spre uniforme. „O să-i împuşcaţi, nu? O să-i alungaţi, nu-i aşa?" Lăsă geamantanul să cadă şi întinse rugător mîinile spre Charity.

Mike o prinse de braţ, îl împinse cu putere în lături pe grăsan şi se repezi pe scări în sus. Ţipetele se intensificară. Undeva se auzi un foc de armă.

Îi dădu drumul doar cînd ajunseră pe acoperiş, închizînd uşa. Charity se uită la el cu reproş. „Trebuia să faci asta? Bietului om îi..."

„Îi era doar teamă" o întrerupse Mike dur. „Nu-i aşa? La fel ca şi altor zece milioane din acest oraş". Cu un gest de furie neputincioasă arătă spre cer. „Ce aveai de gînd? Să-l iei cu tine? Din păcate elicopterul nu este suficient de încăpător pentru zece milioane de pasageri."

Charity se uită lung la el. A început, gîndi simţind că o apucă ameţeala. Transmisia nu se încheiase nici de cinci minute şi deja se pornise nebunia. Chiar şi oameni ca Mike

începeau să se schimbe.

O trecu un fior, se întoarse spre parapet şi privi în jos.

Pe stradă apăruseră o puzderie de maşini, însă scena părea relativ paşnică. Dar nu va rămîne mult timp aşa. În cîteva minute va izbucni iadul. Nici unul din nebunii aceia disperaţi, care se năpustiseră în maşini pentru a părăsi oraşul, nu vor ajunge măcar pînă la pod.

Privi apoi în sus – oare de ce întîrzia elicopterul? – şi brusc trebui să recunoască faţă de sine însăşi că simţea exact la fel ca ceilalţi. Nici ea nu-şi dorea altceva decît să plece cît mai repede. Bineînţeles că pentru ea era o datorie – planul fusese elaborat la nivel de secunde – dar asta nu schimba cu nimic senzaţia de uşurare pe care o simţea la gîndul că, peste cîteva clipe, se vor urca într-un helijet şi va scăpa de cazanul de vrăjitoare în care se va transforma oraşul în acea noapte.

Mîna lui Mike indică ceva şi privirea ei urmări direcţia. Micul punct luminos crescu şi se apropie cu o viteză uluitoare. Un zgomot din ce în ce mai intens se amestecă cu vuietul vîntului şi strigătele care răzbăteau din casă. Era helijetul. Sistemul militar al lui Becker funcţiona cu precizia unui mecanism bine uns. Gîndul nu o linişti totuşi pe Charity. Avea presentimentul – de fapt, era mai mult decît sigură – că, în curînd; cineva va reuşi să strecoare o grămadă de firicele de nisip în maşinăria perfectă a comandantului.

Se retraseră de pe zona de aterizare. Mişcările aparatului nu erau foarte precise. Pilotul renunţă la zborul de recunoaştere în jurul blocului – pentru a se asigura că locul de aterizare nu este populat – şi coborî pur şi simplu. O siluetă apăru în uşă şi începu să agite mîna cu nerăbdare. Alergară aplecaţi, apoi săriră în elicopter.

De îndată ce se aflară înăuntru, aparatul decolă.

În timp ce se îndreptau spre aeroportul „La Guardia”, începu să plouă. Se deplasau atît de repede şi atît de jos, încît lui Charity îi fu de mai multe ori teamă că vor lua cu ei acoperişurile pe lîngă care treceau. Elicopterul lăsa în urma lui o dîră de geamuri sparte...

Zborul în sine dură numai cîteva minute, însă se rotiră aproape un sfert de oră deasupra aerodromului, înainte ca

pilotul să primească permisiunea de a coborî. Aterizară la o distanţă de numai cîţiva paşi de clădirea ce fusese transformată în Centrul de Comandă.

În momentul cînd părăsiră aparatul, Charity înţelese motivul pentru care trebuiseră să aştepte. Pista era plină de aeronave – elicoptere, supersonice, avioane de agrement şi transportoare uriaşe, ale căror siluete masive se ridicau în noapte asemeni spinărilor unor balene uriaşe. Şi tot timpul soseau noi aparate de zbor. Era evident că toţi piloţii care putuseră să fie contactaţi fuseseră chemaţi să aterizeze pe „La Guardia”. La o distanţă de cîteva mile se desfăşura o linie luminoasă, dublă: era gardul din sîrmă ghimpată cu ajutorul căruia Garda Naţională reuşise, în mare grabă, să împartă zona de aterizare în două jumătăţi inegale. Luminile timide ale farurilor se strecurau prin noapte spre această linie şi, exact în momentul în care Charity şi Mike pătrundeau în urma călăuzei lor, în clădirea comandamentului, se ridică un grup de şase elicoptere ce se deplasară spre gard, zburînd foarte jos. Bărbaţii, care de la acea distanţă păreau soldaţi de jucărie, luară poziţii de luptă. Charity pricepu plină de amărăciune că se aşteptau la atacuri – la atacuri ale populaţiei civile, nu ale invadatorilor. Dumnezeule mare, ce se întîmpla cu ei? Se distrugeau unii pe alţii chiar înainte ca străinii să atace?

Clădirea era supraaglomerată. Holul uriaş de la intrare se umpluse de uniforme verzi şi albastre. Se strigau comenzi pe sute de tonuri şi cîteva zeci de megafoane încercau să se acopere reciproc. De pe enormul ecran fixat pe unul din pereţi, un crainic transmitea noutăţi care se pierdeau în vacarmul vocilor.

Călăuza lor reuşi să-i strecoare teferi prin acest haos. Ajunseră la un lift în faţa căruia se aflau doi soldaţi ai Gărzii Naţionale, cu pistoalele mitralieră ţinute ameninţător la piept.

În momentul în care cel care-i conducea le arătă, cu un gest autoritar, permisul de liberă trecere, cei doi bărbaţi se retraseră din faţa liftului. O secundă mai tîrziu, uşile alunecară în lături – ca şi cînd le-ar fi tras o mînă nevăzută – şi

păşiră în cabina care-i transportă rapid şi fără opriri.

Punctul terminus era cupola de sticlă a turnului de control. Chiar şi aici, sus, era o aglomeraţie mai mare decît de obicei. Înaintea ecranelor radar şi la pupitrele computerelor se aflau soldaţi, iar bărbatul care stătea în faţa geamului panoramic, privind, cu mîinile încrucişate la spate, spre piste de decolare-aterizare, purta însemnele de general de brigadă. Făcînd abstracţie de aceste amănunte, gîndi Charity, impresia pe care ţi-o crea încăperea era absurd de normală. Nu se simţea nici o umbră din spaima ce domnea în hala de jos. Toate conversaţiile se purtau aici aproape în şoaptă.

Bărbatul de la fereastră se întoarse în momentul în care se aflau la trei paşi în spatele său. Charity nu-l cunoştea, dar privirea lui îi sugeră că el o recunoscuse.

Încercă să salute, însă generalul schiţă un gest obosit. „Să lăsăm prostiile astea, căpitane Laird. Sînt generalul Hardwell. Bine aţi venit la noi.” Vocea sa era ca de gheaţă, dar zîmbea. Undeva în noapte începu să urle o sirenă, apoi i se alătură încă una, şi o a treia. În mod reflex, Charity privi spre vest, unde se afla oraşul. Luminile New York-ului străluceau încă. Imaginea era aceeaşi cu cea oferită de oraş timp de o jumătate de veac. Cu puţină imaginaţie, gîndi Charity, ţi-ai putea închipui că nu s-a întîmplat nimic.

„Ceva noutăţi?” auzi vocea lui Mike.

Generalul scutură din cap. „Nu. Nu ştim mai multe decît dumneavoastră. Aţi văzut transmisia, nu?”

„Da” răspunse Charity grav. „Oare cine a fost idiotul care a avut ideea de a difuza acele imagini în direct? La naiba? O întîrziere de cîteva secunde ar fi fost suficientă pentru ca panica să...”

Nu-şi continuă ideea deoarece îşi dădu seama că cel căruia i se adresa avea acelaşi dram de vină ca şi ei. Zîmbi împăciuitoare, „Îmi pare rău.”

Hardwell înclină capul. „E în regulă. Sîntem cu toţii puţin cam nervoşi, nu-i aşa?” Zîmbi şi el, privi un moment în gol, apoi întrebă:

„Aţi fost la bordul acestei nave. Credeţi că au... bombe?”

Bombe? Charity îl privi năucă. Îi trebuiră cîteva secunde

pentru a înţelege.

Momentul în care realiză ce i se spusese, fu ca un al doilea şoc. În ultimele douăzeci de minute se gîndise la multe, dar ipoteza că obiectele care părăsiseră nava ar fi putut fi BOMBE nu-i trecuse prin cap.

„Nu cred” reuşi să articuleze. „De fapt, nici nu ar avea sens, nu găsiţi?” Dar ce anume, gîndi ea, ce anume din ceea ce făcuse această blestemată de navă şi cei care o trimiseseră avea vreun sens? Totuşi adăugă: „Nu prea înţeleg. Dacă ar fi vrut să ne bombardeze, nu ar fi trebuit să se complice atît. Puteau să acţioneze mult mai simplu, nu?”

Explicaţia îi părea, chiar şi ei, destul de străvezie, dar pe Hardwell părea să-l mulţumească – pe de o parte pentru că fusese exact ceea ce dorea să audă, iar pe de alta, fiindcă Charity era cea care enunţase ideea. Cuvintele ei aveau credibilitate – doar făcea parte din micul grup care fusese la bordul navei.

„De aceea aţi transformat aeroportul într-o adevărată fortăreaţă?” întrebă Mike.

Hardwell îi evită privirea. „Facem pregătirile pentru o eventuală evacuare”, vorbi după un timp, fără a răspunde direct la întrebarea locotenentului. „Deşi, nu ştiu cît timp vom reuşi să-i stăpînim.”

„Să-i?”

Hardwell arătă spre cupola de lumini a New York-ului. „Da, cele zece milioane de bărbaţi şi femei aflaţi acolo şi care doresc să părăsească oraşul. La naiba! Eşti într-adevăr atît de naiv, sau te prefaci, locotenente?”

Mike adoptă singura tactică înţeleaptă – ignoră tonul iritat al lui Hardwell şi abordă direct motivul pentru care se aflau acolo. „Naveta noastră este pregătită pentru decolare?”

„Naveta da, dar echipajul încă nu” răspunse Hardwell. Am primit ordin să vă reţin aici pînă cînd formaţia va fi completă. Apoi veţi fi transportaţi cu trei aparate «Eagles» la Baza Aeriană Jefferson.”

„Cine lipseşte?”

„Toţi” răspunse Hardwell enervat. „Dumneata şi căpitanul Laird sînteţi primii. În cîteva clipe trebuie să sosească şi

locotenentul Niles. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi... Poate dura încă o oră.”

Cineva atinse umărul generalului şi îi înmînă un mesaj. Hardwell aruncă o privire fugară pe foaia de hîrtie, îşi încreţi fruntea şi o băgă în buzunar. Se străduia vizibil să se stăpînească.

„Veşti proaste?” întrebă Charity.

Hardwell ezită cîteva clipe. „Da. Dar nu vă privesc în mod direct. Eu...” Fu întrerupt de un alt aghiotant care se apropie de Charity.

„Căpitanul Laird?”

Charity făcu un gest afirmativ.

„Un mesaj urgent pentru dumneavoastră, în camera operatorilor”. Bărbatul indică o uşă îngustă, rămasă deschisă în partea opusă a încăperii.

Mike şi Charity îl urmară pe soldat, în timp ce Hardwell rămase discret pe loc. Încăperea era foarte mică, căptuşită de jur împrejur de computere şi nenumărate monitoare. În acel moment însă numai unul din ecrane funcţiona. Un tînăr stătea în faţa lui, dar cînd o recunoscu pe Charity se ridică şi părăsi camera. Femeia aşteptă ca Mike să închidă uşa, se aşeză în fotoliu şi scrise, cu ajutorul tastaturii, codul ei de identificare. Inscripţia TOP SECRET – AUTHORIZED PERSONS ONLY dispăru de pe ecran şi fu înlocuită de figura comandantului Becker; părea îngrijorat, cum nu-l mai văzuse niciodată.

„Domnule comandant?”

„Căpitane Laird, slavă Domnului că aţi ajuns! Idiotul cu care am vorbit adineauri nici măcar n-a putut să-mi spună dacă...” Se întrerupse brusc, schiţă un gest de enervare şi inspiră adînc. „Unde sînt ceilalţi?”

„Mike... locotenentul Wollthorpe”, se corectă rapid, „este cu mine. Locotenentul Niles va sosi în cîteva minute. Ceilalţi... Hardwell a spus că pot să mai întîrzie.”

„La dracu!” se strîmbă Becker. Puteţi să decolaţi numai voi trei?”

„Cu nava ENTREPRISE?” Charity clătină din cap. „Imposibil” rosti pe un ton categoric. „Am putea eventual

decola în trei, dar în nici un caz nu am reuşi o aterizare. Oricum, nu în văgăuna pe care aţi indicat-o.”

„O oră deci.” Becker ignoră cuvîntul prin care Charity desemnase bunkerul. „Şi cel puţin încă două pînă cînd veţi ajunge la Jefferson. La naiba! Nu mai dispunem de atîta timp!”

„Dar de atîta avem nevoie”, răspunse Charity impasibilă. „ENTREPRISE este o navetă spaţială, domnule comandant, nu un «Cessna». A fost destul de riscantă deplasarea celorlalte două navete. Dacă voi încerca să o aduc în hangar numai cu jumătate din echipaj, sînt sigură că voi reuşi doar să fac o gaură în muntele dumneavoastră. Asta doriţi?”

Becker o măsură sumbru şi tăcu.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă Mike, aplecîndu-se peste umărul ei. „Acele discuri zburătoare...”

„Bombe” se auzi vocea lui Becker. „Sînt nişte blestemate de bombe cu hidrogen, locotenente.”

Timp de o secundă inima femeii încetă să mai bată.

„Ce... aţi... spus?” bîigui ea.

Becker fixa un punct imaginar aflat undeva lîngă camera de luat vederi. Faţa îi era împietrită, însă în ochii săi mocnea ceva, ce le adînci şi mai mult temerile. „Două din aparatele noastre Eagles au încercat să le doboare” adăugă el „şi cu una au şi reuşit, căpitane. Rezultatul a fost o explozie catastrofală. Din fericire, undeva deasupra oceanului. Încă nu deţinem amănunte, dar specialiştii au evaluat-o la cel puţin cincizeci de megatone.” Privirea lui se opri din nou pe cameră, iar acel ceva, ce sclipea în ea, nu se stinsese. „Acum aţi priceput de ce nu avem timp?”

„Bombe?” murmură Charity. „Dar sînt... peste cinci sute!”

„Cinci sute douăsprezece” o corectă Becker. „Sau, pentru a fi mai exacţi, cinci sute unsprezece.”

„Dar nu are nici un sens!” şopti Mike. Faţa îi devenise pămîntie. Vocea îi tremura şi părea a unui om foarte bătrîn. „De ce ar...”

„Nu am de unde să ştiu”, îl întrerupse Becker. „La dracu', nimeni nu are idee de ce acţionează aşa! Cert este că, tocmai

în acest moment, obiectele sînt pe cale de a se dispersa peste întregul Pămînt, la o înălţime care face aeronavele noastre inoperante.”

„Şi rachetele de apărare?” Vocea lui Mike suna strident. „Sateliţii SDI şi Laserka...”

„Ce propuneţi, locotenente?” îl întrerupse Becker. „Să le detonăm una cîte una?”

Mike nu răspunse şi tăcură cîteva secunde care se dilatară pînă la limita suportabilului. Priveau imaginea comandantului fără a o vedea. Îi invada un sentiment îngrozitor de neputinţă. Brusc, Charity înţelese că erau lipsiţi de apărare, că întregul lor aparat militar nu le folosea la nimic, oricum nu împotriva acestei ameninţări. Chiar dacă ar fi reuşit – dacă Becker şi oamenii săi ar fi înfăptuit un miracol şi ar fi eliminat talerii aceia stelari, înainte ca ei să se prăbuşească peste cinci sute de oraşe ale pămîntului – imaginaţia ei refuza să prevadă urmările exploziilor în atmosfera planetei.

„Ce... fac în momentul de faţă?” întrebă ea. Era aproape uimită de propria-i voce.

Becker privi undeva în afara unghiului de cuprindere al camerei, înainte de a răspunde. „Urcă. Se pare că vor să formeze un fel de inel în jurul Terrei, la o înălţime de cincizeci pînă la şaptezeci de mile. Dacă îşi menţin viteza, mai avem o oră şi jumătate, după care probabil că ni se va prezenta marea notă de plată.”

Era o nebunie – dar pentru cîteva secunde Charity nu-şi dori altceva decît ca Becker să aibă dreptate, ca o arătare din aceea – care semăna cu o insectă înfricoşătoare – să apară pe toate ecranele televizoarelor şi să declare planeta cucerită, sau să emită un număr de pretenţii, indiferent cît de absurde, pentru că alternativa era pur şi simplu îngrozitoare, chiar şi în domeniul imaginarului.

„Ascultă, Laird” se auzi brusc vocea lui Becker. „Mai avem nouăzeci şi cinci de minute, poate ceva mai mult. Aşteptaţi pînă cînd echipajul este complet şi veniţi încoace.”

„Şi nava?”

„Nu vă mai gîndiţi la ENTREPRISE. Avem două navete în bază, însă nu ne vor folosi la nimic dacă nu veţi fi aici

pentru a le pune în funcţiune.”

Întrerupse legătura înainte ca Charity să-i mai poată adresa vreo întrebare. Dar trecu un interval considerabil pînă cînd femeia se ridică şi ieşi din încăpere.

Era sigură că Hardwell nu încercase să le asculte convorbirea, dar se părea că ea şi Mike nu erau actori atît de buni cum crezuseră, deoarece, după ce-i privi fără a scoate o vorbă, generalul se întoarse şi-şi ocupă locul de observaţie din faţa ferestrei panoramice a turnului. În acel moment, Charity avu senzaţia că ceva se frînsese în el.

Ea însăşi nu simţea nimic. O stăpînea un gol imens. Adeseori îşi pusese întrebarea, oare ce ar simţi dacă, vreodată, ar fi venit sfîrşitul lumii; fie sfîrşitul efectiv al întregii lumi, ca în acel moment, fie finalul propriului microcosmos, moartea, care pentru ea ca persoană ar fi avut acelaşi efect.

Un gînd absurd i se cuibări în minte şi, oricît se strădui, nu reuşi să-l alunge: cel puţin se va întîmpla totul foarte repede. Dacă invadatorii vor lansa într-adevăr acele bombe, New York-ul va fi una dintre ţinte – şi ei se aflau suficient de aproape de oraş pentru a trăi marea explozie doar ca pe un fulger orbitor, sau nici măcar atît.

Brusc, situaţia în care se aflau i se păru ridicolă. Împrejurul ei viaţa continua să se desfăşoare aproape normal. Turnul era inundat de zumzetul computerelor şi de vocile bărbaţilor care le foloseau; afară decolau şi aterizau încontinuu aeronave; un tînăr trecu prin faţa ei şi îi zîmbi. Răspunse şi ea, automat, cu un zîmbet. Stătea aproape lipită de Mike, dar nu simţea nevoia să-l ţină de mînă sau să-l sărute. Nimic. Gesturile erau inutile... Aşteptau, pur şi simplu.

Hardwell le atrase atenţia asupra unui punct luminos care se îndrepta spre aeroport din est. „Avionul cu cei din echipajul dumneavoastră” explică el.

Charity înclină capul, dar nu fu capabilă de nici un comentariu. Timp de cîteva momente avu senzaţia că membrele îi erau de plumb. Îşi reveni abia mai tîrziu, cînd uşile liftului se deschiseră şi din el se năpusti Niles. Spre deosebire de ea şi Mike, nu era îmbrăcat în uniformă ci cu o cămaşă albastră în carouri şi o pereche de bermude. Arăta caraghios, dar nimeni nu rîse.

Niles îi salută monosilabic şi îi adresă o privire întrebătoare lui Mike. „Ce s-a întîmplat?”

„Explică-i” zise Charity încet. „Dar nu aici.” Le făcu semn spre camera operatorilor şi îi însoţi cu privirea pînă cînd uşa se închise în urma lor. Apoi îşi dădu seama cu o strîngere de inimă că nu era singura care făcuse acest lucru. Oare cît vor reuşi să păstreze secret ceea ce ştiau şi mai ales cît vor mai fi dispuşi să o facă? La dracu'! În definitiv, toţi aceşti oameni erau îndreptăţiţi să afle că nu mai aveau de trăit decît cel mult nouăzeci de minute.

Timpul se scurgea greu. Mike şi Niles lipsiră aproape zece minute şi Charity simţi că nervozitatea din turn creştea. În încăperea cu pereţi din sticlă începu să se instaleze o tensiune pe care avea senzaţia că o percepe fizic – ca un curent electric ce i se scurgea prin trup.

Cînd revenîră, faţa lui Niles părea împietrită; avea probabil acelaşi sentiment ca şi ea – nici în privirea lui nu descoperi frică, ci un amestec nedefinit de amărăciune şi nesiguranţă, îi trecu prin minte că era singurul căsătorit şi care avea un copil. Familia lui locuia în New York.

Privi ceasul. Se scurseseră douăzeci din cele nouăzeci de minute de care vorbise Becker. Aproape că-şi dorea să fi trecut şi restul. Aşteptarea era mult mai rea decît orice deznodămînt.

„Cît timp mai avem?” întrebă o voce din spatele ei.

Charity ridică privirea şi recunoscu imaginea lui Hardwell reflectată în fereastră. Zîmbi obosită.

„Nu sînt o actriţă foarte bună, nu?” Se întoarse şi-l privi drept în faţă.

„Într-o asemenea situaţie cine ar putea fi?” răspunse generalul. „Cît?”

Charity ezită, apoi spuse: „Şaptezeci de minute.” În definitiv, de ce să nu-i spună? El intuise oricum. De fapt, toţi cei adunaţi acolo ştiau. Adăugă: „Cel puţin.”

„Şaptezeci de minute” auzi vocea lui ca un ecou. Încercă să zîmbească, dar nu reuşi. Schiţă un gest cu mîna, indicînd pista. „Este timp suficient. Dacă... dacă doriţi, vă dau voie

să decolaţi, căpitane.”

Charity rămase mult timp fără glas. Reacţia lui Hardwell o derutase. Îi părea rău pentru el. „Asta se va întîmpla oricum, generale”, reuşi să articuleze într-un tîrziu. „Avem ordin să plecăm de aici imediat ce echipajul va fi complet. În orice caz”, adăugă, „nu ştiu dacă mai există un loc în care să merite să mergi.” Observă cîteva feţe palide în apropiere şi îşi dădu seama că vorbise suficient de tare pentru ca cei din jur să audă. Însă reacţia la care se aştepta nu se produse. Oamenii rămăseseră imobili şi o fixau cu privirea.

Apoi îi veni o idee nebunească. „Mai avem loc, domnule general. Un pasager în plus sau în minus nu contează.”

Mike tresări şi Niles se uită la ea, întrebîndu-se dacă nu-şi pierduse minţile. Hardwell zîmbi doar.

Apoi scutură din cap. „Nu. Voi rămîne aici. Aveţi dreptate, căpitane. Dacă se va... întîmpla cu adevărat, nu va mai exista vreun loc unde să merite să mergi. În afară de asta nu cred...”

Charity nu află niciodată ce anume nu credea generalul Hardwell. La fel cum nimeni nu mai află cum fusese posibilă o asemenea eroare a calculatoarelor lui Becker.

Dar acest lucru se întîmplase. Cele şaptezeci de minute pe care contau se contractară, transformîndu-se într-o jumătate de secundă: atît le trebui celor cinci sute unsprezece bombe galactice, după ocuparea poziţiei la şaptezeci şi cinci de mile deasupra suprafeţei terestre. Formau o structură regulată, perfectă din punct de vedere matematic, cu o singură excepţie.

Dar această plasă geometrică din bombe cu diametrul de trei metri rămase sub această formă numai o jumătate de secundă.

Apoi explodă.

12 decembrie 1988

– În prezent –

Pentru a doua oară într-un interval destul de scurt, în momentul în care uşile liftului se deschiseră în faţa lor, avu senzaţia că păşeşte în altă lume. Numai că, de data asta, era o lume care o neliniştise întotdeauna: microuniversul unui centru de comandă militar, aflat în stare de alertă. Şi asta în pofida faptului că aparţinea acestei lumi. Exista însă o deosebire – ea nu făcuse niciodată parte din strategii care apăsau toată ziua pe claviatura computerului şi nu era un secret pentru nimeni faptul că îi dispreţuia; dar ştia foarte bine că erau necesari.

Charity intrase în Space Force într-o perioadă cînd posibilitatea unui război trecuse în sistemul calculelor ipotetice, cu o probabilitate situată după virgulă, mult la dreapta. Şi nu o făcuse pentru că îi plăceau jocurile de-a războiul ci pentru că o carieră militară părea să promită o undă de aventură, chiar dacă includea în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută efort, disciplină, iar nu în ultimul rînd, multă plictiseală. Micul procent rămas o despăgubea însă pentru toate celelalte. Obişnuia să-şi spună că se născuse cu cîteva sute de ani mai tîrziu... Nu suporta gîndul că trăieşte într-un veac în care oamenii se puteau extazia în faţa unei călătorii cu optzeci de mile pe oră pe o autostradă, iar surogatele electronice

– care ar fi trebuit să o mulţumească – nu îi plăcuseră niciodată. Datorită acestor motive purta de unsprezece ani uniforma negru-verzuie a Space Force-ului şi, mai mult ca sigur, de aceea supravieţuise. Fără antrenamentele speciale care o pregătiseră pentru orice situaţie, nu ar fi reuşit să străbată pînă la bunker. Probabil că nici măcar nu ar fi putut ieşi din New York.

Charity aşteptă ca Stone să intre din nou în lift şi ca uşile să se închidă. Apoi păşi peste una din liniile care formau două semicercuri largi în faţa ascensorului, închizînd ochii şi rugîndu-se ca inscripţia codului să fi rămas cel puţin la fel de nevătămată ca şi ea. Dar însuşi faptul că avusese timp să se gîndească la asta, dovedea că totul era în regulă. Dacă ar fi trecut de una din liniile aparent inofensive, cu un număr de marcă distrus sau falsificat, risca să afle cum se putea simţi un pui într-un cuptor cu microunde.

În pofida evidenţei, aşteptă să treacă secundele regulamentare şi ca lumina roşie din faţa ei să se schimbe în verde, înainte de a îndrăzni să respire şi apoi să meargă din nou. Cei doi soldaţi din posturile de pază – aflaţi de cealaltă parte a barierei – îi făcură semne amicale cu capul. Unul dintre ei fluieră admirativ cînd Charity trecu pe lîngă el. Charity îi răspunse cu un zîmbet, deschise uşa transparentă din partea opusă a încăperii şi păşi în sanctuarul staţiei.

Era pentru a şasea oară în acel loc şi, ca de fiecare dată, priveliştea o impresiona, făcînd-o să rămînă pironită locului.

Păşise pe balconul ce înconjura întreaga încăpere. Sub ea se întindea o sală uriaşă, rotundă, a cărei podea se ridica spre mijloc. Astfel, fotoliul comandantului împreună cu o consolă semicirculară, puteau domina de la înălţime întreaga activitate. Nenumărate pupitre de calculator, cu sute de monitoare, clipeau într-o aparentă dezordine; numai ochiul unui specialist ar fi putut descoperi o logică extrem de complicată şi în acelaşi timp foarte bine gîndită. Aproape întreaga suprafaţă a peretelui opus era acoperită de un ecran imens care, în acel moment, reproducea holografia unui mapamond supradimensionat. Între maşinăriile acelea sofisticate, cei cincizeci de soldaţi în uniforme albastre dădeau impresia că

s-au rătăcit, pe acolo. Întregul sistem nu era decît un enorm computer, iar oamenii de jos – exceptîndu-i pe Becker şi alţi cîţiva ofiţeri – simpli operatori, care executau ceea ce le cerea calculatorul. Supercomputerul ar fi putut să se afle oriunde; în Houston sau pe Wall Street. Singura – dar esenţiala – diferenţă existentă între el şi celelalte calculatoare de pe Pămînt o constituia faptul că acesta încă mai funcţiona.

Hala, aflată la o jumătate de milă sub granitul Munţilor Stîncoşi şi atît de secretă, încît nici chiar unii din cei care lucrau acolo nu-i cunoşteau coordonatele exacte, era acum inima pulsîndă a Terrei. Una din cele două, deoarece era mai mult decît probabil că URSS-ul avea o bază asemănătoare. De la aceste pupitre aparent inofensive puteau fi comandate, pornite şi dirijate, o multitudine de sisteme ale armatei: creierul celui de-al treilea Război Mondial, conceput şi construit pentru a nu fi folosit niciodată.

Îl descoperi pe Becker în faţa unui display aflat undeva sub ea; o siluetă oarecare, ce se aplecase pentru a vorbi cu un alt ofiţer. Charity coborî în sală şi porni spre general. Zgomotul nenumăratelor voci şi şoaptele electronice ale unei armate de calculatoare o învăluiau, iar giganticul ecran revărsa peste toate o lumină roşie, neliniştitoare. Aproape împotriva voinţei ei, privi în sus. Harta care acoperea ecranul reprezenta o copie fidelă a celei pe care o văzuse, cu o săptămînă în urmă, la New York. Ca şi pe aceea, zonele roşii indicau teritoriile cucerite de extratereştri. Se sperie cînd văzu cît de mult se extinseseră...

Alungă imaginea şi gîndurile negre ce încercau să se nască mergînd mai departe; ajunse lîngă general chiar în momentul cînd acesta se întorcea dinspre tînărul cu care vorbise. Se opri, salută şi înregistra amuzată ridicarea sprîncenelor lui Becker la vederea ţinutei ei. Dar, spre surprinderea sa, el nu făcu nici o observaţie la adresa bizarei uniforme, ci o mişcare ce – cu multă bunăvoinţă – ar fi putut fi considerată un răspuns la salutul ei, apoi o invită cu un gest scurt să-l urmeze.

Traversară sala şi urcară în partea opusă, spre culoarul suspendat. Generalul o conduse printr-o uşă îngustă, într-o

încăpere unde nu existau decît un birou şi două scaune incomode, întregul perete în care se afla uşa era transparent din interior, astfel încît se putea supraveghea spaţiul de comandă fără probleme.

Becker îi indică unul dintre scaune, se aşeză la rîndul lui şi o privi întrebător. „Nu mă mai aşteptam să te văd, căpitane Laird”.

Charity privi demonstrativ spre ceas. „Credeam că am sosit la timp: Cele cîteva minute...”

Becker făcu un gest iritat. „Nu am spus că ai întîrziat. Sînt uluit că ai reuşit. Eşti primul...” zîmbi încurcat şi se corectă: „... prima care reuşeşte să răzbată în ultimele patru zile. Invadatorii ne înconjoară din ce în ce mai strîns”.

„Asta am putut-o constata pe propria-mi piele”, răspunse Charity. „Fără locotenentul Stone şi soldaţii săi...”

Becker o întrerupse din nou cu un gest autoritar, dar Charity nu i-o luă în nume de rău. Nu trebuia să fii un foarte bun cunoscător al naturii umane, pentru a realiza că Becker era cu nervii la pămînt.

„Ţi-am urmărit sosirea pe monitor... Dar nu te-am chemat ca să dezbatem salvarea ta miraculoasă. Ai venit din New York?”

Nu era o întrebare ci o afirmaţie, dar Charity dădu din cap.

„Direct?”

„Cît de direct s-a putut. Ştiţi, toate zborurile PAN-AM erau cu listele complete şi...”

„La dracu'! Termină cu tîmpeniile, căpitane! Îmi dau seama că nu a fost uşor să ajungi la bază. Dar tocmai de aceea stăm de vorbă. Ai fost afară. Cu excepţia refugiaţilor din Brainsville, eşti primul om care soseşte aici, după mai bine de două săptămîni. Şi ai traversat aproape jumătate din continent. Cum arată?”

„Afară?” Charity indică cu o mişcare a capului harta supradimensionată, care îi sfida cu roşul ei sîngeriu. „Este un iad”, reuşi să spună după un timp. „Invadatorii sînt peste tot, domnule general. Distrug absolut orice le stă în cale. Şi tot ce încearcă să se salveze din calea lor.”

Becker o privi întunecat, fără a rosti un cuvînt.

„Eu... nici nu ştiu cum de-am reuşit”, continuă Charity. „De cîteva ori a fost noroc, de cîteva ori...” Se gîndi la Mike, simţi un nod amar în gît şi nu mai putu continua.

„Probabil că a fost doar noroc”, reuşi să articuleze.

Becker avu suficient tact şi tăcu. Simţise că o costase mai mult decît voia să spună pentru a răzbate pînă la ei.

„Cum arată lumea de afară”? Repetă întrebarea, aproape cu blîndeţe. „Înţeleg că ţi-e greu să vorbeşti despre asta, dar trebuie să ştiu. Aici sîntem în siguranţă, însă ne lipsesc orice fel de informaţii; sau oricum, aproape toate”. Rîse cu amărăciune cînd observă privirea mirată a femeii. „Nu te lăsa păcălită de ce e acolo” rosti, arătînd spre camera de comandă. „Calculatoarele noastre funcţionează, însă asta e totul. Creierul este operaţional, dar ne-au scos ochii, ne-au distrus urechile şi ne-au tăiat ambele mîini, ca să fiu mai plastic.”

„E atît de grav?”

„Mai grav chiar”, replică Becker plin de amărăciune. „Sîntem neputincioşi.” Rîse din nou şi de această dată rîsul ei deveni strident. Charity îşi dădu seama că ceea ce începuse ca un raport obişnuit se transforma într-o discuţie între doi oameni apropiaţi.

„Îţi aminteşti că m-ai numit odată soldat ce apasă pe butoane? Acum, la atît se rezumă ceea ce fac. Am o mulţime de butoane pe care pot să apăs, dar asta-i totul. De aceea trebuie să ştiu cum arată lucrurile acolo, sus. Mai există rezistenţă?”

„Rezistenţă?” Charity repetă cuvîntul, ca şi cînd rememorarea sensului acestuia ar fi constituit un efort. Apoi clătină din cap. „Nu, domnule general. De fapt, ba da, desigur, dar...”

„Dar ai noştri pierd continuu”, întregi Becker fraza, sumbru.

„Pierd?” Charity scoase un sunet despre care nici ea însăşi nu ar fi putut spune exact ce însemna. O voce lăuntrică îi spunea să nu continue, însă ceva – poate privirea lui Becker, sau propria-i amărăciune – o făcu să-şi urmeze gîndurile.

„Nu, domnule general, nu numai că pierd teren, însă bestiile acelea îi extermină. Hăituiesc cu îndîrjire orice fiinţă care poartă uniformă.”

„Dar trebuie să existe şi cuiburi ale rezistenţei! Unii se apără, nu? Ai reuşit doar să răzbaţi pînă aici şi...”

„Bineînţeles că există şi din aceştia”, rosti Charity. Acum îi părea rău că îi spusese cum stăteau lucrurile, dar nu mai avea cum să retracteze. Era epuizată şi la fel de iritată ca Becker. Se gîndi că doi oameni aflaţi în starea în care se găseau ei, nu ar fi trebuit să stea de vorbă. Dar continuă totuşi. „Se dau lupte peste tot. În nord, au căzut cîteva bombe. Eu...” Privi un moment spre hartă, apoi se uită la general. „Pînă acum am crezut că dumneavoastră le-aţi lansat.”

„Mi-am dorit să o pot face”, răspunse Becker furios. „La dracu', ce n-aş da să funcţioneze măcar o parte din butoanele acelea afurisite!”

Charity îşi înghiţi răspunsul. Se simţea cu conştiinţa mai împăcată.

„Peste tot există puncte de rezistenţă” reînnodă ea firul, „însă nu cred că va mai dura mult.”

Becker o fixa, dar privirea lui trecea prin ea fără să o vadă. Nici nu era sigură că-i auzise ultimele cuvinte.

„Dacă aş reuşi să înţeleg”. Vocea bărbatului suna sfîrşită. „Este atît de... lipsit de sens. N-a existat nici un ultimatum, nici o ameninţare, nici o pretenţie – nimic. De ce fac asta?”

Poate că nu exista un răspuns la întrebare şi singurul motiv al atacului asupra Pămîntului era acela de a-l distruge, oricît de groaznic şi absurd părea. Poate erau verii galactici ai balenelor care doreau să răzbune regimul de exterminare al speciei. Orice explicaţie era posibilă.

„Îmi pare rău că nu v-am adus veşti mai bune” continuă Charity după un timp. „Dar aceasta a fost experienţa mea. Este posibil să nu fie peste tot la fel.”

Cuvintele reprezentau o slabă încercare de a-l încuraja pe Becker. El îi zîmbi recunoscător. „Posibil. Dar este totuşi necesar să ne aşteptăm la ce e mai rău. Am luat măsuri ca staţia să fie izolată.”

„Izolată?” Charity nu reuşi să-şi reprime spaima pe care

i-o insuflase fraza generalului.

„Izolată” confirmă Becker. Nu crezi că am fi absolut în siguranţă, aici jos, căpitane Laird? Ai văzut ce s-a întîmplat la intrare.”

„Totuşi...” încercă Charity să argumenteze, dar Becker nu o lăsă.

„... am spus că am luat toate măsurile. Nu înseamnă că o voi şi face. Pentru moment, sîntem în siguranţă. Cît timp nu se schimbă nimic în acest sens...” Lăsă fraza în suspensie şi desfăcu braţele a neputinţă. Apoi se ridică brusc.

„Du-te să ţi se repartizeze un pat, Charity, şi odihneşte-te”. Vocea sa avea o cu totul altă sonoritate. Redevenise comandantul autoritar, care afişa superioritatea. Nu rămăsese nici o urmă din bătrînul pe jumătate înnebunit de spaimă. „Pentru moment sîntem cam strîmtoraţi, dar Stone va reuşi să-ţi găsească un loc. După ce te-ai refăcut, aştept un raport detaliat.”

Charity se ridică şi salută, dar Becker nici nu observă. Plecarea lui din cameră fu atît de rapidă, încît semăna mai degrabă cu o fugă.

30 noiembrie 1990

– În trecut –

Linişţea. A fost primul lucru pe care l-a înregistrat cînd şi-a revenit. O linişte care se împrăştiase peste tot, de parcă întreaga lume şi-ar fi ţinut respiraţia; şi o lumină roşiatică, pîlpîitoare, care venea de departe şi-i pătrundea printre pleoape. O săgeta o durere în şoldul stîng – şi îşi aminti dintr-o dată tot filmul evenimentelor; cum se aruncase la podea protejîndu-şi capul cu mîinile. O reacţie instinctivă şi total lipsită de sens. Următorul gînd, de-a dreptul mişcător în naivitatea lui: amintirea unor secvenţe dintr-un film vechi, din anii cincizeci, imagini ale unor oameni ce se aruncau în şanţurile de pe marginea drumului şi îşi ţineau cu disperare servietele deasupra capului. Ridicol.

Dar cum de mai trăia?

Abia în acel moment, ca şi cînd întrebarea ar fi declanşat în ea un resort, se trezi cu adevărat. Durerea din şold se transformă într-o pulsaţie; îşi dădu seama că zăcea pe cioburi, iar rana de pe obraz îi sîngera. În apropiere auzi pe cineva gemînd.

Deschide ochii. Se aştepta la orice – ca turnul să fie devastat, să vadă cadavre carbonizate, ciuperca ameninţătoare a unei bombe la orizont – dar nu găsi nimic din ceea ce-şi imaginase.

Era doar foarte întuneric. Toate neoanele se stinseseră. Singura geană de lumină venea de la nişte flăcări care duduiau undeva afară, pe aeroport şi în al căror sfîrşit se amestecau din ce în ce mai multe glasuri, strigăte. Dar nimic nu se dărîmase. Nu era acea distrugere absolută provocată de teribila Bombă.

Se ridică, şovăitoare. Nu-şi amintea cînd îşi pierduse cunoştinţa. Căderea nu putea fi cauza, nu se lovise foarte tare; avea senzaţia că ceva se decuplase în ea, ca o siguranţă suprasolicitată.

Gemetele se intensificară. Se răsuci şi zări un chip palid, plin de sînge. Îşi dădu seama că omul nu era rănit grav, dar sîngera abundent. Fără vreun motiv anume, se uită la ceas. Afişajul se stinsese, însă cifra din compartimentul datei crescuse cu o unitate – era, probabil, puţin după miezul nopţii. Primiseră cadou încă o zi.

Dar de ce nu-i mai funcţiona ceasul? Brusc, această întrebare i se păru de o importanţă vitală, ca o ultimă piesă într-un joc de puzzle, care ar fi oferit explicaţia pentru tot ce se întîmplase.

Se ridică şi se uită după Mike, descoperindu-l în partea opusă a camerei de control, îngenuncheat lîngă un om pe care încerca să-l ajute. În apropierea lui se mai afla o siluetă imobilă. Deşi nu-i lovise direct, bomba provocase victime şi nu numai afară, pe piste.

Acestui gînd îi urmă un altul, mult mai rău. Era deja la jumătatea distanţei care o separa de Mike, cînd se opri şi privi spre est.

Oraşul dispăruse.

Acolo unde ar fi trebuit să strălucească diadema de lumini a New York-ului se afla un hău întunecat, de parcă noaptea ar fi căscat un bot uriaş, înghiţind oraşul. Pentru prima oară după două sute de ani, în această parte a coastei Americii de Nord domnea din nou noaptea.

Ca anesteziată, Charity se întoarse şi privi spre aeroport. Cîteva focuri ardeau, dar în rest nu era nimic de văzut sau de auzit.

Abia acum o frapă liniştea, poate pentru că numai acum

îi înţelegea cauza. Nu era tăcerea atotcuprinzătoare a morţii, ci o linişte stranie, ca şi cînd cineva ar fi răsucit un buton decuplînd totul. Întregul aeroport fusese paralizat, la fel ca şi uriaşul oraş din est, probabil ca întreaga ţară.

„Eşti teafără?”

Se smulse din gînduri, se întoarse şi îl văzu pe Hardwell; îi era recunoscătoare că o chemase la realitate. Dădu din cap.

„Dar sîngerezi.”

„O zgîrietură”, replică Charity. „O nimica toată pe lîngă ce s-ar fi putut întîmpla, nu?”

Cuvintele păreau să-l irite pe Hardwell. El încă nu înţelesese. Era un bărbat inteligent dar se afla, ca toţi ceilalţi, într-o stare de şoc. Brusc, faţa i se întunecă. Se răsuci şi începu să urle.

„La dracu', de ce nu este lumină? De ce nu cuplează nimeni nenorocitul de sistem de rezervă?!”

„Pentru că nu funcţionează, domnule general”, sosi răspunsul din întuneric. Era Niles. Negrul venea spre ei. În beznă, faţa şi mîinile lui aproape că nu se zăreau. Undeva, la două palme deasupra gulerului cămăşii, strălucea albul dinţilor. „Generatorul este scos din funcţiune”.

„La dracu', atunci să-l repare cineva! Noi...” Hardwell se opri şi-l privi derutat pe Niles. „Dar de unde ştii?”

„De ce nu priviţi în jur, domnule general? Vedeţi ceva ce ar putea semăna a lumină?” Rîse încetişor. „Am suflat prea repede în trîmbiţele Ierihonului. Nu au vrut să ne extermine, încă nu.”

„Dar...”

Niles ridică tonul. **„La dracu'! Sînteţi atît de naiv, domnule general? Aceste bombe nu au fost gîndite pentru a ne distruge! Ne-au dezarmat!”**

„Niles!” interveni Charity. Nu pentru că nu-l înţelegea. Liniştea lui fusese la fel de falsă ca şi a ei, iar fiecare reacţiona în felul său în faţa situaţiilor de neînchipuit. Dar strigătele nu foloseau acum nimănui. Continuă, cu faţa spre Hardwell.

„Locotenentul Niles are dreptate, domnule general.

Agregatul dumneavoastră pentru caz de avarie nu va funcţiona. Prietenii noştri de pe Marte tocmai l-au decuplat.”

Hardwell păli şi mai mult, dacă aşa ceva era posibil. „Ce vreţi să spuneţi?”

Ştia foarte bine, gîndi Charity. Dar pur şi simplu nu dorea să conştientizeze. Arătă spre New York-ul cufundat în noapte. „Priviţi, generale. Doar se vede.”

Ochii lui Hardwell se dilatară de groază cînd pricepu. „Vreţi să spuneţi...”

„Vreau să spun”, îl întrerupse Charity iritată, „că s-a întîmplat exact acel lucru de care vă temeaţi. Unda electromagnetică de şoc a bombelor a distrus minunatul dumneavoastră sistem electronizat de luptă.”

Da, se gîndi cuprinsă de o nesfîrşită oboseală, **Niles avusese dreptate. Străinii îi dezarmaseră cu o singură lovitură, care probabil că atinsese întreaga planetă.** Acum, faptul fiind consumat, nu era nevoie de prea multă fantezie pentru a evalua ce se întîmplase.

Bombele fuseseră la o înălţime suficient de mare pentru a nu afecta suprafaţa pămîntului, dar măturaseră de pe cer tot ceea ce fusese lansat pe orbită în ultimii cincizeci de ani: staţiile SDI atît de îndrăgite de Becker, toţi sateliţii meteorologici sau de televiziune şi, mai mult ca sigur, oraşul orbital. Asta în cazul în care unda de şoc nu-l lansase într-o călătorie fără întoarcere, cu destinaţia Alfa Centaur...

Adevăratul efect al exploziei nici măcar nu era bănuit de majoritatea oamenilor care pricepeau în acel moment la fel de puţin ca Hardwell. Generalul o privea cu ochii dilataţi şi probabil că aştepta – la fel ca cei zece milioane de neştiutori din New York – să se aprindă din nou luminile.

Dar nu se vor mai aprinde. NEMP-ul, spectrul care îi înspăimînta pe toţi strategii în tehnică nucleară, îngrozitoarea undă electromagnetică a exploziei atomice, le stinsese pentru totdeauna. Charity nu ştia cît de puternică fusese, dar era sigură că – începînd cu microchipul ceasului ei electronic şi sfîrşind cu Computerul Norad de sub Munţii Stîncoşi – tot ce semăna a tehnică electronică fusese distrus. Şi nimeni, nici chiar ea, nu realiza cu adevărat ce urma să se întîmple.

„Înseamnă... înseamnă că trebuie să reparăm generatoarele” bîigui Hardwell. „Avem tehnicieni aici, şi...”

„Nu vă mai agitaţi” îl întrerupse Charity aproape şoptit. „Nu există nici o posibilitate de a repara ceva, domnule general**.” Oare nu pricepuse că nu era vorba doar de cîteva siguranţe arse?**

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre Mike. Niles i se alătură.

Mike terminase cînd ajunseră lîngă el. Bărbatul pe care îl ajutase arăta foarte rău: fruntea şi tîmpla dreaptă îi erau numai o rană, iar pupitrul radarului în faţa căruia zăcea se umpluse de sînge. Totuşi, încercă să se ridice singur şi izbuti să se aşeze în fotoliu.

„Tot nu a priceput?” întrebă Mike arătînd spre Hardwell, care urla ca un apucat după **cineva care să se ocupe de blestemata de lumină.**

„Ba da”, răspunse Charity. Timp de o secundă se simţi slabă şi nespus de singură, în pofida apropierii de toţi acei oameni.

„Ce facem?” întrebă Niles.

Mike îl privi fără a putea da un răspuns.

„Vreau să spun, rămînem aici?”

„Nu”, răspunse Charity ironic. „Aşteptăm următorul autobuz care să ne ducă înapoi în oraş.”

Privirea lui Niles sticli ca de gheaţă, dar nu replică şi Charity consideră reacţia lui ca extrem de inspirată. În acel moment avea senzaţia că l-ar fi strîns de gît dacă ar fi scos vreun cuvînt. Dumnezeule mare – auzi, ce să facă?! Ce ar mai fi putut face? Nimic, la dracu! Şi întrebarea nu era **ce vor face ei,** ci **ce vor face ceilalţi.**

„Probabil că vrei să-ţi cauţi familia” rosti Mike după un timp. „Ar fi cel mai bun lucru”.

„Înapoi în New York?” Gîndul că s-ar putea întoarce în marele şi întunecatul oraş o făcea pe Charity să se înfioare. Dar adevărul era că ea nu avea acolo pe nimeni. „Şi cum anume?”

„Pe jos, dacă trebuie” rosti Mike laconic. „Este destul de departe, însă nu văd sensul să mai întîrziem aici, nu?”

În afară de asta, aeroportul putea deveni, curînd, al naibii de incomod, gîndi Charity. Fluviul de oameni ce se revărsa dinspre oraş se oprise probabil pentru un scurt răstimp, dar puţini îşi dădeau seama că aparatele în care îşi puseseră nădejdea nu vor mai decola niciodată.

„Ar trebui să-l avertizăm pe Hardwell”, rosti Mike încet.

„Crezi că nu ştie ce se va întîmpla? Nu este, totuşi, un idiot.” Se răsuci privind în depărtare, de parcă ar fi văzut deja marea de oameni care venea spre aeroport, o gloată înnebunită de spaimă, a cărei unică dorinţă era fuga. Se gîndi la Landers şi Terhoven. Era sigură că muriseră. Avionul lor se prăbuşise în momentul exploziei şi, dacă avuseseră norocul să supravieţuiască, erau oricum la o distanţă de sute de mile. Nu aveau nici o şansă să ajungă acolo, chiar dacă ar fi vrut. Lumea se mărise într-o singură secundă. **Devenise mult prea mare.** Nu – nu mai avea nici un sens să-i aştepte.

„Să mergem”, rosti.

Hardwell nu încercă să-i reţină. Charity avu senzaţia că se bucurase în momentul în care îi explicase că ea, Mike şi Niles voiau să se întoarcă în oraş. Deşi refuză să-i însoţească sau să aprobe vreunuia din oamenii lui să o facă, insistă să fie escortaţi pînă la autostradă şi le ordonă să se înarmeze.

Un sfert de oră mai tîrziu părăseau aeroportul, îndreptîndu-se spre est. Pe Hardwell nu l-au revăzut niciodată.

Lumea devenise, în adevăratul sens al cuvîntului, mai mare – zborul care dura cinci minute pînă la aeroportul „La Guardia” se transformase într-un marş de aproape opt ore, iar Charity se simţea la capătul puterilor înainte chiar de a ajunge la pod şi de a zări zgîrie-norii Manhattan-ului. Merseră pe autostradă – nu era drumul cel mai scurt, dar era cel mai sigur. Peste tot întîlniră maşini oprite şi oameni care nu ştiau încotro să o apuce.

În mod surprinzător, nu se ajunsese la o panică generalizată, în cîteva locuri izbucniseră incendii şi, de două sau trei ori, auziră împuşcături. New York-ul părea paralizat. Mii de oameni încercau să părăsească oraşul – se scurseseră

pe lîngă ei în tot cursul nopţii – dar această fugă în masă nu reprezenta decît o încercare lipsită de speranţă de a înfrunta soarta. Lovitura atomică a străinilor nu distrusese lumea, o paralizase. Poate pentru totdeauna.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, se lumina de ziuă. În cele din urmă părăsiseră autostrada pentru a scurta drumul. Doi dintre soldaţii lui Hardwell îi însoţeau; refuzaseră să se întoarcă la aeroport şi nici Charity, nici Mike sau Niles nu avuseseră nimic împotrivă. Nimeni nu le putea reproşa că doreau să supravieţuiască...

Charity era obosită. O durea spatele din cauza marşului neobişnuit de lung, iar arma agăţată de umărul stîng părea să cîntărească o tonă. Nu avuseseră nevoie de arme, dar faptul că le aveau le crease o senzaţie de siguranţă.

Se opri şi îşi frecă mîinile, apoi suflă în ele, fără a reuşi să alunge furnicăturile pe care le simţea în degete. Frigul era îngrozitor. În secolul sistemelor de încălzire centrală şi al instalaţiilor de aer condiţionat, era uşor să uiţi că noiembrie te îndrepta spre iarnă; ultimele ore le creaseră însă o certitudine în acest sens.

Întunericul le îngreunase şi el înaintarea. Pînă acum nu-şi dăduse seama cît de neagră putea fi bezna într-un oraş în care s-au stins toate luminile...

Noaptea începea să facă loc zilei. Spre est, zarea se deschidea la culoare, iar lumina le dădea iluzia că frigul se mai înmuia. Conturul Manhattan-ului începea să se decupeze din neguri, ca o mînă gigantică cu foarte multe degete, întinse spre cer într-o implorare mută. Clădirile păreau părăsite chiar şi acum, cînd primele raze se reflectau pe faţadele din sticlă, alungind definitiv bezna.

Păreau moarte ca...

Da – ca întreaga regiune, gîndi Charity.

Abia acum remarcă liniştea. Nici un om, nici un zgomot.

„Ce s-a întîmplat?” Mike o privi întrebător. Charity ridică din umeri, aruncîndu-i o privire neputincioasă. Niles şi cei doi soldaţi se opriră. Unul dintre ei decuplă siguranţa

armei. Declicul metalic se amplifică în aerul dimineţii.

„Nimic” răspunse Charity în cele din urmă. „E prea multă linişte”.

„Ceva nu este în regulă” zise soldatul care îşi pregătise arma.

Charity îl aprobă cu o mişcare a capului. Nu o surprindea faptul că nu era singura care simţise primejdia; iar acum se convinsese că **nu** era o închipuire. Acolo sus, în nava intergalactică, cu Soerensen, trăise un sentiment asemănător.

Şi al doilea soldat îşi luă arma de pe umăr; o clipă mai tîrziu Niles, Mike şi Charity îi urmară exemplul. Păşiră prudenţi mai departe. În faţa lor strada se lăţea, transformîndu-se într-o piaţă largă, ovală. Charity avu din nou acea senzaţie nedefinită. Apoi **văzu** ceea ce doar presimţise pînă atunci.

Erau acolo.

Timp de trei, patru secunde infinit de lungi gîndul o copleşi; era o constatare însoţită de o spaimă paralizantă: **erau acolo.**

Erau trei – două din creaturile ce semănau cu nişte gîndaci gigantici, pe care le văzuse în înregistrarea video, şi o a treia, oarecum diformă, mult mai mare, care nu se detaşa total din umbrele dimineţii. Charity nici nu-şi dorea să vadă mai mult. Porţile iadului se deschiseseră şi pe ele se revărsau acei monştri.

„Iisuse” şopti Niles de lîngă ea. „Ce sînt astea?”

Charity îi aruncă o privire rapidă, retrăgîndu-se cîţiva paşi înapoi şi lipindu-se strîns de un perete. Se rugă fără glas ca nici una din insectele acelea monstruoase să nu fi privit în direcţia ei. Observă o altă mişcare în umbra care se întindea în partea opusă a pieţei: o siluetă mică, suplă, cu multe braţe şi cu faţa ca din oţel negru se apropie de gîndacii de dimensiunea unor elefanţi şi deveni deosebit de activă. Brusc, pe Charity o năpădi frica. O frică îngrozitoare.

În pofida acesteia, continuă să raţioneze; era rezultatul anilor de antrenamente necruţătoare şi partea care funcţiona cu precizia unui calculator o avertiza nu numai că se aflau într-un pericol de moarte, ci şi că li se oferea o şansă minimă

de a scăpa. Dacă reuşeau să anihileze cei trei monştri din faţa lor; şi poate, să-l captureze pe acel jocheu bizar...

Nu-şi oferi timpul de a trece în revistă toate argumentele care sugerau imposibilitatea acestei acţiuni, ci privi întrebător spre Mike. „Îl prindem?”

Mike păli, însă înclină capul aprobator şi, spre uşurarea ei, pe chipurile celor doi soldaţi desluşi doar teamă şi nu groaza paralizantă la care se aşteptase. Dar ei nici nu ştiu ce se află în faţa lor; spre deosebire de Mike şi Niles, vedeau aceşti monştri pentru prima oară. Probabil că erau doar extrem de derutaţi.

Niles arătă spre clădirile din partea opusă a pieţei. „Încerc acolo. Poate izbutesc să mă strecor în spatele lor fără să mă observe.”

Charity aprobă, dar îl reţinu apoi, întrebîndu-l: „Cum ţinem legătura?”

„Nicicum” mîrîi Niles. „O să aştept pînă începeţi să trageţi.”

„O.K. Ia unul din oameni cu tine şi fii atent că s-ar putea să fie şi alte arătări pe aici.”

Niles făcu semn unuia dintre soldaţi să-l urmeze, indicînd cu vîrful armei în sus. Charity înţelese. Era evident că intenţiona să se apropie de insectele acelea monstruoase mergînd pe acoperişuri.

Se retraseră şi mai mult în josul străzii care îi proteja, în timp ce Niles şi însoţitorul lui dispăreau într-una din case. Charity evalua la cinci minute timpul în care cei doi ar fi reuşit să-şi ocupe poziţiile. Apoi lărgi termenul la zece. Mike o urmă, iar soldatul rămase pe loc cu arma pregătită.

„Ciudat” rosti Mike.

Charity îl privi. „Ce anume?”

„Ce se întîmplă. Ar trebui să fie un moment istoric, nu?” Rîse batjocoritor. „Este primul contact între oameni şi tereştri. Şi noi ce facem? Tragem în ei.”

„Nu este primul contact” îl contrazise Charity. Dumnezeule mare, unde voia să ajungă? „Primul contact a avut loc la Polul Nord”, adăugă ea. „Din păcate, nu mai putem întreba pe nimeni cum a decurs!”

„Totuşi, este o nebunie”, insistă Mike. „Ar trebui... cel puţin să vorbim unii cu alţii.”

Charity nu-i răspunse, ci se uită pentru a suta oară la ceasul defect. Încercă să evalueze timpul scurs de cînd plecaseră Niles şi soldatul şi trebui să recunoască, cu o uşoară umbră de teamă, că nu putea.

Poate că Mike are dreptate, îi şoptea o voce lăuntrică. **Noi am fost cei care aproape am capturat nava străinilor. Noi am trimis soldaţi la Polul Nord. Noi am orientat rachete atomice spre nava lor.**

Undeva deasupra ei se deschise o fereastră. Cu foarte mare precauţie, dar nu suficientă pentru a nu se auzi nimic. Privi în sus şi văzu un braţ negru şi apoi un chip întunecat. Charity se înfurie: locotenentul parcă îşi propusese să fie descoperit de extratereştri.

Niles le dădu de înţeles, prin semne, să urce şi ei. Charity strînse buzele de enervare. Ce dracu avea de gînd? Ea îl credea la jumătatea drumului spre celălalt capăt al pieţei... Nu-i plăcea deloc ideea unui atac – indiferent împotriva cui – fără a avea spatele asigurat.

Nu ezită însă decît un moment înainte de a părăsi poziţia în care se găsea; alergă împreună cu Mike şi cel de-al doilea soldat spre uşa prin care dispăruse Niles. Timp de două, trei secunde ce păreau fără sfîrşit, nu avură nici o acoperire. Dar norocul era de partea lor. Totul rămase tăcut. Mike arătă cu pistolul mitralieră capătul culoarului. Înăuntru domnea încă întunericul. Lumina slabă a zorilor, care pătrundea printr-o fereastră, părea absorbită de adîncimea nedefinită a încăperii. După cîţiva paşi îşi dădură seama că drumul se bifurca: o parte continua spre inima clădirii, iar o alta ducea la nişte scări. Apoi auzi zgomote: paşi, şoapte reţinute.

Se repeziră în sus pe scară. Vocea pe care o auziseră era a lui Niles – le veni în întîmpinare încă de la etajul întîi.

„Fir-ar să fie, Niles – ce te-a apucat?” îl luă Charity în primire. „Trebuia să fii demult...”

„Sînt morţi cu toţii”, o întrerupse locotenentul.

Charity simţi că înţepeneşte. Lîngă ea, Mike inspiră adînc, ca şi cînd ar fi încercat să-şi reprime o mare durere. Îl

priviră cu groază pe Niles. „Cine e mort?” întrebă femeia, deşi bănuia adevărul.

Vocea lui Niles tremura cînd le răspunse. „Toţi, Laird. Toţi cei care... au trăit aici.” Charity trecu pe lîngă el şi împinse una din uşi cu piciorul. În spatele ei se ivi o locuinţă mizeră, dintr-o singură cameră. Era ceva mai multă lumină decît pe palier, şi Charity putu să observe toate amănuntele îngrozitoarei scene.

Erau patru – un bărbat, o femeie şi doi copii. Cele două fetiţe zăceau sub corpul mamei lor, ca şi cînd aceasta ar fi vrut să le protejeze chiar şi în moarte. Bărbatul se afla ceva mai într-o parte, cu faţa în jos, într-o postură ciudată, cu mîna dreaptă încleştată pe piciorul unui scaun.

„Peste tot este la fel” îl auzi pe Niles în spatele ei: „În toată casa. Trebuie să fie zeci.”

Charity intră ezitînd, privi un moment spre femeia moartă şi spre cele două fetiţe, îngenunchind apoi lîngă cadavrul bărbatului. Cu toate că – sau poate **tocmai pentru că** – acesta părea singurul care murise de o moarte violentă.

Îi făcu semn lui Mike să fie atent la uşă, lăsă pistolul automat pe podea şi încercă să întoarcă bărbatul cu faţa în sus. Era uluitor de greu, chiar şi după ce reuşi să-i desprindă mîna de pe scaun. Faţa îi era inexpresivă, fără urmă de frică sau durere, ca şi cînd ar fi adormit. De fapt, nu, nici măcar asta. Arăta de parcă fusese pur şi simplu **decuplat;** ca un robot alcătuit, întîmplător, din carne şi oase.

Îşi reprimă repulsia şi se aplecă asupra lui, încercînd să găsească urme ale agresiunii.

Nu găsi nimic. Nici o rană, cu excepţia zgîrieturii de pe frunte, pe care şi-o făcuse în cădere. Nimic nu indica **cum** anume murise acel om.

Se ridică înfiorată şi se aplecă asupra femeii. Încerca cu disperare să nu privească copiii, dar nu putu să nu treacă cu privirea peste chipul fetiţei mai mari. Era la fel de inexpresiv ca al tatălui. Trăsăturile păreau imobile şi creau aceeaşi senzaţie de gol.

Cînd ridică braţul femeii, cadavrul se rostogoli cu un zgomot ciudat pe podea. Era ca şi cum – şi la acest gînd simţi

cum i se strînge stomacul – în acel trup nu mai exista nici un oscior care să nu fi fost zdrobit.

Charity se ridică, se aplecă după armă şi se întoarce spre Niles.

„Peste tot... arată aşa?”

Niles înclină capul.

Mike arătă spre uşa pe care Charity o deschisese cu piciorul. „Era încuiată. Din interior. Ştii ce înseamnă asta?”

Charity făcu un semn afirmativ. Lucrul care provocase moartea acelor oameni nu pătrunsese pe geam sau pe uşă, ci îi ucisese fără zgomot şi probabil extrem de repede. O armă cu radiaţii, ce străbătuseră întreaga clădire şi poate clădirile învecinate, stingînd orice urmă de viaţă. Oricare ar fi fost natura armei gîndi ea cu amărăciune – efectul i-ar fi umplut de încîntare pe descoperitorii bombei cu neutroni. Locuinţa nu fusese deteriorată; nici măcar un geam nu se spărsese. Dar era sigură că în întreaga clădire nu mai exista viaţă.

Dintr-o dată nu-i mai fu deloc frică. Singurul sentiment pe care îl încerca era mînia. O mînie rece, care o speria puţin.

„Să mergem” rosti.

Afară, contururile deveneau tot mai clare, era din ce în ce mai multă lumină. În rest, nimic nu se schimbase. Cele două insecte mamut stăteau în continuare nemişcate, înţepenite ca nişte statui, iar al treilea uriaş era la fel de imobil.

Atenţia lui Charity fu captată de cea de-a patra creatură, aproape humanoidă, care se mişca între giganţii în carapace de chitină. Era, evident una din fiinţele pe care le văzuseră în înregistrarea video. Părea ceva mai mare decît un om, dar atît de slabă încît Charity nu putu să nu se întrebe cum de nu se frîngea... Cele patru braţe, aflate în continuă mişcare, îi dădeau o alură grotescă. Mişcările aminteau de ale unui păianjen, erau repezi, bruşte şi extrem de sigure. Probabil că putea deveni al dracului de rapidă, atunci cînd era cazul.

Charity nu intenţiona să-i ofere şansa de a demonstra această calitate.

Ţinti capul creaturii, apoi coborî ţeava armei cîţiva milimetri şi apăsă în mod reflex pe sistemul automat de fixare a

ţintei, înjurînd în sinea ei cînd constată că punctuleţul purpuriu al laserului nu apărea. Distanţa nu era mare – douăzeci, cel mult douăzeci şi cinci de metri, dar pistolul mitralieră nu se dovedise o armă de mare precizie şi ceva îi spunea că nu i se va oferi posibilitatea unei a doua încercări. Iar celorlalţi le interzisese să tragă. Avea nevoie de fiinţa aceea, vie.

Trebuia să rişte. Încet, milimetru cu milimetru, coborî ţeava. Centrul crucii minuscule din faţa ochiului ei drept alunecă pe armura lucioasă din chitină a creaturii stelare, întîrzie un moment pe şold şi se opri pe ceea ce consideră a fi genunchiul drept. Degetul ei pipăi trăgaciul şi se opri. Era nervoasă. Mîinile îi tremurau.

Apăsă.

Plesnetul împuşcăturii tulbură liniştea înşelătoare care se revărsase peste piaţă şi evenimentele se precipitară. Totul se desfăşură de zece ori mai repede decît îşi imaginase Charity în cele mai sumbre previziuni. De pe acoperişul caselor de vizavi, Mike şi cei doi soldaţi începură să tragă. La doi metri de ea izbucni limba de foc a armei lui Niles, dar femeia se strădui să ignore totul şi îndreptă din nou luneta spre fiinţa cu patru braţe.

Împuşcătura îşi atinsese ţinta. Creatura se prăbuşise şi îşi ţinea piciorul lovit cu două din cele patru mîini. Dar nu era încă neutralizată. De sub masca grotescă izbucneau fluierături stridente, iar în mîinile rămase libere apăruseră două din baghetele metalice pe care Charity le cunoştea din înregistrarea video.

Înjură, ochi din nou şi trase. Dar de această dată nu nimeri. Scîntei izbucniră la o jumătate de metru de ţintă, din asalt, iar ceva îi ţiui pe deasupra capului şi smulse tencuiala din zidul aflat în spatele ei. Rănită sau nu, fiinţa aceea trăgea al naibii de bine.

În piaţă izbucni un strigăt neomenesc, un zgomot ca de oţel spart şi, cînd Charity ridică precautâ capul peste marginea ascunzătorii, văzu unul din uriaşii gîndaci prăbuşindu-se. Mike şi cei doi soldaţi îşi concentrau acum tirul spre a doua insectă, în timp ce Niles descărca foc după foc în direcţia

celuilalt monstru, care se răsucea necontenit. Charity observă că nimereau aproape de fiecare dată, dar gloanţele ricoşau în armură.

Totuşi, nu mai dură decît cîteva secunde şi al doilea gîndac se prăbuşi. În final, cedă şi carapacea ultimului monstru sub focul concentrat al celor patru arme. Pistolul lui Charity rămase aţintit spre făptura cu patru braţe. Dar nu trase. Străinul ţinea încă în mînă armele acelea ciudate, dar părea să fi priceput că, dacă le folosea, ar fi fost pentru ultima oară.

Niles se opri doar în momentul în care i se termină muniţia. Introduse un nou încărcător în armă şi, ridicîndu-se, ţinti spre străin. Trase, înainte ca Charity să-şi dea seama ce avea de gînd.

„Dacă nici de data asta nu a priceput, înseamnă că nu va pricepe niciodată” zise el. „Du-te. Îl ţin în şah.”

Charity sări peste marginea ferestrei şi ateriză în stradă, în cădere îşi pierdu echilibrul, însă reuşi să se redreseze, timp în care arma lui Niles îşi făcu efectul: capul acoperit de cască al extraterestrului se roti ca al unui robot, urmărind mişcările femeii, dar nu trase.

Prea uşor, gîndi Charity. **Totul decurgea mult prea uşor!** De la prima împuşcătură nu trecuse nici măcar un minut. Nu prea crede că fuseseră capabili să neutralizeze atît de lesne nişte atacatori care paralizaseră o lume întreagă.

Se apropie de făptura în armură neagră, făcînd un ocol respectuos în jurul gîndacului uriaş ce zăcea ca un camion răsturnat în mijlocul străzii. Brusc, îi fu foarte recunoscătoare lui Hardwell pentru că insistase să-i înarmeze. Cu micul pistol din dotarea Space Force-ului nu ar fi putut face faţă monştrilor cu douăsprezece picioare.

Extraterestrul începu să se mişte încet în momentul în care Charity se apropie, de parcă intuia că un gest pripit ar fi însemnat, pentru el, sfîrşitul. Cele două bastoane argintii îi alunecară din mîini, lovindu-se de caldarîm.

Charity lovi armele cu **piciorul** şi lipi ţeava pistolului mitralieră de pieptul împlătoşat. Mişcările fiinţei încetară instantaneu. Numai ochii aruncau scîntei înveninate din spatele

vizierei.

„O.K. prietene”, zise Charity cu voce tare. „Nu ştiu dacă mă înţelegi, dar dacă da, atunci ar fi bine să nu faci vreo mişcare care să mă enerveze. Nu vreau să te ucid, dar nici nu am chef să mă omori tu pe mine.”

Se îndoia că străinul pricepuse cuvintele, dar semnificaţia armei lipită de pieptul său era mai mult decît sugestivă. Charity amînă o secundă, apoi ridică braţul şi-i făcu semn lui Niles să coboare. Îşi reprimă tentaţia de a privi spre acoperiş, unde se aflau Mike şi cei doi soldaţi. Oarecum, avea certitudinea, că era mai sănătos să nu piardă din ochi vietatea înrudită cu păianjenii. **Prea uşor. Mult prea uşor.**

Niles sări în stradă şi, în aceeaşi secundă, străinul atacă. Charity îi fixase cu privirea faţa şi mîinile dar, oricît de absurd putea să pară, **uitase** că el avea mai mult de două braţe. Perechea superioară nu schiţă nici un gest, însă a treia mînă lovi, cu forţa paletei unei elice, arma, smulgîndu-i-o şi azvîrlind-o departe, în vreme ce o altă gheară i se încleşta în jurul gleznei.

O smucitură puternică o aruncă pe spate şi, într-o clipă, vietatea se afla deasupra ei, cu viteza unui păianjen supradimensionat. Charity gîfîi de spaimă şi durere cînd simţi forţa acelor membre ridicol de subţiri. Extraterestrul îi ţintui braţele, ca şi cînd s-ar fi luptat cu un copil şi, în acelaşi timp, cealaltă pereche de mîini îi încleşta gîtul.

O singură împuşcătură răsună şi efectul fu ca al unui uriaş ciocan care ar fi lovit armura străinului. Cioburi de chitină neagră se revărsară peste Charity, apoi fiinţa alunecă lent într-o parte, eliberînd-o.

Femeia se ridică năucă, pipăindu-şi gîtul şi îşi strînse buzele cînd simţi zgîrietura pe care o lăsase gheara extraterestrului. Încă o jumătate de secundă...

„Totul în regulă?” întrebă Niles.

Ea îi aruncă o privire plină de recunoştinţă şi se aplecă peste cadavru. În pofida uşurării, era dezamăgită – ar fi dat mult să poată captura fiinţa aceea vie. Era atît de important!

„Îmi pare rău, Laird. Dar nu exista altă soluţie”, se dezvinovăţi Niles.

Aici ai nimerit-o prietene, gîndi Charity. Dacă mai întîrzia puţin, creatura i-ar fi frînt gîtul. Nu avea dreptul să fie furioasă pe Niles. În definitiv, îi salvase viaţa.

Se apleca peste cadavru. Împuşcătura îi zdrenţuise pieptul, făcînd o gaură de dimensiunea unei farfurii. Totuşi, cursese uluitor de puţin sînge.

Cu un tremur al mîinilor, încercă să îndepărteze masca neagră care ascundea chipul extraterestrului. Reuşi, deoarece era prinsă doar cu o clemă de casca strălucitoare. Dedesubt, se ivi o faţă îngustă, aproape umană. Natura părea că urmase, în mare, aceeaşi evoluţie pe planeta de baştină a acestei fiinţe, ca şi pe Pămînt; creatura avea doi ochi, un nas aplatizat şi o gură aproape lipsită de buze, care rămăsese deschisă, dezvăluind două şiruri de dinţi ascuţiţi. O blană maronie acoperea obrazul străinului. Cu excepţia celor şase membre, putea fi considerat humanoid.

Apoi Charity cercetă una din arme. Era extrem de grea, de fapt o tijă din metal, cu un sistem complicat de închidere la o extremitate şi o gaură de dimensiunea unei monezi la cealaltă. Charity simţi o vibraţie rapidă şi avu senzaţia că aude un bîzîit neliniştitor.

Niles se dădu prudent la o parte cînd gura misterioasei arme se îndreptă spre el. Charity zîmbi a scuză, lăsă bagheta argintie din mînă şi se ridică. „Luăm totul cu noi. Armele, cadavrul." Se uită în jur, tensionată. „Aş vrea să ştiu ce aveau de gînd aici..."

Mike şi soldaţii apărură şi ei. Chipul locotenentului se întunecă observînd pata de sînge în care zăcea străinul.

„E mort?"

Charity dădu din cap.

„La naiba! Ne-ar fi fost mult mai folositor viu."

„Niles n-a avut încotro" se grăbi Charity să-i explice. „Monstrul era pe punctul de a-mi smulge capul." îÎi tăie posibilitatea oricărui comentariu cu un gest al mîinii, şi întrebă, arătînd spre casa din care tocmai ieşiseră. „Ceva deosebit acolo?"

„Numai morţi", zise el. „Şi..."

Ar fi putut fi ultimele lui cuvinte. În spatele său, în partea

cealaltă a pieţei se deschise o uşă şi una din fiinţele cu patru braţe păşi în lumină. Charity scoase un strigăt, ridică arma şi îl împinse pe Mike cu putere în lături. Împuşcătura porni concomitent din ambele arme. Răpăitul pistolului mitralieră acoperi plesnetul înfundat al armei extraterestre, dar – chiar în locul unde se aflase Mike – un proiectil ciudat se izbi cu o forţă extraordinară de asfalt, explodînd.

Charity se aruncă într-o parte, apăsînd în continuare pe trăgaci. Salva se îndreptă şuierînd spre extraterestru, scoase scîntei pe peretele de lîngă el şi-i transformă armura într-un nor de cioburi negre. Cu un ţipăt ascuţit, creatura se dădu înapoi, dispărînd în casă.

Soldatul care stătuse lîngă Mike se clătină. Pe faţă îi apăruseră semnele unei dureri insuportabile. Arma îi scăpă din mînă, făcu un pas împleticit şi îşi duse mîinile la piept. Apoi se prăbuşi, fără a mai scoate vreun sunet. Spatele îi era o rană uriaşă.

Charity nu aşteptă ca Mike să se ridice, ci o luă la goană. Avusese dreptate, gîndi cu disperare. Fusese prea uşor –, iar ei acţionaseră ca nişte începători.

Ajunse la casă, sări, se rostogoli înăuntru. Zări o formă întunecată şi auzi paşi care se îndepărtau. O luă la fugă, se opri iar, irosind cinci, şase secunde preţioase pentru a schimba încărcătorul şi porni mai departe, în momentul în care Mike şi cei doi se repezeau după ea.

Continua să audă paşii străinului, deşi se îndepărtau din ce în ce mai repede; simţurile îi erau încordate la maximum, îi făcu semn lui Mike să se apropie, ordonînd scurt celorlalţi: „Spre stînga – încercaţi să-l ocoliţi. Şi fiţi cu ochii în patru: s-ar putea să mai fie şi alţii pe aici!”

Observaţia era inutilă. După ceea ce i se întîmplase bietului soldat, era sigură că Niles mai întîi va trage şi abia după aceea va verifica ce fusese. Tot ce putea spera era să nu-i nimerească pe ei.

Goni mai departe. Paşii fiinţei păianjen nu se mai auzeau, dar reţinuse direcţia din care-i auzise. Iar clădirea nu era foarte mare – fie părăsise casa printr-o altă ieşire, fie...

Nu o părăsise. Charity se năpusti printr-o uşă deschisă,

aruncîndu-se instinctiv într-o parte, apoi rămase ţintuită locului.

Se aştepta să găsească un apartament, dar ceea ce văzu era doar o încăpere plină de moloz. Pereţii care o despărţeau de apartamentele învecinate dispăruseră de parcă ar fi fost tăiaţi de un cuţit gigantic. Din tavan cădea tencuiala. Un miros puternic, străin, persista în aer. Dar nici urmă de extraterestru.

În schimb descoperi altceva.

În mijlocul încăperii se afla un inel uriaş, subţire, dintr-un metal argintiu. În interiorul acestuia recunoscu acelaşi freamăt şi aceeaşi mişcare, ca în cel din racheta intergalactică.

„Ce-i asta!?” şopti Mike. Vocea îi tremura.

Charity ridică din umeri; făcu un pas spre cercul care plutea în văzduh, apoi se opri din nou. Parcă păşise într-un flux de energie invizibilă... încercă zadarnic să străpungă cu privirea discul întunecat dinăuntrul inelului.

„Acum ştim de unde apar” mormăi Mike. „Ar trebui să o ştergem. Am senzaţia că prietenul nostru se va întoarce curînd şi nu singur.”

Charity ridică arma şi trase un foc în centrul transmiţătorului de materie.

Rezultatul o dezamăgi. Glonţul străpunse întunericul imaterial al cercului metalic şi se înfipse în perete. Femeia se încruntă, se răsuci şi se uită spre soldat, la grenada care îi atîrna de centură.

„Dă-mi-o”, îi ordonă scurt.

Omul se execută, în timp ce Mike o privea întrebător şi neliniştit. „Ce-ai de gînd? Vrei să arunci jucăria asta în aer?” Vocea îi trăda faptul că nu era foarte entuziasmat de idee.

Charity nu-i răspunse, ci le făcu semn cu mîna să se îndepărteze, întorcîndu-se spre inel avu senzaţia că freamătul din interiorul lui se intensificase.

„Aşteptaţi-mă afară”, le spuse celor trei bărbaţi.

Mike încercă să mai spună ceva dar, văzîndu-i privirea, amuţi. Se răsuci fără să mai scoată vreun cuvînt, urmîndu-i pe Niles şi pe soldat.

Charity se trase lîngă uşă. Schimbă pistolul mitralieră din mîna dreaptă în cea stîngă şi scoase cu dinţii siguranţa grenadei, apoi aşteptă. Nu se înşelase – interiorul inelului apărea altfel acum: avea impresia că priveşte printr-un coridor de beznă. Se rugă ca intuiţia ei să funcţioneze. Cîteva clipe, simţi tentaţia de a asculta de vocea lăuntrică şi a fugi cît mai avea timp. Dar îşi aminti de copiii morţi şi rămase pe loc.

Oricum, ar fi fost prea tîrziu. În spaţiul ca smoala se năşteau umbre care nu erau negre şi nici lipsite de formă. Se modelă un cap gigantic de insectă, cu mandibule înspăimîntătoare. Ochii de dimensiunea unui pumn, cu faţete strălucind în toate culorile curcubeului, o priveau dintr-o încîlceală de membre.

Charity aruncă grenada.

Aceasta descrise o curbă perfectă, într-o mişcare ce părea încetinită, trecu la o palmă de capul insectei şi dispăru în întunecimea porţii aducătoare de materie.

Charity o luă la goană. Ştia că are la dispoziţie doar trei secunde. În momentul în care ajunse în hol, în spatele ei răsună un zgomot înfundat. Casa începu să se mişte. Urmă o a doua explozie, mai puternică, chiar în clipa în care ieşi pe uşă. Zări reflexia unui jet de lumină albă apărut din neant, ce devora măruntaiele casei.

Clădirea se prăbuşi într-un nor de fum şi flăcări înainte ca Charity să fi ajuns la cei care o aşteptau.

12 decembrie 1998

– În prezent –

Recipientele argintii, uriaşe arătau ca nişte pompe de benzină, pe picioarele lor subţiri, metalice, cu întreaga reţea de furtunuri de alimentare şi evacuare, cabluri, sîrme şi conexiuni la calculator. Stratul subţire de aur din interior le dădea un aer tainic, senzaţie întărită de clipitul lămpilor de control de la extremitatea celor şase coşciuge din oţel.

Charity era tulburată. Priveliştea o înspăimînta şi numai gîndul că s-ar întinde într-una din acele carcase pentru a fi îngropată de vie, o făcea să se cutremure. Era necesară o doză de nebunie ca să te laşi omorît numai pentru a supravieţui.

„Depinde de cît de mult eşti legat de viaţă, nu-i aşa?”

Charity tresări violent, se întoarse şi privi în ochii lui pe Stone. Se simţi stînjenită, dîndu-şi seama că ultimul gînd îl rostise cu voce tare.

„Dacă asta... poate fi numită viaţă” spuse, arătînd spre recipiente. „Eu înţeleg cu totul altceva prin această noţiune”.

Stone schiţă un gest vag cu mîna. „Banii pentru acest Bunker ar fi putut fi economisiţi, nu crezi?”

„Posibil”, răspunse Charity încurcată.

Stone zîmbi. „Becker. Vrea să te vadă”.

„Adică?”

Stone ridică din umeri. „Habar n-am. Trebuie să te conduc la el”, îi comunică, dar nu se dădu la o parte din uşă. „Pot să te întreb ceva, căpitane?”

Charity îl privi un timp, nehotărîtă. Nu era sigură că dorea un contact personal cu Stone. Prieteniile aveau atît de puţin sens acum... În pofida acestor gînduri, înclină din cap, aprobator.

„Vii de afară”, începu Stone. „Am vrut să te întreb şi mai devreme dar... vezi, momentul nu mi s-a părut potrivit.” Îi evită privirea şi Charity simţi cît de greu îi era să continue. Aici nu avem noutăţi. Becker a stabilit un fel de cenzură a informaţiilor, dar cred că nici el nu ştie prea multe. Aţi... aţi vorbit de bombe.”

Charity rămase tăcută. Fusese singură cu Becker în micul birou, dar se părea că şi pereţii de la „SS-zero unu” aveau urechi. Iar veştile proaste se răspîndeau cu viteza fulgerului; în această privinţă, nici măcar invazia extraterestrilor nu reuşise să schimbe ceva.

„Eu sînt din Missouri... Familia mea locuieşte acolo şi...”

„Vrei să ştii dacă au căzut bombe” continuă Charity cînd Stone nu mai fu în stare să-şi termine fraza. El aprobă tăcut.

„Nu ştiu”, îi răspunse, ceea ce, într-un fel, corespundea adevărului. „Nimeni nu ştie, locotenente. Nici măcar nu ştiu cine a lansat acele bombe nenorocite. Am văzut cîteva explozii, dar erau la foarte mare distanţă.” De fapt, nu i-ar fi spus nici dacă ar fi ştiut. La dracu'! Probabil că mai aveau de trăit doar cîteva zile cu toţii – de ce să-i spulbere şi ultima speranţă? În realitate, văzuse mai mult decît **cîteva bombe.** Partea de nord a lumii se prăbuşise într-o orgie de foc. Ea abia supravieţuise, deşi se afla la mai mult de o sută de mile distanţă.

„Nu ştiu”, repetă din nou.

„Sper că nu o spui pentru a mă consola?” întrebă Stone bănuitor.

Charity rîse aparent cu nepăsare. „Drept cine mă iei, locotenente? Ţi-am spus că nu ştiu, nu ştiu. Am traversat ţara, însă asta nu înseamnă mare lucru. Nu mai există ştirile de la ora şase şi nici telefoanele nu funcţionează... S-ar putea să

fie distrusă jumătate din planetă.”

Tonul ei îl făcu pe Stone să se retragă în propria-i carapace. Privirea îi strălucea încă, dar se stăpînea. Izbucnirea la care se aşteptase Charity nu avu loc.

Înainte de a părăsi camera, îl privi din nou şi observă că avea ochii aţintiţi spre cele şase recipiente de congelat. Îşi propuse, la prima ocazie, să-l întrebe pe Becker dacă nu făcea o greşeală acordînd acestui copil o atît de mare încredere.

Apoi intrară în lift.

La jumătatea distanţei, în întreaga staţie începură să urle sirenele de alarmă.

4 decembrie 1998

– În trecut –

Fuseseră necesari mai mult de două sute de ani pentru a construi New York-ul. Pentru distrugerea lui a fost de ajuns o noapte.

Drumul spre Manhattan fusese un coşmar pe care Charity şi-l amintea doar fragmentar. După o vreme, încetase să mai înregistreze spaimele trăite şi lucrurile de neimaginat pe care le vedeau. În acea dimineaţă realiză că lumea se schimbase definitiv şi că New York-ul nu va mai redeveni niciodată ceea ce fusese.

Străzile erau blocate de maşini abandonate. În nenumărate locuri izbucniseră incendii şi peste tot se duceau lupte. Se aflau la capătul puterilor cînd reuşiră, spre prînz, să ajungă în apartamentul din Manhattan. Văzuseră imagini ce aparţineau unui scenariu dement, despre sfîrşitul oraşului cu milioane de locuitori: panică, moarte şi groază, jefuitori şi oameni care se băteau între ei. New York-ul era distrus de propriii săi locuitori.

Alungă gîndurile acelea chinuitoare, se ridică şi îşi turnă un Martini. Mîinile îi tremurau şi constată cu surprindere că începuse să bea din ce în ce mai mult. Trebuia să fie atentă. Trecuseră trei zile de cînd apăruse în faţa uşii ei un tînăr

îmbrăcat în uniforma Gărzii Naţionale şi îi condusese, pe ea şi pe Mike, într-unul din cele patru sau cinci locuri din New York în care viaţa păstra aparenţa normalităţii: pivniţe de la subsolul celei mai mari bănci – BANK OF AMERICA. Un întreg labirint de încăperi din oţel şi culoare, birouri, camere de locuit şi dormitoare. Camera ce le fusese repartizată şi care abia dacă măsura trei paşi, reprezenta un adevărat lux.

Privi cadranul ceasului mecanic – agăţat pe perete, deasupra uşii – şi constată că mai avea o jumătate de oră pînă la obişnuitul telefon al lui Becker. Totuşi se hotărî să iasă.

Avea senzaţia că se sufocă în ciuda instalaţiei de aer condiţionat, al cărei zumzet crea impresia că acel sfîrşit de lume, aflat la numai treizeci de metri deasupra capetelor lor, nici nu exista.

Îmbrăcă jacheta uniformei, părăsi încăperea şi o porni spre sala de stocare a informaţiilor – care fusese transformată în centrală de comandă. Culoarele nu erau atît de aglomerate cum îşi închipuise. În ultimele zile, situaţia se mai calmase, ceea ce nu însemna în nici un caz că era linişte. Oricum, din harababura primelor douăzeci şi patru de ore rezultase un fel de haos ordonat, în care colonelul Stanley reuşise să introducă ceva ce putea fi numit un sistem; un sistem pe care îl înţelegea doar el şi nimeni altcineva, însă care părea să meargă.

În măsura în care în acest oraş mai funcţiona ceva, gîndi Charity cu amărăciune. Amintirile îngrozitorului marş prin New York ameninţau s-o copleşească şi, din nou, reuşi să le alunge cu un mare efort. Nu era vorba numai de atacurile străinilor – grupul pe care-l întîlniseră nu fusese singurul – ci de distrugerea totală a oraşului. New York-ul se transformase într-un munte de piatră. Nu mai exista aprovizionare cu apă, curent electric. Nu existau telefoane şi medici, taxiuri şi pompieri, nu...

New York-ul murea de o moarte necruţătoare.

Ieri – oare ieri ieşiseră, ea şi Mike, afară? Nu-şi mai aducea aminte. Îşi pierdeau extrem de repede noţiunea timpului în acea lume subterană, care consta din lumina neoanelor şi beton zugrăvit în alb. Ieri sau, mă rog, cînd fusese,

părăsiseră clădirea pentru a vedea ce se întîmpla afară şi auziseră un sunet mai frumos decît cea mai minunată muzică: zgomotul motorului unei maşini. Cîteva clipe mai tîrziu, un camion străvechi al armatei se oprise în faţa băncii. Cineva demontase bobina şi o înlocuise cu un dispozitiv artizanal, a cărui schemă ar fi înnebunit orice inginer, însă care funcţiona. Stanley şi ceilalţi izbucniseră în strigăte de bucurie, dar pe Charity imaginea o deprimă. Asta era tot ce mai rămăsese din lumea lor supertehnologizată...

Ajunse la centrala de comandă, îi arată soldatului care stătea de pază legitimaţia şi intră, aplecîndu-se, pe poarta grea de cîteva tone a bunkerului. Cu o săptămînă în urmă nu i-ar fi fost deschis acest drum. La cîţiva paşi, în spatele peretelui pe lîngă care păşea, se afla trezoreria băncii. O cupolă argintie, strălucitoare, unde erau îngrămădiţi atît de mulţi bani încît ar fi putut cumpăra întregul oraş. Acum, bancnotele nu aveau nici o valoare, dar Anderson şi alţi angajaţi ai băncii mai veneau încă, privind cu neîncredere soldaţii care se jucau cu computerele lor de neînlocuit.

Totuşi Charity le era recunoscătoare pentru paranoia lor şi a superiorilor lor, căci ei i se datora existenţa cupolei. Un subsol al băncii rezistent la atacurile cu bombe şi protejat împotriva oricăror radiaţii electro-magnetice – şi toate astea, gîndi Charity ironic, numai pentru a şti, chiar şi după marea explozie, situaţia exactă a conturilor! Era de necrezut. Uneori se întreba dacă nu cumva făcea parte dintr-o rasă de bolnavi psihici...

Şi mai absurd părea faptul că în oraş existau trei bănci şi un spital, ale căror computere erau protejate în acest fel – în schimb nici instalaţiile armatei, nici centralele telefonice nu fuseseră puse la adăpost. Militarii cunoşteau efectele şi pericolul unui NEMP de cincizeci de ani; însă nimeni nu întreprinsese nimic, pur şi simplu pentru că ar fi fost prea costisitor.

Se uită după Mike, dar nu reuşi să-l descopere nicăieri; în schimb, îl salută pe Stanley, care stătea aplecat peste una din mesele cu hărţi, mîzgălind nişte cifre pe marginea uneia. Traversă grăbită încăperea, se uită peste umărul lui şi constată

că era harta străzilor New York-ului. Porţiuni mari erau haşurate, iar altele pline de cruciuliţe roşii sau verzi. Nu întrebă care era semnificaţia acelor marcaje.

„Ai venit devreme”, rosti Stanley fără a-şi dezlipi privirea de pe hartă. În vocea lui se simţea o undă de nemulţumire. Nu era nimic legat de persoana ei, dimpotrivă, Charity simţea că bărbatul o plăcuse de la început. Dar Stanley avea nevoie de spaţiul pe care ea şi Mike îl ocupau... într-un oraş a cărui suprafaţă funcţională se redusese la trei sute de metri pătraţi, orice vizitator neinvitat producea greutăţi.

„Care este situaţia?” întrebă, nu cu un interes real ci mai mult pentru a spune ceva.

Spre surprinderea ei, Stanlev îşi ridică privirea de pe hartă. „Aici? Sau în restul lumii?”

„Există vreo deosebire?”

„Şi încă una mare de tot”.

Îi făcu semn lui Charity să se apropie. Pe masă se afla acum o hartă a lumii. Cineva colorase cu tuş roşu suprafeţe din America de Nord, Europa şi Asia.

„Porţiunile roşii reprezintă teritoriile pe care le-au ocupat”, îi explică. „Cele pe care le cunoaştem. Dar probabil sînt mult mai multe. Ştii, a devenit foarte greu să obţii informaţii”.

Charity se sperie. Cu două zile în urmă, cînd îi arătase pentru prima oară harta, zonele roşii erau mai restrînse ca arie. Nu o îngrijora cucerirea terenului în sine, ci rapiditatea operaţiunii. Dacă extratereştrii continuau în acest mod, în patru săptămîni aveau să stăpînească întreg Pămîntul.

„Şi aici?”, întrebă Charity.

„La New York?” Stanley zîmbi. „Stăm mult mai bine. Ca în majoritatea oraşelor, de altfel. Cred că şi-au făcut apariţia în vreo cincizeci de locuri. Dar vom reuşi să le facem faţă.

Cuvintele lui o făcură să se înfioare. Expresia chipului ei probabil că sugera clar ce simţea, fiindcă Stanley se strădui să abordeze o mină încrezătoare. „Nu-ţi face griji, o să le venim de hac! Dacă va fi cazul putem rezista luni întregi. Poate chiar ani.”

Charity privi harta Pămîntului. Petele roşii susţineau contrariul.

„Asta este cu totul altceva” explică Stanley, ca şi cînd i-ar fi ghicit gîndurile. „Nu confunda un oraş ca New York-ul cu spaţiile deschise. Acolo ei ne sînt superiori, mai ales acum, cînd au reuşit practic să ne dezarmeze. Dar aici...” făcu un gest larg cu mîna. „New York-ul poate fi comparat cu o cetate... Este adevărat că nu avem o armată regulată, dar Garda Naţională poate recruta o sută de mii de oameni. Şi, în afară de asta, tot americanul care se respectă are o armă în dulap, nu?” adăugă ironic.

„Pînă acum au fost puţini extratereştri,” remarcă Charity. „Un fel de avangardă.”

Stanley aprobă. „Bineînţeles. Dar pot să vină şi ceilalţi, căpitane Laird. Îi vom învinge chiar fără rachete şi lasere! Monştrii se vor trezi în faţa unui milion de puşti şi revolvere, dacă vor fi atît de proşti încît să încerce cucerirea oraşului”.

Charity nu-l contrazise. Ştia cît de lipsit de sens ar fi fost. Încercase în prima zi, dar fusese zadarnic – şi poate că Stanley avea, totuşi, dreptate. Era imposibil ca cineva să vrea să ocupe un obiectiv ca New York-ul. Dar poate că extratereştrii nici nu doreau acest lucru. Atacurile din ultimele zile nu fuseseră decît împunsături care să le testeze forţa. În realitate, nici nu era nevoie să cucerească oraşul. Puteau să aştepte ca totul să se năruie de la sine...

Stanley vru să continue, însă în acel moment aparatul de emisie se trezi la viaţă. Stanley ridică privirea şi se încruntă, surprins. După ce-şi aruncă ochii spre ceas, se postă în spatele operatorului. Charity îi urmă. Era prea devreme pentru verificarea de rutină pe care o făcea Becker.

Soldatul se chinuia să regleze emiţătorul. Aparatul nu crea doar impresia, ci chiar era un obiect de muzeu, la fel cu celelalte şase care asigurau în acel moment unica legătură cu lumea.

„Becker?” întrebă Stanley nervos. Transmisionistul confirmă şi îi înmînă căştile. „Pentru dumneavoastră, domnule. «SS zero-unu». Comandantul Becker.”

Expresia lui Stanley se întunecă şi mai mult în timp ce-şi fixa căştile şi se aşeza. Se prezentă, răspunse de cîteva ori cu

„Da” sau „Nu” şi se ridică după cîteva clipe. Privirea îi dogorea.

„Vrea să-ţi comunice ceva, căpitane Laird.”

Charity îşi puse căştile – erau la fel de demodate şi nepractice ca şi aparatul căruia îi aparţineau. Tehnicianul care îl deservea o bătu uşor pe umăr.

„Apăsaţi tasta roşie cînd vreţi să vorbiţi.”

Charity dădu din cap că a înţeles. Se prezentă, apoi eliberă tasta, iar casca se umplu de zgomote şi paraziţi. Îi era greu să deosebească vocea lui Becker printre fîşîituri.

„Căpitane Laird”, începu Becker. În ciuda zgomotului de fond, Charity avu senzaţia că simte tensiunea din vocea generalului. „Nu pune nici un fel de întrebare, doar ascultă-mă cu atenţie. Dacă este necesar un răspuns, aştept un «nu» sau un «da» – ai înţeles?”

Charity apăsă tasta roşie şi zise: „Desigur, domnule comandant.”

„Unde se află Wollthorpe şi Niles?” întrebă Becker. „Sînt acolo?”

„Nu”, răspunse Charity. Apoi se simţi datoare cu o explicaţie, deşi Becker îi ceruse să răspundă monosilabic. „Mike... locotenentul Wollthorpe este, dar Niles... nu ştiu unde s-ar putea afla”. Ultima afirmaţie nu corespundea realităţii. Ştia bine unde se afla Niles în acel moment – în celălalt capăt al oraşului, cu familia sa.

Becker înjură. „O.K. – încercaţi să daţi de el. Apoi veniţi toţi trei aici. Dacă nu-l găsiţi, veniţi doar voi”.

„Ce s-a întîmplat?”

„Se declanşează planul Omega”, răspunse Becker. Respiră adînc. „Termenul este 13 decembrie. Credeţi că veţi reuşi?”

13 decembrie? Însemna că aveau numai opt zile – în condiţii normale, le-ar fi ajuns ca să zboare de opt ori spre Timbuktu şi înapoi, dar într-o lume din care helijeturile dispăruseră, era al naibii de puţin pentru a străbate o distanţă de două mii de mile... Şi totuşi răspunse: „Da”. În definitiv, pe Becker nu-l încurca cu nimic acest răspuns, în cazul în care nu ar fi reuşit. Oricum, Charity era convinsă că generalul ştia că le ceruse aproape imposibilul.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă încă o dată. „De ce...”
„Fără întrebări!” urlă Becker. „Încerc să te scot de acolo împreună cu ceilalţi doi, nu pricepi? Vă jucaţi şansa şi sînteţi pe cale de a pierde.”
Şi tu pierzi biletul – dus – pentru Marte, adăugă Charity în gînd. Unul din locurile de pe CONQUEROR era rezervat pentru Becker.
„Ce vreţi să spuneţi?” întrebă, străduindu-se să afişeze o expresie neutră. Era conştientă că nu numai Stanley o fixa cu privirea, ci toţi cei aflaţi în camera de comandă.
„Se îngroaşă gluma”, răspunse Becker. „În Europa au căzut bombe. Nimeni nu ştie ceva concret, dar am înregistrat cîteva unde de şoc extrem de puternice”.
Şi pregătiţi deja bărcile de salvare, gîndi Charity. De aceea insista atît de mult Becker ca ea şi ceilalţi să ajungă la staţia specială – în definitiv, ea era pilotul. Se întreba doar încotro se vor îndrepta.
„Dar asta nu e tot”, continuă Becker. „Au şters Tokio de pe faţa pămîntului şi... alte cîteva metropole. La intervale de aproximativ zece minute pierdem contactul cu încă un oraş. Nu ştiu ce se întîmplă, Laird, dar invadatorii au luat jocul în serios. Şi sînt convins că New York-ul se află foarte sus în topul preferinţelor lor. De aceea vreau să plecaţi cît mai repede de acolo – ai înţeles?”
„Da” răspunse încet Charity, simţind un gust amar care îi invada gura.
„Mai dă-mi-l o dată pe Stanley”, ceru Becker.
Charity se ridică, îşi scoase căştile şi le oferi lui Stanley. Tăcu, în vreme ce acesta asculta încordat cuvintele comandantului, răspunzînd cu cîte un „da” anemic. Charity încerca să evite privirile celor care o înconjurau. Era convinsă că ar fi citit totul în ochii ei. Ce ar fi putut să le spună dacă ar fi întrebat-o? Că nu mai aveau de trăit decît cîteva ore?
Stanley încheie convorbirea şi se ridică. Chipul îi era alb ca varul. „Am primit ordinul să vă scot din oraş cît mai urgent posibil, căpitane. Ce s-a întîmplat?”
Becker nu i-a spus, gîndi Charity. Se simţea ca o trădătoare.

„Nu ştiu”, încercă să se eschiveze. „Generalul nu are date exacte. Se pare că în Europa au căzut cîteva bombe.”

Încercă să zîmbească, dar muşchii feţei nu o ascultau.

„Bombe?”

„Oamenii noştri nu sînt singurii artizani în domeniu”, îi răspunse. „Poate m-am înşelat, şi amicii de pe Marte de asemenea. Nu sîntem chiar atît de neputincioşi cum au presupus...” Era o tentativă stîngace de a îndepărta tensiunea acumulată, dar avea senzaţia că dăduse greş. Stanley şi toţi ceilalţi trebuiau să-şi fi dat seama că minţea... Dar bărbatul nu o contrazise, ci rămase un moment cu ochii în gol.

„O.K.”, rosti cu greutate. „Adunaţi-vă lucrurile, iar eu vă voi scoate de aici.”

„Bine, dar cum?”

Stanley zîmbi: „Ştiţi să călăriţi?”

Ştia, însă după mai puţin de o oră îşi dorea să fi răspuns negativ. Durerea de spate devenise insuportabilă; fiecare lovitură a uneia din potcoave pe asfalt, avea senzaţia că era aplicată în propriu-i spate. Traversaseră Manhattan-ul dintr-o parte în alta şi drumul îi părea o coborîre în iad. Fuseseră atacaţi de două ori. În ambele cazuri nu de monştri extratereştri, ci de oameni disperaţi, care doreau să pună mîna pe cai.

Nu o luaseră pe drumul care ducea spre pod, aşa cum se aşteptase, ci călăriseră în direcţia opusă, trecînd de un baraj din sîrmă ghimpată care înconjura un întreg grup de clădiri. De cînd depăşiseră bariera, Charity nu mai văzuse decît soldaţi. Un tanc redus pentru totdeauna la tăcere bloca strada. O privelişte impresionantă, gîndi Charity, ironic. Extratereştrii vor muri de rîs la vederea lui. Reprezenta tot ce era mai nou în domeniul tehnicii de luptă, un colos cu o putere de distrugere de neimaginat.

Înconjurară gigantul inert, trecură de o altă barieră din sîrmă ghimpată şi se apropiară de un depozit, în faţa căruia îşi făcuseră tabăra vreo sută de soldaţi. Stanley, care călărea în faţa lor, schimbă cîteva cuvinte cu un ofiţer, apoi arătă spre hală încheind cu un gest elocvent. Nu părea prea bine dispus în momentul în care Charity îşi conduse calul spre el,

privindu-l întrebător: „Probleme?”.

„Nu”, minţi Stanley. „Veniţi. Nu mai avem mult.” Coborî din şa şi aşteptă pe Charity şi Mike să-i urmeze exemplul.

Durerea înţepătoare din şale reînvie cu intensitate în momentul în care Charity se dădu jos de pe cal, făcînd primul pas; simţea totuşi un sentiment de uşurare stînd din nou cu picioarele pe pămînt. Cînd Stanley o întrebase dacă ştie să călărească, crezuse că se referea la un **cal de călărie;** nu la un animal şchiop, pe care oamenii săi îl aduseseră mai mult ca sigur dintr-un abator...

Aruncă o ultimă privire calului, îşi desprinse rucsacul de şa şi se grăbi să-l urmeze pe Stanley.

Păşiră în hală.

La început, Charity nu reuşi să distingă nimic. Ochii îi erau obişnuiţi cu lumina zilei şi îi trebuiră cîteva secunde pentru a se acomoda cu penumbra ce domnea în interior. Existau surse de lumină – o duzină de insule de un alb crud: proiectoare de carbid care penetrau bezna. Dar contrastul, între noaptea artificială şi lumina la fel de artificială, părea să intensifice senzaţia de întunecime.

Apoi, începu să se obişnuiască cu noile raporturi lumină-întuneric şi – dacă ceea ce presupuse în primul moment corespundea adevărului – atunci Stanley avea toate motivele să convoace în acest loc jumătate din mica lui armată...

Elicopterul avea o vechime de cel puţin douăzeci de ani. Cabina pilotului era o sferă din plexi, plină de zgîrieturi, în care încăpeau doar doi pasageri. Coada fusiformă, era plină de solzi de vopsea care trădau cel puţin cinci straturi suprapuse, iar motorul arăta de parcă oamenii lui Stanley l-ar fi construit din piese aruncate la fier vechi.

„Dumnezeule! Şi vreţi să spuneţi că mai zboară?” întrebă Mike uluit.

Stanley îi aruncă o privire indescifrabilă, dar nu-i răspunse, ci ridică poruncitor mîna.

„Croyd!”

Din întuneric se desprinse un individ scund, îmbrăcat într-un halat plin de pete de ulei. Surprinderea lui, în momentul

în care îi recunoscu pe Mike şi Charity nu putea fi trecută cu vederea. Dar îşi refuză orice comentariu şi îl privi doar întrebător pe Stanley.

„Domnule colonel?”

Stanley arătă spre elicopter: „În ce stadiu vă aflaţi? Zboară?”

Croyd ridică din umeri. „Teoretic, da”. Motorul funcţionează, însă dacă elicopterul va mai zbura vreodată, asta nu poate să vă garanteze nimeni.”

„Trebuie să funcţioneze”, declară Stanley, ferm. Întorcîndu-se spre Charity, întrebă: „O cunoşti pe Charity Laird?”

„Cine nu o cunoaşte?” răspunse Croyd. Un zîmbet fugar îi lumină faţa. Brusc însă, chipul i se întunecă. „Chiar aveţi de gînd să zburaţi cu hîrbul acesta?”

„Dacă vom reuşi să-l ridicăm de la sol, da”, replică Charity, zîmbind la rîndul ei.

„O să reuşiţi”, o asigură Croyd cu convingere. „Păsările astea, la vremea lor, au fost concepute ca sisteme extrem de robuste... Dar mai am nevoie de puţin timp.” Se răsuci din nou spre Stanley: „Veniţi mîine, domnule colonel. Sau, mai bine, peste două zile. Elicopterul trebuie...”

Stanley îi reteză cuvintele cu un gest autoritar. „Nu putem amîna nici pe mîine nici pe poimîine, Croyd. Zboară sau nu zboară?”

Croyd rămase tăcut un moment, mai degrabă uluit decît intimidat. „Teoretic, da”, repetă el. „Dar...”

„Atunci este în regulă”, rosti Stanley. „Restul problemelor se pot rezolva. Arată-le cum funcţionează aparatura de bord.”

Croyd se holbă la el neîncrezător, dar Stanley nu-i mai oferi ocazia de a-l contrazice, ci făcu stînga-mprejur şi dispăru cu paşi mari. Croyd îl privi clătinînd din cap.

„Ce se întîmpla cu el?”.

Charity ridică din umeri. „Habar n-am”, minţi cu o uşurinţă surprinzătoare.

„Poate că este supărat că-i luăm jucăria”, îşi dădu Mike cu părerea.

Croyd păru speriat. „Dar o să-l aduceţi înapoi, nu?”

„Bineînţeles – în cazul în care nu ne vom prăbuşi.” Mike îşi luă rucsacul de pe podea şi se îndreptă alene spre elicopter.

Croyd rămase pe loc pentru a-şi aprinde o ţigară. Suflă un nor de fum în direcţia lui Mike. „Eu personal, nu aş ţine morţiş să testez maşinăria. Ştiţi să vă descurcaţi cu aparatele astea?”

Mike rămase netulburat: „Bineînţeles.”

„Chiar atît de bineînţeles nu cred că este”, răspunse Croyd în timp ce se apropiau de elicopter. „Ştiu că vă pricepeţi să pilotaţi rachete intergalactice, dar aici este vorba de cu totul altceva. Nu aveţi nici un fel de sistem electronic. Nu există un computer care să neutralizeze greşelile pilotului. Elicopterul nu are nici măcar un altimetru în stare de funcţionare”, adăugă el. „Pentru a-l conduce este nevoie de o foarte mare dexteritate.”

Ajunseră la elicopter. Croyd deschise una din uşi, apoi se retrase, invitîndu-i înăuntru cu un gest al mîinii. Mike ezită o clipă, apoi aruncă bagajul lui şi al lui Charity în spatele scaunelor şi urcă, nu fără greutate. Femeia îl auzi oftînd. „Dumnezeule, obiectul ăsta zburător datează din epoca de piatră.”

Croyd aprobă, insensibil. „Ar trebui să fiţi recunoscători. Dacă ar fi fost de dată mai recentă, nu garantez că l-am fi putut face să meargă”.

„De aceea v-aţi ales epava asta?!”, exclamă Charity.

Dacă pe Croyd îl deranja în vreun fel noţiunea de epavă, nu lăsă să i se citească nimic pe faţă. „Parţial”, recunoscu. „Şi mie mi-ar fi convenit un aparat de construcţie nouă, puteţi să mă credeţi. Dar nu ar fi avut nici un sens. Ne-ar fi trebuit săptămîni pentru a repara una din jucăriile acelea superelectronizate – în cazul în care am fi reuşit. În schimb ăsta...” lovi demonstrativ cu palma în cabina de pilotaj „... este asemănător cu un dinozaur. Un motor simplu, robust, fără aproape nici un component electronic”. Arătă spre motorul aflat în spatele aparatului. „Ne-a dat ceva bătaie de cap, dar acum funcţionează din nou.”

„De unde aveţi piese de schimb?” întrebă Charity.

„Piese de schimb?”

„Bobină de aprindere, bujii, distribuitor”... pentru fiecare ridica un deget, pentru a-i da de înţeles că lista denumirilor putea continua.

„Nu există. Totul este fabricat artizanal.” Zîmbi fugitiv. „În cazul în care veţi ateriza, aveţi grijă ca motorul să nu se oprească.”

„Oh”, rosti Charity. Croyd rînji, întinse mîna cu un gest parodiind galanteria şi o ajută să urce în cabină. Apoi îşi făcu vînt, se instală în spatele lor şi se aplecă pentru a-i explica lui Mike cum funcţiona aparatura de bord.

„Iată indicatorul pentru combustibil”, încheie. „Este înţepenit, în momentul în care cutia zburătoare o să înceapă să se zdruncine, treceţi pe rezervorul de rezervă cu ajutorul acestei manete. Vă mai rămîne zece minute la dispoziţie pentru a găsi un punct de alimentare.”

„Ce distanţă se poate străbate cu un rezervor plin?” întrebă Mike.

Croyd ridică din umeri. „Habar n-am. Rezervorul are o sută de galoni – deci poate să ajungă pentru două sute de mile. Puţin probabil să faceţi mai mult. Motoarele astea vechi au un apetit deosebit.”

Două sute de mile, gîndi Charity îngrijorată. Însemna că trebuiau să se aprovizioneze de opt sau zece ori înainte de a ajunge la destinaţie. Era convinsă că nu vor izbuti. Nu cu o asemenea rablă.

„În privinţa combustibilului nu aveţi de ce să vă faceţi probleme”, continuă Croyd cu solicitudine. „I-am făcut plinul. Pentru a ajunge deasupra mării şi a vă roti de cîteva ori, e destul. În definitiv, nu vrem să testăm capacitatea aparatului de a executa un zbor acrobatic, ci să vedem **dacă zboară.”**

Mike ridică surprins capul, dar Charity îl avertiză cu o privire că nu era cazul să comenteze.

Stanley se întoarse, iar Croyd îşi termină grăbit explicaţiile şi sări din elicopter pentru a-i face loc. Charity îl văzu ocolind aparatul şi începînd să meşterească ceva la motor. În mîna dreaptă ţinea o funie de un metru şi jumătate şi Charity îşi aduse aminte de ceea ce le spusese privitor la pornire.

Construiseră un fel de roată de antrenare, după sistemul bărcilor cu motor...

„Sînteţi pregătiţi?” întrebă Stanley. Vorbea foarte încet, ca mecanicii şi Croyd să nu-l audă. Charity dădu din cap.

„Sper... că veţi reuşi”. Cuvintele sunau prozaic, dar Charity ştiu că le-o dorea din suflet. Simţi nevoia să-l consoleze într-un fel. Poate şi pentru că astfel şi-ar fi simţit conştiinţa mai puţin încărcată: el rămînea acolo... Dar nu făcu decît să-l aprobe tăcută.

„Zburaţi de-a lungul coastei. După informaţiile mele, invadatorii se concentrează mai mult spre interior. Şi, în cazul în care veţi fi nevoiţi să alimentaţi, căutaţi o benzinărie pe autostradă, departe de oraşe. Există probabil cincizeci de milioane de oameni care v-ar ucide fără ezitare pentru a vă lua locul în maşinăria asta.”

„Ştiu”, răspunse Charity. „Vom... avea grijă, domnule colonel.”

„Nu veţi reuşi să ajungeţi la destinaţie”, continuă Stanley. Vorbea repede, ca un om care învăţase un text pe de rost. „Oricum, nu cu grămada asta de fier vechi. Dacă va trebui să aterizaţi, încercaţi să puneţi în mişcare o maşină: un Ford vechi, un Dodge sau un Volkswagen – practic au numai tablărie şi nici urmă de electronică.”

Charity încercă să-i răspundă, dar Stanley n-o mai asculta. Sări jos, trînti uşa şi ridică poruncitor braţul. Deasupra capetelor lor, motorul demodat prinse viaţă, bîlbîindu-se şi scuipînd. Un moment ameninţă să se oprească din nou, însă Mike îl ambală precaut şi funcţionarea deveni mai uniformă.

Deasupra cupolei şifonate, cele patru palete începură să se rotească încet.

Porţile uriaşe alunecară în lături, făcînd loc razelor soarelui care inundară hangarul. Charity începu să clipească. Mike îşi protejă ochii ducînd mîna la frunte, iar cu cealaltă căută în buzunarul de la piept al cămăşii şi scoase o pereche de ochelari negri.

La un semn al lui Stanley, cîţiva soldaţi fixară nişte frînghii de corpul elicopterului şi-l traseră afară. Oamenii se dăduseră

la o parte, făcînd un cerc larg în jurul aparatului. Pe Charity o încercă din nou sentimentul neplăcut că îi abandona. Avea senzaţia că purta o parte din vină pentru ceea ce avea să urmeze.

„S-a întîmplat ceva?” o întrebă Mike. Nu-i scăpase faptul că devenise brusc tăcută şi că stătea nemişcată, aproape rigidă în fotoliu.

Charity schiţă un gest negativ şi privi în altă direcţie. Două minute mai tîrziu decolară.

Avură noroc. Croyd şi oamenii săi reuşiseră un adevărat miracol: elicopterul funcţiona, iar ziua era lipsită de vînt, astfel încît Mike putu să se concentreze la pilotarea neobişnuitei păsări metalice.

Urmară sfatul lui Croyd şi zburară la mică înălţime, dar foarte rapid spre ocean, făcură un arc de cerc şi se apropiară din nou de coastă. Trecură peste Coney Island, apoi umbra elicopterului goni pe deasupra primelor case ale oraşelor satelit. În Manhattan lumea le oferise o imagine haotică. Aici părea... moartă. Charity crezuse că zgomotul motorului va atrage oamenii, dar nu vedea pe nimeni. Dacă mai existau supravieţuitori, atunci se ascundeau... Îşi aminti de clădirea plină de cadavre pe care o descoperiseră. Probabil că aici lucrurile stăteau la fel, gîndi înfiorîndu-se. Poate că acele case peste care zburau erau pline de morţi.

Mike se aplecă şi corectă cursul. Zburau paralel cu malul, la o înălţime de treizeci de metri. Jos însă, nu se mişca nimic.

„Niles?” întrebă Charity.

Mike aprobă. „Dacă voi reuşi să găsesc casa. De sus, totul se vede altfel.”

Zburară spre sud. După un timp începură să zărească ici, acolo, oameni pe care zgomotul rotorului îi scosese din locuinţe.

În sfîrşit, ajunseră în dreptul străzii pe care se afla casa lui Niles. Nimic nu amintea de catastrofa care secţionase nervul vital al New York-ului: era o stradă normală, cu vile ce

se înşirau în spatele unor grădini îngrijite.

Mike pilotă elicopterul peste cea unde locuia Niles, execută un viraj strîns şi ateriză pe gazonul din faţa casei.

„Grăbeşte-te”, rosti scurt.

Charity îşi desprinse centura de siguranţă şi vru să deschidă uşa cînd Mike o opri. „Ia arma cu tine”, îi zise arătînd spre pistolul mitralieră ce se afla între scaune.

Pentru o clipă Charity fu tentată să-i urmeze sfatul, dar apoi scutură din cap, deschise uşa şi sări, înainte ca Mike să o poată reţine. Fugi aplecată spre casă, uitîndu-se mereu în jur. Dar nimeni nu ieşi în stradă.

În spatele ei, motorul aparatului începu să urle în momentul în care Mike îl făcu să decoleze, menţinîndu-l în aer, la o înălţime de zece metri.

Uşa se deschise cînd femeia se afla la doi metri de casă şi Niles păşi afară. Era îmbrăcat în pantaloni negri din catifea reiată şi una din cămăşile sale viu colorate. Sub curea, avea un pistol şi păru surprins cînd o recunoscu pe Charity.

O privi cîteva secunde tăcut, apoi ridică privirea spre elicopter. „Unde aţi găsit piesa asta de muzeu?” Părea extrem de obosit. Charity observă o umbră în spatele lui, în casă, şi nişte ochi care o măsurau cu teamă. Îşi dădu seama că erau ai unui copil.

„Da, dar zboară, nu?”

Niles rîse, fără urmă de veselie. „Da” rosti el. „Am pornit-o din nou în sus.”

„Noi... am fost convocaţi” ezită Charity. „În urmă cu două ore, Niles. De comandantul Becker.”

„SS zero-unu?” Niles se uită la elicopter. „Cu chestia aia?”

„Pînă unde vom ajunge”, răspunse Charity ridicînd din umeri.

Ce se întîmplă cu ea?! Îi venea tot mai greu să continue. „Toţi trei, Niles.”

Locotenentul încercă un zîmbet. „Crezi că încap trei pasageri în jucăria aia?”

Charity aprobă.

„Atunci, vă doresc mult noroc”, rosti Niles după o lungă

tăcere.

„... nu vrei sa vii?”

De data aceasta, Niles zîmbi. „Nu căpitane. Nici dacă îmi vei ordona.”

„Ştii ce înseamnă asta?”

Niles, încuviinţă. Faţa îi părea cioplită în piatră.

După un timp, Charity se întoarse şi-i făcu semn lui Mike să aterizeze. Cînd elicopterul decolă din nou, o jumătate de minut mai tîrziu, se aplecă privind în urmă. Lîngă Niles apăruse soţia lui şi o fetiţă. Femeia le făcea semn cu mîna. Copilul ţinea în braţe un pistol mitralieră, dar nu ca pe o armă, ci aşa cum ar fi ţinut o păpuşă...

Se aflau la o sută de mile de New York la declanşarea atacului şi, în ciuda distanţei, au văzut totul. Văzduhul era extrem de limpede şi ei se ridicaseră foarte sus, astfel încît zgîrie-norii Manhattan-ului se puteau desluşi la orizont. În momentul în care se întîmplă, Mike întoarse elicopterul şi rămaseră suspendaţi în aer, urmărind îngrozitorul spectacol şi înregistrînd toate amănuntele.

Era un fel de ceaţă care se materializa din nimic şi acoperi New York-ul ca o cupolă pe jumătate transparentă; părea pumnul unui gigant ce cuprindea oraşul şi milioanele lui de locuitori, stingînd orice urmă de viaţă. Zgîrie-norii Manhattan-ului nu se prăbuşiră, nu apărură nori de fum, nu izbucni nici un incendiu şi nu avu loc vreo explozie care să mături oraşul de pe faţa pămîntului. Charity îşi aminti de casa plină de cadavre pe care o descoperise Niles împreună cu soldatul, cu cinci zile în urmă. Brusc, îşi dădu seama că era vorba de aceeaşi forţă terifiantă ce acţiona acum asupra întregului oraş, stingînd viaţa care mai pulsa în el – rapid, fără milă, total.

Clopotul aproape imaterial rămase doar cîteva minute deasupra metropolei înainte de a începe să se destrame, încetul cu încetul. Era ca şi cum forţa care îi menţinuse forma dispăruse, lăsîndu-l în voia vîntului. Curînd, nu mai rămăseseră decît fuioare alburii ce se prelingeau pe lîngă zgîrie-norii care apăreau ca din ceaţă.

Mike întoarse aparatul şi îşi încleştă mîinile pe comenzi. Nici el, nici Charity nu putură să rostească vreo vorbă.

12 decembrie 1998

– În prezent –

Camera de control semăna cu un cazan de vrăjitoare. Lumina roşie pulsa agresiv, sirenele urlau necontenit. Charity se uită după Becker, însă nu reuşi să-l descopere nicăieri. Nici nu era de mirare: în uriaşa sală a computerelor domnea haosul.

Harta de pe perete dispăruse; în locul ei, pe monitor desluşea o parte dintr-unul din etajele superioare. Nu reuşi să-şi dea seama care anume – imaginea era înecată în praf, fum şi molozul ce cădea de pretutindeni. Văzu oameni care fugeau, iar în urma lor o umbră gigantică. Printre glasurile operatorilor din camera centrală se amestecau ţipete şi ecoul unor explozii.

În sfîrşit, reuşi să-l descopere pe Becker – era în picioare, la jumătatea scărilor ce duceau spre palierul suspendat. Charity îl strigă, reuşind să-i atragă atenţia. Becker se opri, îi făcu semn cu mîna şi aşteptă ca femeia să-şi croiască drum pînă la el.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă Charity.

Becker îi arătă ecranul.

„Au reuşit să pătrundă” îi răspunse. Charity observă abia atunci că Becker era lac de apă.

„Au străpuns porţile?”

„Nu. Se... pare că au răsărit pur şi simplu din podea.”

Dar asta era imposibil!, gîndi Charity dezorientată. Deasupra lor se afla o jumătate de milă de granit! Se răsuci, neîncrezătoare, spre ecranul video. Şi, ca pentru a confirma vorbele lui Becker, vălătucii de praf ce înceţoşaseră pînă atunci imaginea se mai subţiară şi, pentru prima oară, văzură inamicul care pătrunsese în bunkerul cel mai sigur al Terrei.

Acum recunoscu zona atacată – nu era hala de la intrare, ci nivelul al treilea, un complex de locuinţe şi depozite ce se afla la trei sute de metri adîncime. Peretele uriaşei hale, spre care era orientată camera, se dărîmase. Stîlpii de oţel de grosimea unui trunchi omenesc ce susţinuseră, tavanul se frînseseră ca nişte chibrituri, iar în podea şi în pereţi apăruseră fisuri. Şi, în mijlocul haosului format din moloz şi vîrtejuri de praf...

Charity gemu de groază.

Era un monstru: un vierme negru, lung de douăzeci de metri şi gros de cinci. Corpul său se afla într-o mişcare continuă, de parcă fiecare din nenumăratele-i segmente ar fi avut propria-i viaţă. O gură enormă se deschidea şi se închidea mereu, ca cea a unui peşte aflat pe uscat. Charity observă cinci şiruri de dinţi...

Raza subţire, purpurie a unui laser, împunse vietatea, dar fără vreun efect aparent. Părea că viermele înghiţea energia radiaţiei la fel cum un burete absoarbe un fir de apă.

Imaginea se schimbă. Chiar şi prin cei o sută de metri de stîncă masivă, Charity simţi vibraţiile în momentul în care o altă porţiune a peretelui se nărui.

O a doua creatură gigantică îşi făcu apariţia şi acum putu să desluşească gaura rotundă din care ieşise. Era o galerie săpată direct în stîncă şi orientată în sus...

„Dumnezeule!” bîigui Becker. „Pur şi simplu găuresc muntele”.

Alte lasere traversară imaginea. Pielea monstrului începu să ardă încet, căpătînd culoarea roşie, se umflă în băşici – şi, brusc, viermele se ghemui şi începu să se zbată într-o agonie oarbă.

Apoi, cu o viteză nebună se înşurubă în podea! Razele laserelor îl urmară, ca o plasă aducătoare de moarte. Dar curînd se petrecu exact lucrul de care se temea Charity – una după alta, firele incandescente se topiră în momentul în care armele îşi pierdură puterea. Monstrul dispăruse. În locul unde se aflase, se căsca o gaură cu diametrul de cinci metri.

„Ajunge”, zise Becker. Se răsuci spre unul din bărbaţii aflaţi undeva în harababura de sub ei: „Rob – transmite-le acelor idioţi să înceteze! Retragerea!”

„Ce aveţi de gînd?” întrebă Charity.

„Ce crezi, căpitane Laird? Ce-ar fi trebuit să fac încă de acum două zile! Arunc în aer orice cale de acces în bunker. Poate vor renunţa crezînd că aici, jos, totul este distrus.”

„Dar...”

Becker îi tăie vorba cu o mişcare a mîinii. „Ordinele sînt clare: trebuie să pleci cu nava”.

„Să plec?” Charity aproape că striga. „Cum? Cînd? Numai pregătirile pentru decolare durează mai multe ore. CONQUEROR...”

„Este gata de plecare de o săptămînă”, o întrerupse Becker. „Mă iei drept un idiot, Laird? Îmbracă-ţi costumul şi aşteaptă-mă în camera intermediară. Este un ordin”.

Timp de o secundă, care păru nesfîrşită, Charity îl privi fără a spune nimic. Apoi se răsuci şi părăsi centrala.

6 decembrie 1998

– În trecut –

Se lumina de ziuă cînd au fost siliţi să aterizeze pentru a treia oară şi, de această dată, fură mai puţin norocoşi. Zborul din timpul nopţii fusese un coşmar. Sub ei nu existase nici o lumină; cîte un foc răzleţ din cînd în cînd, de care se feriseră însă să se apropie. Mike urmase autostrada ce ducea spre vest şi se dovedi că raţionamentul său fusese corect. Printre miile de maşini abandonate pe fîşia cenuşie de beton, descoperiseră şi cisterne pline cu benzină. Astfel, aprovizionarea nu fusese nici primejdioasă, nici nu-i ţinuse mult timp în loc. Mike aşezase elicopterul pe şosea şi alimentase cu motorul mergînd, în timp ce femeia supraveghea împrejurimile cu arma pregătită. Nu uitaseră avertismentul lui Stanley, dar nu văzuseră nici urmă de extraterestru.

Nici acum nu descoperiseră vreunul, dar nici cisterne nu mai întîlniseră. Cu cinci minute în urmă, Mike cuplase pe rezervă. De atunci, zburau deasupra autostrăzii, la douăzeci de metri înălţime.

„Cît mai avem?” întrebă Charity.

Mike ridică din umeri. „Habar n-am. Poate încă cinci minute. Dar nu vreau să riscăm. În cel mai rău caz, aterizăm lîngă o maşină şi mutăm benzina în rezervorul nostru.”

Din timbrul vocii sale se putea deduce că ideea nu-i surîdea. Erau obosiţi amîndoi. Nu dormiseră de douăzeci şi patru

de ore şi zburau peste un teritoriu care putea fi controlat de extratereştri. Lui Charity i se părea aproape absurd că nu avuseseră nici o întîlnire cu invadatorii.

„Uită-te acolo, în faţă”. Mike îi arătă un contur dreptunghiular, răsărit undeva la capătul benzii de beton şi care creştea cu fiecare clipă. Brusc, respiră uşurat. „Norocul e de partea noastră” anunţă. „Un drive-in, cu tot dichisul – benzinărie şi motel.” Rînji. „Îţi fac cinste cu un hamburger rece, de acord?”

Charity reuşi să-i răspundă cu un zîmbet, apoi luă binoclul de pe genunchi şi începu să inspecteze clădirile de sub ei. Totul părea în regulă. În faţa restaurantului erau parcate şase maşini, iar lîngă benzinărie se afla o cisternă vopsită în verde.

„Cîştigător”, rosti. „Următoarele trei sute de mile sînt asigurate.” Şi asta ar fi însemnat jumătatea drumului. Era mai mult decît îndrăzniseră să spere...

Mike încetini prudent, făcu un ocol şi se apropie de spatele motelului, în timp ce privirea femeii baleia cu scrupulozitate peisajul: de jur împrejur, pe o distanţă de mai multe mile, numai teren deschis. Nu exista pericolul de a fi atacaţi prin surprindere.

„O.K.” zise Mike. „Facem ca data trecută – eu alimentez şi tu stai de pază”. Începu să zîmbească mulţumit. „Fluieri de trei ori dacă vezi ursul.”

Aterizară la cinci metri de cisternă. Mike eliberă maneta cu multe precauţiuni şi aşteptă efectul. Îi era teamă că motorul se va opri, dar bătrîna maşinărie continuă să bîzîie monoton. Charity se întrebă cît o să mai reziste motorul acela străvechi la o solicitare continuă, înainte de a se dezintegra.

Deschise uşa şi, cu o săritură, se pomeni afară. Pe partea cealaltă, Mike ieşi alene, se întinse cu poftă şi se frecă la ochi. Abia pe urmă se urni spre cisternă.

Dar nu reuşi să ajungă la ea. Oboseala îşi spunea cuvîntul, altfel nu-şi putea explica cum de se lăsaseră surprinşi. Totul se întîmplă atît de repede, încît Charity nu reuşi să articuleze vreun sunet. Uşa motelului se deschise brusc, lovindu-se de perete şi şase oameni înarmaţi se repeziră afară;

concomitent, în geamul camionului îşi făcu apariţia ţeava unei puşti.

„E în regulă”, se auzi o voce. Venea de undeva din întunericul aflat în spatele ţevii şi părea foarte hotărîtă, deşi Charity descifra o undă de teamă. „Ar fi bine să nu faci vreo mişcare greşită, micuţo. Pune arma jos, încet şi cu grijă.”

Charity îi dădu ascultare. Observă cum Mike ridica mîinile privind spre capătul camionului. Din spatele roţilor acestuia apăruse o siluetă dotată la rîndul ei cu armă.

„Ascultaţi”, începu Charity. „Nu sîntem duşmanii voştri.”

Nimeni nu-i răspunse, doar ţeava din cabina şoferului dispăru şi cineva împinse uşa. Din maşină sări un tînăr blond, într-o salopetă uzată. Arma din mîna lui – un model străvechi de Remington – nu oferea precizie nici de la douăzeci de metri. Dar pentru Charity asta avea mai puţină importanţă – băiatul se afla la trei paşi de ea şi se arăta decis să folosească obiectul de muzeu.

„Sîntem de partea voastră”, încercă încă o dată.

Blondul nu răspunse, dar în privirea lui apăru ceva ce sugera un sentiment de uşurare. Rămăsese însă neîncrezător.

Charity încercă să coboare mîinile şi gestul declanşă o mişcare ameninţătoare a puştii. „Ar fi indicat să nu faceţi vreo prostie, pentru că n-aţi avea timpul să vă pară rău”, îi sugeră băiatul.

Charity îşi înăbuşi un oftat. Oare din ce film prinsese fraza asta?

Acum se apropie şi grupul celor din motel. Doi dintre bărbaţi se îndreptară spre elicopter, iar ceilalţi se opriră în spatele puştiului. Alte două puşti şi ţeava unui pistol se îndreptară spre Charity.

„Ascultaţi”, începu ea, „sîntem soldaţi americani şi nu fiinţe de pe Marte. Apreciem prudenţa dumneavoastră, dar să ştiţi că sîntem morţi de oboseală... Credeţi că aş putea măcar să cobor mîinile?”

Tonul hotărît avu efectul scontat. Nu mai păreau atît de siguri de ei, iar tînărul aprobă cu o înclinare scurtă a capului.

„Spune-i lui Stan”, se adresă el unuia dintre bărbaţi, „că îi ţinem în şah. Dar nu cred că sînt ruşi”.

Ruşi?! Charity făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Surpriza nu trecu neobservată şi, bineînţeles, puştiul o interpretă greşit. Neîncrederea din ochii lui spori din nou. „Sau poate totuşi...?”

„Bineînţeles că nu”, răspunse Charity grăbită. „La naiba, uitaţi-vă la uniformă...”

Băiatul făcu un pas înainte şi privi mica emblemă de pe pieptul ei.

„US Space Force?” Îşi aruncă ochii spre elicopter şi începu să zîmbească ironic. „Ce aeronave ciudate aveţi în ultimul timp...”

Observaţia lui sparse încordarea. Charity mai avu totuşi un moment de ezitare înainte de a coborî mîinile. Bărbaţii aceia erau mai mult decît nervoşi. O mişcare greşită şi călătoria lor ar fi avut un sfîrşit prematur.

Se puseră în mişcare, îndreptîndu-se spre motel. Motorul elicopterului muri cu un oftat cînd se aflau la jumătatea distanţei spre clădire, dar Charity nici măcar nu se întoarse. Vor reuşi ei să-l pună din nou în mişcare într-un fel sau altul. Şi dacă nu... Oricum ajunseseră mai departe decît se aşteptase. Pentru moment, singura-i preocupare era un pat în care să se întindă. Ea şi Mike aveau mare nevoie de cîteva ceasuri de somn.

În interiorul motelului se aflau zece oameni – cîţiva angajaţi, un cuplu mai în vîrstă, un bărbat în cămaşă cu carouri – Charity presupuse că era şoferul cisternei – şi o pereche de tineri căsătoriţi, în blugi şi haine de piele. Îşi aminti că observase un automobil Harley în parcare.

Un grăsan îmbrăcat într-un costum prost croit se îndreptă spre ea şi Mike în momentul în care păşiră în local. Cu excepţia cuplului de bătrîni, era singurul neînarmat şi totuşi Charity ştiu că se afla în faţa conducătorului micii comunităţi.

„Domnul Stan?” întrebă.

Bărbatul aprobă. Privirea îi era inexpresivă în momentul în care îi măsura. „Iar dumneavoastră, căpitanul Laird, dacă

nu mă înşel.” „În nici un caz Lairdowska”, făcu Charity. „Cum de v-a putut trece prin minte că am fi ruşi?”

Stan ridică din umeri. „Existau numai două posibilităţi, nu? Furnicile sau ruşii. A furnici nu arătaţi, aşa că...”

Furnici? gîndi ea derutată. Apoi înţelese. Nici unul din oamenii aceia nu ştia ce se întîmplase – probabil că se adunaseră întîmplător în urmă cu cinci zile, şi singurul lucru pe care îl văzuseră fusese marele fulger. De atunci rămăseseră blocaţi acolo.

Renunţă să comenteze remarca lui Stan şi se aşeză, oftînd. Nu mai simţea nimic în afară de oboseală. Şi îi era îngrozitor de teamă de întrebările pe care aveau să i le pună.

„După cum văd, nu v-ar strica o gustare”, zise Stan după ce li se alătură şi Mike. „Polly, pregăteşte ceva pentru oaspeţii noştri. Şi o cafea tare.” Zîmbi cînd sesiză privirea recunoscătoare a lui Charity şi, luîndu-şi la rîndul său un scaun, îl întoarse cu spătarul spre masă şi îl încălecă. Pe rînd, se apropiară şi ceilalţi, pînă cînd fură înconjuraţi de o duzină de bărbaţi şi femei.

„Ce s-a întîmplat?” întrebă Stan în cele din urmă. Charity ridică privirea şi probabil că el simţi că nu dorea să-i răspundă, pentru că adăugă, cu un gest de scuză: „Ştiţi, sîntem izolaţi de o săptămînă. Aici nu mai funcţionează aproape nimic. S-au dat... lupte?”

Charity negă cu o mişcare a capului. Mike îi aruncă o privire îngrijorată, dar ea o ignoră. Nu se simţea în stare să-i mintă pe oamenii aceia.

„Nu cu ruşii, dacă la asta vă referiţi”, răspunse într-un tîrziu. „Îmi este teamă că nici la ei peisajul nu arată mai bine decît la noi.”

„Atunci au fost furnicile?”

O definiţie bizară pentru extratereştri, gîndi Charity, dar aprobă în tăcere. „I-aţi văzut?”

„Pe cîţiva”, răspunse tînărul în costum de motociclist. „În urmă cu două zile. Au mişunat pe dealurile din jur, dar n-au ajuns pînă aici.”

Dacă ar fi ajuns, nu te-ai mai afla în viaţă, prietene, gîndi Charity. Apoi îl privi din nou pe Stan şi încercă să zîmbească.

„Nu sînteţi singurii care au fost izolaţi.”

Faţa lui Stan se întunecă. „Marea explozie, nu? Au paralizat întreg continentul.”

„Cam aşa ceva”, recunoscu Charity.

„Nu puteţi rămîne aici”, le spuse Mike. „Vor trece luni pînă cînd vor sosi ajutoare. Iar extratereştrii...”

„Să îndrăznească să vină”, îl întrerupse tînărul. „Avem provizii pentru o jumătate de an. Şi suficientă muniţie pentru a-i trimite înapoi pe Marte.”

Stan se abţinu de la orice comentariu. Pe faţa lui nu se putea citi nimic, dar Charity îi simţi îngrijorarea. Cu excepţia ei şi a lui Mike, era singurul care bănuia ce-i aştepta.

„Elicopterul”, rosti Stan brusc. „Cum de zboară? Aici nu mai funcţionează nimic.”

„Cîţiva tehnicieni din New York au reuşit să-l repare”, răspunse Charity. „Dar nu ştiu cît va rezista.”

„Dacă zboară, înseamnă că şi alte maşini au putut fi reparate” interveni motociclistul. „Vreau să spun că ai noştri le vor veni de hac furnicilor, nu?”

Charity vru să răspundă, dar Stan i-o luă înainte. Cu un gest autoritar se întoarse spre cel care vorbise. „Lasă asta, Patrick. Să-i lăsăm acum în pace pe oaspeţii noştri. O să mănînce şi pe urmă vor putea dormi liniştiţi.”

Nu era timp nici pentru una nici pentru alta, dar Charity nu-l contrazise. Şansa lor de a atinge „SS-zero unu” n-ar fi fost mai bună dacă ea sau Mike ar fi adormit pe manşa elicopterului. Aşa că îi mulţumi lui Stan.

Omul zîmbi. „Nu vă faceţi griji în privinţa elicopterului, îl vom alimenta noi, iar Patrick se va uita la motor, e foarte priceput. Mîine dimineaţă o să vă puteţi continua zborul.”

Charity încă mai ezita, deşi ştia că nu avea de ales, trebuia să accepte propunerea lui Stan. Nici nu era sigură că i-ar fi lăsat să plece... Şi dacă Stanley avusese dreptate cînd îi avertizase? Încep să caut capcane în spatele fiecărui gest, gîndi iritată. Experienţa îi spunea că putea să aibă încredere în acei oameni, iar Mike îi uşură sarcina acceptînd propunerea înaintea ei.

„Sper numai să nu vă fim o povară”, adăugă bărbatul.

„Nicidecum” interveni Stan. „Dimpotrivă, locotenente. Abia aşteptam să vină cineva. Dar,” adăugă după o scurtă pauză, „n-o să scăpaţi atît de uşor. Va trebui să ne povestiţi totul după masă. De acord?”

Mike ridică din umeri. „De ce nu?” Şi probabil că, pe viitor, va fi singura monedă în această ţară, gîndi Charity.

Asta în cazul în care mai există un viitor.

... Dormise patru sau cinci ore. După poziţia soarelui, trebuia să fie înainte de amiază... Deschise ochii şi, după cîteva secunde, simţi că nu era singură în cameră. Se ridică brusc şi scoase pistolul de sub pernă.

Stan ridică mîinile. „Nu!” strigă el speriat. „Sînt eu.”

Charity îl privi derutată, apoi coborî arma. „Dumneata n-ai învăţat că întîi se bate la uşă şi abia după aceea se intră în camera unei doamne?”

„Mai ales dacă doamna în cauză doarme cu pistolul sub pernă”, adăugă Stan. „Am învăţat, dar doream să vorbim între patru ochi”. Făcu un pas şi se opri din nou. „Vă rog să puneţi obiectul acela deoparte. Vă repet, vreau doar să discutăm.”

Femeia puse pistolul pe pat, se ridică şi se îndreptă spre chiuvetă. Robinetul se roti cu un scrîşnet, însă nu eliberă nici o picătură. Nu, gîndi enervată – încă nu se trezise de-a binelea.

Stan zîmbi şi în cîteva clipe fu lîngă ea turnîndu-i apă dintr-o cană de porţelan. Charity oftă. Oare cînd se va obişnui cu ideea că fuseseră catapultaţi cu două sute de ani înapoi?

Se spălă repede, fără a simţi că apa o înviorează.

„Deci?” întrebă. Se duse la fereastră şi privi afară. Totul părea atît de paşnic... Se înfioră.

„Astăzi de dimineaţă nu ne-aţi spus adevărul, nu-i aşa?” începu Stan.

Charity îşi privi imaginea reflectată în geamul murdar. „Chiar vreţi să-l auziţi?”

„Cred că da.” Vocea bărbatului suna iritată. „Cît e de grav?”

„Este extrem de grav. Au distrus New York-ul şi, probabil, toate marile oraşe.”

Stan deveni palid, dar recepţionă vestea fără altă reacţie.

„Ajutorul pe care îl aşteptaţi nu va sosi niciodată,” continuă

Charity mai blînd – îi părea rău că trebuia să-i spună. „Nu mai există nici un ajutor. Armata este paralizată şi mi-e teamă că furnicile nu vor aştepta să-şi revină”.

„Nici un ajutor?” mormăi Stan, ca şi cînd acesta ar fi fost singurul lucru pe care îl înregistrase din ce-i spusese. Charity începu să se întrebe dacă nu cumva se înşelase. Poate nu era atît de tare, ci juca doar rolul de conducător.

„Dacă aşteptaţi Air Force-ul”, continuă ea, „trebuie să vă dezamăgesc. Epava de afară reprezintă tot ce-a mai rămas din Air Force.”

„Dar de ce?” întrebă Stan din nou. „Pînă acum nu s-a întîmplat nimic.”

„Aici”, replică Charity – deşi trebuia să recunoască un dram de adevăr în cele spuse de Stan. Nu văzuseră nici un extraterestru de cînd părăsiseră New York-ul, cu toate că străbătuseră aproape o mie de mile. Dar harta din biroul lui Stanley susţinea contrariul.

„Probabil se concentrează pe distrugerea punctelor de rezistenţă. Aici veţi avea linişte o vreme. Majoritatea tehnicii noastre de luptă nu mai funcţionează, însă asta nu înseamnă că sîntem lipsiţi de apărare. Durează totuşi să cucereşti o lume întreagă.” Rîse amar de propria-i remarcă.

„Nici un ajutor?” repetă încet bărbatul. Părea zdruncinat, distrus. Cei cîţiva oameni pe care soarta îi adunase acolo îl aleseseră drept conducător, iar el reuşise să le insufle curaj numai pentru că aveau cu toţii convingerea că, mai devreme sau mai tîrziu, vor primi ajutor. În momentul cînd ar fi aflat adevărul, comunitatea lor urma să se dezagrege la fel de repede cum se constituise.

„Ar trebui să încercaţi să răzbateţi pînă la munţi”, continuă Charity. „Este singurul sfat pe care vi-l pot da. E un drum al naibii de lung pe jos, dar...”

„Vom merge cu maşinile” zise Stan şi Charity îl privi surprinsă.

„Patrick s-a uitat la elicopter. Nu vă faceţi griji, nu s-a atins de nimic. Ne-a spus că i-ar fi foarte uşor dacă ar descoperi ce au făcut acei tehnicieni. O să reparăm şi noi cîteva maşini şi vom lua atîta benzină cîtă se va putea. Dar... nu ştiu cum voi reuşi să le explic.”

„Să o fac eu?” întrebă Charity.

Stan scutură din cap. „Asta este sarcina mea. O să aştept să plecaţi întîi.” Oftă adînc, se lăsă pe un scaun şi-şi ascunse faţa în mîini. Charity simţi o milă neputincioasă pentru omul din faţa ei.

Nu mai adăugă nimic; aşteptă pînă cînd bărbatul se ridică şi ieşi, lăsînd-o singură. Apoi îşi schimbă hainele şi îşi adună bagajul.

Mai mîncară o dată împreună, înainte de a decola. Charity era sigură că Stan nu dezvăluise nimănui ceea ce aflase, însă ceilalţi simţiseră că ceva nu era în regulă. Vorbiră foarte puţin, şi, oricît părea de absurd, Charity avu sentimentul că nu numai Stan se simţise uşurat în momentul în care se ridică, spunînd că era timpul s-o pornească la drum.

Era rîndul ei să piloteze. Le făcu un semn de rămas bun, ridică elicopterul şi făcu o buclă în jurul motelului. Mike se încruntă demonstrativ, dar nu comentă.

Charity însă nu orientă aparatul în direcţia în care ar fi trebuit, ci spre munţi. Mike o privi surprins.

„Ce ai de gînd?” întrebă nemulţumit.

Charity îi arătă lanţul stîncos aflat la cinci mile în faţa lor. „Băiatul a observat străini în acea zonă”, îi răspunse. „Vreau să aruncăm o privire.”

„Bine, dar de ce?” Mike nu se mai strădui să-şi ascundă enervarea.

„Pentru că îmi place să ştiu ce am în spate” argumentă Charity. Dar nu acesta era motivul real – adevărul era că se simţea într-un fel răspunzătoare de soarta oamenilor rămaşi la motel. Şi singurul lucru pe care îl putea face era să se convingă că erau în siguranţă.

Dar nu erau.

Sub ei se întindea un peisaj absurd. Acolo unde cu cîteva zile în urmă nu fusese decît nisip şi cîteva tufişuri răzleţe, se afla o masă enormă de corpuri lucitoare, blindate cu chitină şi o piramidă neagră, ciudată. Charity nu reuşea să definească sentimentul pe care îl încerca. Neliniştea?

Îi dădu binoclul lui Mike. Se îngrozi gîndindu-se ce ar fi putut să li se întîmple dacă ar fi trecut dealul pentru a vedea valea de sus, aşa cum intenţionase iniţial.

Mike era palid şi mîinile-i tremurau în momentul în care îi înapoie binoclul. Nu rosti nici un cuvînt, dar Charity ştia că

aştepta să se ridice şi să se întoarcă la elicopter. Însă ea desfăcu din nou binoclul, scotoci după un film în buzunarul de la piept şi îl fixă în aparat.

„Ce ai de gînd?”

„Să fac un set de fotografii; vreau să ştiu cu ce se ocupă cei de jos”.

Nu-i mai oferi posibilitatea de a o contrazice. Se căţără pe panta nisipoasă, depăşi cu mare precauţie coama şi ridică din nou binoclul. Microcomputerul din interior nu mai funcţiona şi ea nu se pricepea prea bine la fotografiat; spera însă ca specialiştii lui Becker să descopere măcar o parte din ceea ce se întîmpla, cu ajutorul acestor fotografii.

Mike apăru iarăşi lîngă ea. Se aştepta la alte reproşuri, dar bărbatul tăcu în timp ce Charity deplasă încet aparatul, de la stînga la dreapta, apăsînd butonul la fiecare cîteva secunde.

„Este de necrezut”, mormăi Mike. „Nu... văd nici un sens. Dumnezeule mare – nave intergalactice, transmiţătoare de materie şi apoi asta!”

Charity nu comentă – înţelegea ce voia să spună. Ceea ce se desfăşura sub ei era... de neconceput.

O cifră ar fi fost imposibil de aproximat, însă Charity bănuia că era vorba de mii de asemenea făpturi bizare, care se adunau pe platoul dintre munţi. Observase cu ajutorul binoclului că apăreau din clădirea piramidală; un flux neîntrerupt de creaturi oribile, dintre care unele reuşeau să iasă cu greu prin uşa semicirculară a piramidei.

Nu erau numai vietăţile uriaşe sub formă de gîndaci, sau călăreţii lor cu patru braţe, ci o mulţime de alte creaturi respingătoare care aveau un punct comun – toate arătau, într-un fel sau altul, extrem de periculoase. Şi, cu excepţia celor patru braţe, ce păreau a constitui trupele de asalt, toate erau **animale.**

„Poate, totuşi”, rosti brusc. Coborî binoclul, indicînd spre vale: „Ar avea un sens dacă...” încercarea de a găsi cuvintele potrivite se dovedi inutilă şi ridică doar din umeri. Apoi rosti: „Dacă gîndeşti în alt sistem de referinţă decît al nostru.”

„Şi cum anume?” Din tonul lui Mike rezulta clar că nu pricepuse.

„Cred că acestea sînt doar trupele de asalt”, zise Charity. „Marele Tăvălug trimis înainte, înţelegi?”

„Sînt **animale”** rosti Mike apăsat.

„Şi?” replică Charity. „Noi trimitem, rachete sau roboţi, iar ei animale – unde este deosebirea? Poate că le-au crescut special pentru asta.”

„Dar...”

„S-ar schimba cu ceva situaţia dacă acolo jos ar mărşălui zece mii de roboţi?” îl întrerupse Charity. „Aceşti monştri funcţionează perfect, sau eşti de altă părere? Poţi să cobori în vale să li te plîngi că nu respectă regulile jocului!”

„Este atît de… inuman”, rosti Mike după o vreme.

„Dar ei nu sînt oameni”, îi aminti Charity enervată.

„Şi oricine ar fi, cei de jos nu sînt adevăraţii noştri inamici. Sînt doar tancurile lor.” Înţelegea însă ce dorise să spună Mike. Pe lîngă primejdia pe care o reprezenta armata de creaturi terifiante, mai apărea şi efectul psihologic – poate chiar se sconta în mod voit pe acesta. Nu numai lui Mike i-ar fi fost mai uşor să lupte împotriva unei armate de roboţi dotaţi cu lasere. Această invazie de monştri pur şi simplu te paraliza.

„Probabil că au mai făcut-o pe duzini de alte lumi înainte” reluă Charity. „Trimit întîi aceste creaturi şi, cînd totul s-a sfîrşit, vin să adune cioburile.”

Puse binoclul deoparte, îl băgă în cutia de piele ce-i atîrna de centură şi începu să se tîrască în josul pantei. Mike o urmă. Pe la jumătatea distanţei se ridicară şi fugiră aplecaţi spre elicopter.

Decolară, Charity zbură cu maximă precauţie. Abia după o milă avu curajul să se ridice la o înălţime mai mare de şase metri şi execută o curbă spre stînga.

„Acum ce mai ai de gînd?” întrebă Mike supărat.

„Vreau să-i avertizez pe Stan şi pe ceilalţi. În cazul în care nu ai ceva împotrivă”.

Mike nu zise nimic, dar privirea lui sugera faptul că se abţinea. Charity era sigură că, după următoarea oprire, nu o va mai lăsa să piloteze. Ce se întîmplase cu el?! Se schimbase mult de cînd părăsiseră New York-ul. Brusc, fu foarte sigură că se vor despărţi de îndată ce vor ajunge la capătul drumului.

12 decembrie 1998

– În prezent –

Cineva părea hotărît să folosească acea porţiune din Munţii Stîncoşi, în care se afla bunkerul, drept nicovală. În orice caz, zdruncinăturile erau de nedescris. Charity fi destul de precaută pentru a nu folosi liftul şi asta îi salvă viaţa.

Pentru cîteva secunde îşi pierdu cunoştinţa, atît de puternică fu zdruncinătura care o trînti la pămînt. Cînd se trezi, lumina se stinsese şi făcuse loc roşului sumbru al becurilor de avarie. Muntele gemea. Peste tot în jurul ei pocnea şi se lovea ceva, ca şi cînd bunkerul s-ar fi năruit. Adăpostul fusese construit într-o peşteră naturală şi cîteva lovituri mai puternice puteau duce la prăbuşirea întregului labirint.

Charity se ridică, îşi şterse praful şi sîngele de pe faţă şi gemu din cauza durerii care o fulgeră în coapsă. Simţi sîngele şiroindu-i pe picior.

Strînse din dinţi şi şchiopată mai departe. În faţa ei, strigătele se intensificară; auzi nişte împuşcături şi zumzetul agresiv al unui laser. Dumnezeule – oare ajunseseră deja acolo?

Aparatul de transmisie, prins de încheietura mîinii, începu să piuie. Charity apăsă tasta pentru recepţie şi-l duse la ureche, dar nu reuşi să audă decît nişte fluierături ce creşteau şi scădeau în intensitate, apoi cîteva frînturi neinteligibile de

cuvinte. Înjură, continuă să meargă şchiopătînd şi, în momentul în care descoperi un telefon în perete, îşi aruncă arma şi rucsacul, repezindu-se spre el.

În pofida tuturor aşteptărilor, aparatul funcţiona. La celălalt capăt al firului, auzi limpede vocea lui Becker: „Laird, unde te afli?”

„Undeva la jumătatea drumului”, răspunse Charity. „Ce s-a întîmplat?”.

Becker ignoră întrebarea. „Încearcă să răzbaţi pînă la navă”, îi spuse. „Venim şi noi cît putem de repede.”

„Jumătate din bunker s-a prăbuşit”, încercă Charity să-i explice. „Nu cred că voi reuşi să ajung la spaţiul de lansare. Eu...”

„La naiba, atunci foloseşte tunelul de siguranţă!” urlă Becker. „Nu am timp de discuţii, căpitane! Fă exact cum ţi-am spus! În douăzeci de minute ne întîlnim la navă!”

Un declic întrerupse convorbirea. Charity privi derutată receptorul timp de cîteva secunde, apoi îl trînti în furcă. Se aplecă şi-şi adună lucrurile. S-ar fi putut ca Becker să aibă dreptate – hangarul în care se aflau CONQUEROR şi sora ei geamănă, era destul de departe de bunkerul propriu-zis, deci existau şanse să fi rămas neatins. Invadatorii ţintiseră inima adăpostului şi nu hangarul rachetelor aflat la o distanţă de aproape cinci mile. Iar de existenţa aceluia ştiau numai o mînă de oameni.

Durerea de picior se accentua; pata de sînge de pe pantalon se întinsese. Dar asta era mai puţin important acum. Dacă nu reuşea să iasă de acolo nu avea nici un sens să-şi facă probleme – ar fi urmat ceva mult mai rău...

Merse mai departe cu dinţii strînşi şi ajunse la o bifurcaţie de galerii, oprindu-se din nou. Unde se afla acel blestemat de tunel de evacuare? Becker i-l arătase o singură dată şi numai gîndul că ar putea fi obligată să-l folosească îi crease o stare de panică. De asta nici nu memorase exact locul. Nu-i plăcea deloc gîndul că va trebui să-şi dea drumul printr-o gaură şi să alunece în spirale din ce în ce mai largi pe o distanţă de o milă şi jumătate.

Înaintea ei, împuşcăturile deveniră tot mai dese şi, printre

răpăiturile salvelor de pistol mitralieră şi strigăte, descifra alte zgomote, care îi îngheţară sîngele în vine: plesnetul înfundat al armelor extratereştrilor.

Cînd ajunse în capătul coridorului îi şi văzu. Şase viermi uriaşi zăceau nemişcaţi între dărîmături, iar în spatele lor se iviseră mai multe făpturi cu patru braţe. Charity pricepu cu o strîngere de inimă că avusese dreptate. Vietăţile vermiforme reprezentaseră doar avangarda, avînd misiunea de a deschide calea spre bunker. Acum venise rîndul trupelor de asalt. Atacul nu părea extrem de eficient – deşi apărarea era formată doar dintr-o mînă de soldaţi, ei reuşeau să nimicească insectele, imediat cum îşi făceau apariţia din găuri. Dar nu va folosi la nimic, gîndi Charity. Nu puteau distruge un duşman care poseda rezerve nelimitate.

Se dădu cîţiva paşi înapoi şi descoperi o nouă bifurcaţie, a tunelului pe lîngă care trecuse fără s-o vadă. Porni repede pe acolo, deşi piciorul o durea din ce în ce mai tare.

Cînd pătrunse în coridorul alăturat, se trezi faţă în faţă cu o umbră. Ridică instinctiv arma, dar omul scoase un strigăt care îl salvă. Charity luă degetul de pe trăgaci.

„Stone!” exclamă surprinsă. „Ce faci aici?”

„Te căutam”, răspunse acesta. Privi îngrijorat în urmă. „Trebuie să o ştergem. Vino cu mine!”

„Ce tot vorbeşti?” întrebă Charity enervată. „Am ordinele mele, locotenente...”

„Nu mai contează”, o întrerupse Stone. „Extratereştrii sînt peste tot, Laird. S-a sfîrşit. Dar eu te pot scoate de aici, dacă vrei.”

Charity nu se urnea din loc. „Afară?” întrebă. „Şi încotro, locotenente? Sus e un iad radioactiv!”

Bărbatul rîse răutăcios. „A! Ai crezut că am fost bombardaţi cu o încărcătură nucleară? A fost Becker”, o lămuri el.

„Becker?” Charity simţi că i se taie respiraţia. Ştia ce încerca Stone să-i spună, dar refuza încă să creadă.

„Idiotul a aruncat totul în aer!” rosti locotenentul în cele din urmă. „Nu a fost o bombă atomică. Becker a distrus jumătate din bunker.”

8 decembrie 1998

– În trecut –

Pacea ultimelor zile şi liniştea nefirească de la motelul lui Stan fuseseră înşelătoare – văzură din ce în ce mai multe urme ale unor lupte grele, pe măsură ce se îndreptau spre interiorul ţării. Urmară două atacuri directe – unul din partea unei insecte monstruoase, dar care fusese mai înceată decît elicopterul lor; Mike evită ciocnirea şi apoi acceleră puternic. A doua oară fură mai puţin norocoşi – Mike observă primejdia prea tîrziu şi se treziră pe neaşteptate într-un roi de creaturi negre-maronii, mari cît pumnul, care se năpustiseră cu miile spre elicopter. Din fericire, nu erau nici suficient de rapide, nici destul de puternice pentru a sparge cabina, dar cădeau ca grindina din toate părţile. După ce pericolul trecuse, Charity se minună de îndemînarea cu care Mike menţinuse aparatul în aer.

După zece, douăsprezece mile fură nevoiţi să aterizeze. Motorul începuse să se înece, iar geamul cabinei era atît de plin de insecte zdrobite, încît nu mai vedeau aproape nimic. La cîteva mile de autostradă, în soarele dimineţii sclipea un mic lac. Se opriră undeva pe mal.

În timp ce femeia încerca să îndepărteze urmele lipicioase ale insectelor, cu una din cămăşile uniformei, Mike se caţără pe aparat pentru a verifica motorul. Charity îl auzi cum înjura în şoaptă.

„Ce s-a întîmplat?”

Mike înjură din nou. „Vino sus să vezi ce porcărie e aici şi atunci o să ştii ce s-a întîmplat”, o lămuri el nemulţumit. „Rahatul ăsta a îmbîcsit tot motorul! Îmi va trebui cel puţin o oră ca să îndepărtez toată mizeria!”

În ciuda primejdiei, Charity rîse. Mike se purta ca un proaspăt proprietar de autoturism, care descoperise cu stupoare că băiatul vecinului îşi exersase talentul de desenator, cu un cui, pe vopseaua maşinii sale. Poate asta fusese greşeala, gîndi ironică: extratereştrii nu ar fi trebuit să atace rasa umană, ci maşinile lor. Atunci ar fi fost posibil ca furia îndreptăţită a unei lumi de automobilişti să-i spulbere spre galaxia din care-şi făcuseră apariţia.

Zîmbind în continuare, se îndepărtă cu un pas de elicopter şi privi spre Mike. „Crezi că o să reuşeşti?”

„Sper”, mormăi Mike. „Eu...”

Nu-şi continuă fraza; deşi pentru Charity el era doar o siluetă decupată în lumina puternică a soarelui, reuşi să-şi dea seama că ridicase capul privind spre sud.

„Vine cineva”, îi spuse bărbatul. „O... maşină!”

Charity se întoarse şi duse mîna la frunte pentru a-şi proteja ochii. Un punct negru se deplasa spre ei ridicînd nori de praf. Mike coborî în grabă, în timp ce femeia se aplecă în cabină şi-şi luă arma.

Era un Trans-Am negru, care se străduia să parcurgă distanţa ce-l despărţea de ei. Mergea foarte repede şi, de mai multe ori, Charity avu senzaţia că se va poticni în vreo groapă sau îşi va frînge axul. Dar nu se întîmpla nici una nici alta – maşina se apropie şi se opri lîngă elicopter. Charity identifică un singur om în spatele parbrizului fumuriu.

Îi făcu semn lui Mike să rămînă pe loc şi, cu arma aparent ţinută cu neglijenţă, porni spre automobil. Cînd ajunse la doi paşi geamul alunecă în jos, iar spre ea se ridică un chip extrem de palid.

„Slavă Domnului că sînteţi oameni!”

„Ar fi trebuit să fim altceva?” întrebă Charity.

Şoferul nu răspunse, ci deschise portiera şi coborî anevoie. Mişcările erau ale unui om epuizat şi Charity observă

abia acum că era îmbrăcat într-o uniformă zdrenţuită. Deasupra şoldului drept avea o pată de sînge care nu se uscase încă. Privirea îi ardea. Părea pe jumătate înnebunit de spaimă.

„Cine eşti?” îl întrebă Charity. „Şi ce s-a întîmplat?”

„Harker”, răspunse soldatul. „Sergent Jonathan Harker. Batalionul 7 – Blindate. Şi probabil singurul supravieţuitor.” Începu să se mişte într-una pe loc uitîndu-se tot timpul înapoi, ca şi cînd i-ar fi fost teamă că străinii ar putea răsări din pămînt dintr-un moment în altul. „Am văzut elicopterul şi am sperat că veţi ateriza”, continuă. „Slavă Domnului că aţi făcut-o. Mai am foarte puţină benzină. Vă rog – trebuie să mă ajutaţi! Ne ucid. Nu... cred că a mai rămas altcineva în viaţă. Eu am scăpat numai pentru că am găsit rabla asta.” Arătă spre Trans-Am. „Dar mă urmăresc.”

„O să-ţi dăm cîţiva galoni de benzină de la noi”, îl asigură Mike, apropiindu-se. „Dar povesteşte-ne ce s-a întîmplat. Aţi fost atacaţi?”

„Atacaţi?” Harker aproape că urla. „Ne-au ras de pe suprafaţa pămîntului! Eu... nu mi-am putut imagina niciodată aşa ceva. Trebuie să... să fie milioane. Şi numărul lor creşte continuu. Doamne, distrug totul! Ucid orice le iese în cale.”

Mike încercă să-l întrerupă din nou, dar Charity îl opri cu o privire. Simţea că tînărul soldat era pe punctul de a ceda nervos. Un singur cuvînt greşit şi nu ar mai fi aflat nimic de la el.

„Linişteşte-te, John. Aici nu eşti în pericol. Arătînd spre elicopter îi explică. „Am zburat toată dimineaţa fără să vedem vreun extraterestru.”

„Dar vin”, insistă Harker.

„S-ar putea”, continuă Charity pe un ton ceva mai ridicat. „Dar nu acum, nu în acest moment. Hai, spune-ne ce s-a întîmplat.”

Mike schiţă un gest de nerăbdare, dar Charity îl avertiză cu o nouă privire. În ochii lui Harker se citea panica; mai trecură aproape cinci minute pînă ce reuşi să se stăpînească şi să vorbească din nou.

„Staţionam nu departe de aici, în Colinsville”, începu el,

„cînd s-a stins lumina. E o localitate mică, la cincizeci de mile spre est. Nimeni nu ştia ce s-a întîmplat, înţelegeţi? Întîi am crezut că au căzut bombe, dar mai tîrziu am aflat adevărul. Mulţi au şters-o, au dezertat. Doreau să ajungă acasă, la familiile lor.”

„Şi apoi au apărut străinii?”

„Nu imediat. La început totul a fost liniştit. Au auzit că se dădeau lupte undeva în nord. Dar la noi... nu se întîmpla nimic. Se pare că nu atacă decît bazele militare. Aeroporturi, cazărmi, magaziile Gărzii Naţionale...”

Harker îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul. Privirea îi rătăcea de la elicopter la munţii din zare şi înapoi. Era încă un copil, gîndi Charity, cu milă şi în acelaşi timp enervată. Generalii nu ar fi trebuit să îmbrace puştani în uniforme şi apoi să aştepte de la ei să acţioneze ca nişte bărbaţi.

„Aveţi cumva... o ţigară?” întrebă Harker brusc. Charity clătină din cap; Mike scoase un pachet de Marllboro, nedesfăcut.

„Poţi să-l păstrezi”, îi spuse. „Dar va trebui să fii econom. Astăzi nu se mai fabrică aşa ceva. E marfă dinainte de război.”

Harker îi zîmbi, întinse o mînă după pachet, iar pe cealaltă şi-o afundă un buzunar pentru a scoate bricheta. Cel puţin aşa crezu Charity.

Dar nu scoase o brichetă, ci un pistol şi nu luă pachetul ci apucă rapid încheietura lui Mike. Dintr-o dată nervozitatea şi nesiguranţa îi dispărură, iar mişcarea fu atît de surprinzătoare, încît reacţia instinctivă de apărare a lui Mike se declanşă prea tîrziu. Harker îi răsuci braţul cu o forţă care îl făcu să strige de durere, căzînd în genunchi.

Charity se aruncă la pămînt, se rostogoli spre ei.

Se auzi o împuşcătură. La zece centimetri de picioarele femeii, nisipul fu împrăştiat şi ea se opri la jumătatea mişcării. Ridică încet mîinile, îl privi descumpănită pe Harker, apoi începu să se întoarcă cu precauţie.

Nu Harker trăsese. Portbagajul maşinii se deschisese şi dinăuntru apăruse un bărbat în uniformă verde, a cărui armă era îndreptată ameninţător spre Charity. Nu-i vedea

bine faţa, dar era sigură că următoarea împuşcătură nu ar mai fi nimerit doar nisipul.

„Foarte bine”, auzi o voce din maşină. Charity se răsuci şi observă încă un om în uniformă, care se dădu jos fără grabă. Şi el avea un pistol în mînă, iar Charity se întreba de unde apăruse. Probabil că stătuse culcat pe bancheta din spate... Charity blestemă în gînd. Ar fi trebuit să cerceteze maşina cu mai multă atenţie.

„E foarte bine că eşti înţeleaptă”, remarcă bărbatul, în timp ce se îndrepta spre ea. „Dacă o să fii şi în continuare, ne vom înţelege. Dacă nu, Mark o să vă împuşte. Clar?”

Charity îi făcu semn că da. „Clar”, rosti printre dinţi.

În momentul în care se apropie, constată că purta o uniformă de general. „Barton?”

„Generalul Barton, pentru a fi mai exacţi, căpitane.” Se întoarse spre băiatul care îl atacase pe Mike. „Te descurci, Harker?”

Harker zîmbi fără a rosti vreun cuvînt.

Bărbatul cu arma ieşi din portbagaj, fără a-i pierde nici o clipă din ochi. În acelaşi timp, Barton îndreptă pistolul spre Mike.

„Poţi să-i dai drumul, Harker”, comandă el. „Dar cu atenţie.”

Harker se execută. Sări un pas înapoi şi, în momentul în care Mike se ridică, îi lipi ţeava pistolului de tîmplă. Mike strînse neputincios pumnii şi rămase nemişcat.

„La dracu, Barton. Ce înseamnă asta?” întrebă Charity. „Doar ne aflăm de-aceeaşi parte a baricadei!”

„Am afirmat eu contrariul?”

„Atunci lasă naibii pistolul ăla!”

„Imediat”, fu de acord Barton. „De îndată ce vei preda arma şi-mi vei da cuvîntul că nu vei face vreo prostie.”

„Aţi înnebunit de-a binelea? Ce rost are să...” începu Charity.

„Încă tot n-ai priceput?” o întrebă Mike încet.

„Ce să înţeleg?” întrebă Charity, plimbîndu-şi privirea de la unul spre celălalt.

„Vor elicopterul. Nu-i aşa, generale?”

Barton aprobă, continuînd să zîmbească.

Măcar într-un punct la relatării sale, Harker spusese adevărul, gîndi Charity furioasă – Colinsville nu avea mai mult de o mie de locuitori şi ar fi meritat denumirea de oraş numai cu mare indulgenţă. Oricum, avea propria-i închisoare, care consta dintr-o încăpere împărţită în două de un grilaj din tije metalice, de grosimea unui deget. Barton fusese prevenitor şi le oferise camere separate: ea fusese închisă în celula din dreapta, iar Mike în cea din stînga.

De atunci trecuseră cinci sau şase ore. Spre prînz, venise unul din oamenii lui Barton, care le întinsese printre gratii cîte un pahar cu ceai rece şi cîteva felii de pîine cu unt. Un al doilea soldat îl păzise pe primul, cu arma în mînă, ca şi cînd s-ar fi temut ca prizonierii să nu-l atace, sau să se strecoare printre gratii şi să fugă. Pe coridor mai erau cîţiva bărbaţi care stăteau de pază.

Charity stătea pe pat, cu ochii închişi. Încercase să facă acelaşi lucru ca Mike – să folosească răgazul acela nedorit pentru a se odihni. Dar nu putea. Gîndul că, după toate cele întîmplate, călătoria lor se încheiase, o făcea să-şi iasă din fire. Şi nu putea să-şi ierte faptul că se lăsase păcălită de Harker şi Barton. Trebuia să scape de acolo, indiferent cum.

Zgomotul unei chei rotite în broască o smulse din meditaţia ei sumbră. Deschise ochii, se ridică alene în coate, apoi dintr-o săritură fu în picioare. Îl recunoscuse pe Barton.

Bărbatul îşi schimbase costumul de general cu o uniformă de campanie, iar faţa îi era mînjită cu funingine. De umărul drept îi atîrna un pistol mitralieră şi la centură avea prinse trei grenade.

„Vă jucaţi de-a războiul, generale?”

„Nu”, răspunse Barton relaxat. „O să fac ceea ce idioţii de la Pentagon n-au putut să facă. O să-i catapultez pe aceşti blestemaţi de extratereştri înapoi de unde au venit.”

„Mi-e teamă că pentru un asemenea scop aveţi nevoie de mai mult de trei grenade”, replică Mike. Charity nu auzise cînd se ridicase. Se apropie furios de barele metalice.

Încleştîndu-le de parcă voia să le smulgă, Barton se dădu un pas înapoi, deşi Mike nu ar fi avut cum să-l atingă.

„Avem tot ce ne trebuie, locotenente”, îl asigură el. „Nu sîntem deloc atît de neajutoraţi cum ne consideră bestiile astea.” Îşi lăsă capul pe umăr, ca şi cînd ar fi ascultat un zgomot de afară şi arătă spre fereastră. „Auziţi?”

Charity auzi într-adevăr, ceva – de la mare distanţă, dar distinct: zgomotul unui motor Diesel, pe care îl tura cineva.

Barton zîmbi triumfător. „Da, căpitane. Am cîţiva tehnicieni foarte dotaţi printre băieţii mei. Invadatorii vor fi surprinşi cînd se vor afla faţă în faţă cu tancurile noastre.”

„Tancuri?” Mike nu reuşi să-şi înfrîneze curiozitatea şi asta determină o accentuare a satisfacţiei lui Barton.

„Nu sînt foarte multe”, recunoscu. „Şi nici nu fac parte din cele mai noi modele. Dar sînt suficiente pentru a nimici nişte furnici uriaşe, credeţi-mă.”

„E o nebunie!” izbucni Mike. „N-o să reuşiţi să ajungeţi în apropierea lor!”

„O, ba da”, îl contrazise Barton. „Şi nu în ultimul rînd datorită elicopterului. Acum ştim unde se află. Şi cîţi sînt. În cîteva ore, acest coşmar se va termina.

„Apoi ne eliberaţi şi ne înapoiaţi elicopterul”, se grăbi Charity.

Barton se strîmbă. „Nu chiar. O să mă gîndesc la eliberarea voastră cînd mă voi întoarce, dar elicopterul...” Oftă şi îşi desfăcu braţele. „Îmi este teamă că noi avem mai multă nevoie de el...”

„N-aş crede,” îl contrazise Mike stăpînindu-se cu greu. „Nu zburăm pentru plăcerea noastră, generale. Noi...”

„Ştiu”, îl întrerupse Barton nerăbdător. Vocea îi era cu totul alta. „Credeţi că sînt un idiot, Wollthorpe? Ştiu exact cine sînteţi. Şi pot să-mi imaginez de ce sînteţi pe drum. Probabil că serviciile voastre de piloţi ai spaţiului sînt absolut necesare undeva. Dar pentru ce? Pentru a-i aduce în siguranţă pe idioţii care sînt de vină pentru harababura asta”. Rîse strident. „Îmi pare rău, locotenente. Eu la jocul ăsta nu particip.”

„Idioţii aceştia, generale, sînt oamenii cărora le-aţi jurat

credinţă”, interveni Charity.
„Prostii!” o contrazise Barton. „Eu am jurat credinţă acestei ţări. Am jurat să o apăr cu preţul vieţii, şi exact asta voi face.” Păşi spre gratii şi îi ameninţă cu degetul. „Aţi avut o şansă, căpitane. Ar fi trebuit să aruncaţi porcăria aia în aer, cît se mai putea! În schimb, aţi adus-o aici! Voi...” Se întrerupse, îşi muşcă buza şi strînse pumnii. Apoi se linişti la fel de repede cum se enervase. „V-aţi jucat şansa”, repetă încet.
Charity îl privi uimită. „Chiar credeţi asta?” îl întrebă. „Că noi i-am adus?”
„În orice caz nu aţi făcut nimic pentru a-i ţine la distanţă. Aveaţi această posibilitate, nu? Trebuia să distrugeţi nava. Dar n-aţi făcut-o.”
Mike oftă: „Nimeni nu a ştiut ce se va întîmpla”.
Ochii lui Barton străluciră. „Ba da”, răspunse vehement. „Eu am ştiut şi au ştiut şi alţii. Am încercat să-i avertizez pe cei din comandament, dar nu m-au ascultat”. Rîse amar. „Şi-au bătut joc de mine şi i-au aşteptat pe fraţii mai mari din Univers. Ei, acum sînt aici.”
„Şi chiar credeţi că veţi reuşi să-i alungaţi?” întrebă Charity. „Cu o rablă de elicopter şi cîteva tancuri străvechi?”
Pentru un moment, siguranţa lui Barton păru zdruncinată. Apoi reluă, cu încăpăţînare. „Bineînţeles că nu. Dar pot să fac ceea ce sînt plătit să fac. Pot să mă apăr. Şi nu sînt singurul. Le vom veni de hac şi fără ajutorul vostru.”
„Ceea ce faceţi este nerespectarea ordinului, generale. Vă daţi seama de asta?”
Barton rîse. „Ordin?” repetă el. „Al cui ordin, căpitane? Nu aveţi dreptul să-mi daţi nici un ordin.” Arătă spre uniforma ei. „Fac parte din armată, nu din Space Force.”
„Dar vă supuneţi ordinelor Preşedintelui”, insistă Charity.
Barton deveni nesigur. Timp de o jumătate de minut o privi nehotărît. Dacă ar fi reuşit să găsească cuvintele potrivite, l-ar fi făcut, poate, să devină raţional.
Dar nu le găsi şi momentul se pierdu. Barton clătină din cap. „Sînteţi în drum despre navă, nu-i aşa?”

Charity recunoscu. Nu avea un sens să-l mintă.

„Un Preşedinte care-şi părăseşte oamenii nu merită loialitate.”

„Dar ceea ce spuneţi e o prostie”, îl contrazise Charity. „Nimeni nu a vorbit de abandon, generale. Dar eu şi locotenentul Wollthorpe sîntem singurii care pot pilota şi, cu o navetă cum e CONQUEROR putem face mai mult decît divizii întregi de tancuri. Poate vom reuşi chiar să... distrugem acea navă.”

Ochii lui Barton se îngustară pînă cînd deveniră două fante întunecate. „De ce v-ar reuşi acum ceva ce n-aţi putut face înainte?” întrebă neîncrezător.

„Pentru că nu se mai aşteaptă la asta”, răspunse Mike în locul lui Charity. „Este o şansă, generale. Ei nu au de unde să ştie că naveta mai poate fi utilizată.”

Barton cugetă un moment. „Ar merita încercat, locotenente. Dar totuşi – nu. Vă eliberez cînd mă întorc. Poate că vă voi da şi o maşină”. Rînji. „Ar trebui să-mi uraţi noroc.”

Chipul lui Mike se întunecă. „Chiar vreţi să ştiţi ce vă doresc eu, generale?”

Barton îl privi o clipă cu faţa împietrită. Apoi se întoarse fără a spune o vorbă şi părăsi încăperea. Nici măcar nu aflară pentru ce venise.

12 decembrie 1998

– În prezent –

„Pe acolo?” Vocea lui Stone răzbătea cu greu de sub masca de oxigen, iar faţa îi era congestionată. Charity urmări cu privirea direcţia indicată de braţul său, dar nu desluşi nimic altceva decît moloz şi praf. Îi făcu totuşi semn că înţelesese. Era complet dezorientată. În afară de asta, el se descurca mult mai bine aici, jos. Îl urmă în măsura în care durerea pulsatorie din picior îi permitea. Căldura începu că crească. Pînă şi aerul din tubul transparent se încălzise.Se luptară cu arşiţa şi atinseră capătul coridorului. Stone îi arăta o uşă de lift deschisă. Cabina dispăruse şi, în lumina roşietică a unui foc ce ardea dedesubt, văzu cablurile mişcîndu-se bizar în spaţiul strîmt.

Stone începu să gesticuleze nerăbdător cînd văzu că ea ezită. Se aplecă şi îi arătă o scară metalică ce ducea în jos pe lîngă perete.

„Dă-ţi drumul!” comandă el. „Înainte ca totul să se prăbuşească!”

Charity mai zăbovi o secundă, care i se păru fără sfîrşit, apoi puse piciorul pe prima treaptă. Căldura devenea din ce în ce mai puternică. Sub ea, undeva departe, vedea resturile arzînde ale cabinei. Casa liftului funcţiona ca un horn: simţea cum urcă aerul cald. Mai avea însă oxigen pentru o jumătate de oră, iar costumul etanş o ferea de dogoare. Continuă să coboare încet.

Becker, idiot afurisit, îşi repeta mereu. Cuvintele lui Stone o şocaseră, da nu se îndoise nici un moment de veridicitatea lor. În definitiv, generalul îi spusese ce avea de gînd – dar ea refuzase să accepte adevărul. Iar adevărul era că şi un om de talia lui Becker putea să cedeze nervos şi să comită greşeli.

Uşile următorului etaj erau închise, iar căldura devenise insuportabilă. Se aflau la numai două, cel mult trei nivele de baza bunkerului. Charity începu să se întrebe încotro se îndreptau – după cîte ştia, în afara acelui topogan nu exista o altă ieşire, în orice caz nu acolo. Continuă totuşi să coboare, pînă cînd Stone îi făcu semn să iasă. Efortul de a întinde mîna şi a păşi în spaţiul îngust al coridorului i se păru peste puterile ei.

Răsuflînd anevoie se lăsă jos, îşi scoase masca şi respiră lacom de cîteva ori. Aerul avea un gust mult mai rău decît cel din tub: era fierbinte, plin de fum şi praf, dar rezerva de oxigen era pe terminate.

Charity îşi ridică privirea în clipa în care Stone apăru lîngă ea. Îşi scoase şi el masca, apoi o agăţă de centură şi-şi desprinse arma de pe umăr. Charity îşi dădu brusc seama că nu şi-o luase pe a ei. Totul decursese aşa de repede încît nu mai avusese timp să judece!

„Încotro?” întrebă.

Stone se uită în jurul lui, vizibil încurcat. Apoi făcu semn spre stînga. „Să încercăm. Poate avem noroc şi n-au pătruns încă pînă aici.”

Îşi continuară drumul. Pămîntul mai tremura uneori sub picioarele lor şi atunci Charity avea senzaţia că aude din nou zgomotul ca de ziduri care se prăbuşeau. Apoi înţelese că nu era decît bătaia propriei inimi.

În sfîrşit, găsi ceea ce căutase: un capac rotund din oţel, vopsit în roşu, masiv ca uşa unui seif şi prevăzut cu o încuietoare pentru care nu existau decît şase chei. Era ieşirea pentru cazuri excepţionale.

Se opri, se sprijini de perete pentru a-şi recăpăta răsuflarea, apoi băgă mîna în buzunar. Nu reuşea să găsească cheia de o formă cu totul specială.

„Trebuie să mergem mai departe”, îl auzi pe Stone. „Pot să apară în orice clipă!”

Charity vru să răspundă, dar brusc îşi simţi gura încleiată; nu putu să articuleze nici un sunet. Cu mişcări nesigure scoase în cele din urmă cheia din buzunar, se îndreptă spre uşă şi încercă să o bage în broască. Mîinile îi tremurau atît de tare încît nu reuşi.

„Ajută-mă, Stone”, spuse cu greu, „Eu... eu nu mai pot.”

Bărbatul nu se clinti din loc. Ochii i se dilataseră. „Doar nu vrei să intri acolo?”

„Ai o idee mai bună? Stone, s-a sfîrşit. În cîteva minute, prăvălia sare în aer”. Înţelese că el nu o va ajuta, se întoarse şi se chinui din nou să potrivească cheia în fanta sigilată cu material plastic. De data aceasta izbuti, deşi degetele îi tremurau îngrozitor. Oare cum va putea să piloteze nava?

„N-o să mergi nicăieri”, îl auzi din nou pe Stone. Vocea lui avea rezonanţe metalice. Lăsă cheia şi se întoarse foarte încet...

... trezindu-se faţă în faţă cu ţeava armei lui.

„Ai înnebunit?'

Stone scutură din cap. Charity observă cum degetul i se juca nervos pe trăgaci.

„N-o să intri acolo”, repetă el. „Am nevoie de tine”.

„Stone, te rog”, zise ea deznădăjduită. Gîndurile i se învălmăşeau. Stone nu glumea, simţea asta. Dar se afla la o distanţă prea mare pentru a putea să-l ia prin surprindere. Şi mai era şi piciorul rănit. „Dar... poţi să vii şi tu. E un loc liber pe CONQUEROR.”

„Pleacă din dreptul uşii”, o întrerupse Stone. „Repede!”

Charity ridică puţin mîinile şi se dădu, ascultătoare, doi paşi într-o parte. Laserul lui Stone o urmări:

„Ce ai de gînd?”, întrebă Charity cu o voce nesigură. Îşi schimbă greutatea pe piciorul teafăr şi îşi adună puterile. Era o nebunie, însă trebuia să încerce. Ştia că bărbatul va trage, dar nu avea altă şansă.

„O să afli curînd”, îi răspunse Stone. „Mă vei scoate de aici, Charity. Şi eu pe tine. Dar nu vom reuşi decît dacă rămînem împreună.”

Charity arătă spre uşa blindată. „Dar ţi-am spus că poţi veni, te-aş fi luat oricum. Lasă arma şi-ţi promit că...”.

O clipă mai tîrziu, sări. Se roti în aer şi lovi cu piciorul stîng încheietura lui Stone.

În acel moment el trase.

9 decembrie 1998

– În trecut –

Barton şi mica lui armată plecaseră şi, cu excepţia bărbatului ce le adusese mîncarea, generalul fusese ultimul care intrase la ei. Restul zilei trecuse aşa cum se scurg zilele într-o închisoare: încet şi monoton. La un moment dat, în pofida celor întîmplate, Charity reuşi să adoarmă.

Se trezi în momentul cînd un tunet puternic cutremură întreg oraşul. Timp de o jumătate de secundă celula fu inundată de o lumină roşiatică, care apoi se stinse.

Femeia se ridică, năucă, ascultă un moment, apoi se frecă la ochi. Mike se mişcă în celula alăturată. Arăta obosit, iar pe chipul lui se citea spaima de nedescris pe care o simţeau amîndoi.

„Ce-a fost asta?”

Charity ridică din umeri şi se îndreptă spre fereastră, trebui să se ridice pe vîrfuri pentru a vedea afară, dar nu zări decît o curte interioară înconjurată de un zid de doi metri, unde fuseseră îngrămădite gunoaie, cutii goale şi găleţi de vopsea. Cerul era negru.

„A sunat ca o explozie”, zise într-un tîrziu. „Dar poate că a fost...”

„Ce?” întrebă Mike. Vocea îi suna batjocoritor. „Nu numai că a sunat ca o explozie – a fost o explozie”, continuă el. „Amicul Barton se întoarce şi mi-e teamă că nu singur.”

Charity îl privi gînditoare, apoi se răsuci pentru a privi din nou pe fereastră. Asculta încordată, dar tunetul exploziei nu se mai repetă. În schimb, avu senzaţia că aude strigăte şi paşi repezi, care se apropiau de clădire.

Mike începu să scuture gratiile. „Gardian!” urlă el.

Charity nu mizase pe receptivitatea individului – dar auziră un zgomot de chei şi unul din cei doi soldaţi care stăteau de pază pe coridor, intră. Era palid şi agitat.

„Ce se petrece?” se răsti Mike. „Ne atacă, nu-i aşa? Vin încoace. La dracu, deschide uşa asta odată!”

Bărbatul făcu o jumătate de pas spre grilaj, apoi se opri. Undeva în depărtare, dar mai aproape decît prima dată, răsună o a doua explozie.

„Dă-ne drumul!” repetă Mike. „Pentru numele lui Dumnezeu omule, ne vor ucide pe toţi dacă nu fugim!”

„Prostii”, îl contrazise soldatul. „Barton o să-i nimicească.”

„Se şi aude”, replică Mike iritat. „Eşti surd?”

„Eu... nu pot” răspunse bărbatul. „Barton mă va împuşca dacă vă eliberez”. Se întoarse şi ieşi, trîntind uşa în urma lui.

„Bravo”, zise Charity batjocoritor. „Acum te simţi mai bine?”

Mike o străfulgera cu privirea. „Idiotul. O să murim aici, pentru că un general dement vrea să se joace de-a războiul!”

Charity nu-l văzuse niciodată atît de pornit... Se schimbase mult, dar nu ar fi putut spune exact în ce consta modificarea.

Fără a rosti un cuvînt se apropie din nou de fereastră şi privi afară. Nu mai auzea împuşcături izolate, ci salve întregi. Din cînd în cînd, cerul era brăzdat de fîşii de lumină roşie.

„Trebuie să ieşim cumva”, rosti Mike precipitat. „Nu am chef să crap în văgăuna asta!”

Charity se depărta puţin de geam şi, întorcîndu-se spre el, făcu un gest liniştitor cu mîna. „Nu o să ne fie de nici un folos să intrăm în panică”, îi spuse. „Noi...”

Ceva nu era în regulă. Cu coada ochiului percepuse o mişcare afară. Se întoarse şi – scoase un strigăt de spaimă.

Acolo, unde cu cîteva secunde în urmă se vedea o bucată din cerul nopţii, se afla acum un cap enorm şi negru de insectă care se holba la ea. Era o vietate monstruoasă cu un

singur ochi irizat ce-i acoperea, ca viziera unei armuri medievale, toată faţa. Nişte antene subţiri şi elastice biciuiau aerul.

Timp de o bătaie de inimă, care parcă nu se mai sfîrşea, ochiul cu faţete multiple o fixă pe Charity, apoi figura de coşmar dispăru. Urmă o izbitură îngrozitoare în zidul clădirii. Ţipătul femeii se pierdu în huruitul peretelui şi fluieratul supărat al monstrului.

Şocul o smulse de pe picioare. În cădere Charity observă o spărtură care avansa în zig-zag dinspre baza zidului spre tavan şi se aplecă instinctiv, protejîndu-şi capul cu mîinile.

Urmă o a doua lovitură, de aceeaşi intensitate cu prima. Peretele în care se aflase fereastra se prăbuşi într-un nor de praf şi, printre cărămizile ce cădeau, străluciră nişte gheare înfricoşătoare din chitină. Arătarea se deplasa cu mişcări lente spre Charity.

Îl auzi pe Mike strigînd, se tîrî deznădăjduită din faţa monstrului şi se lovi de grilaj. Un picior uriaş de furnică se întinse după ea, dar îşi greşi ţinta cu cîţiva centimetri.

O împuşcătură îi răsună atît de aproape de ureche încît avu senzaţia că-i va sparge timpanul. Insecta ciclopică se ridică, scoase un fluierat strident, şi începu să-şi mişte capul încolo şi încoace cu mişcări necontrolate.

Se auzi a doua împuşcătură. Monstrul se clătină, mai făcu un pas şi se prăbuşi.

Charity se chinuia să se ridice, în timp ce soldatul ce o salvase căuta cheia aflată la centură pentru a o elibera. Era acelaşi bărbat care intrase ceva mai devreme. Ochii îi erau măriţi de groază.

„Repede!” îi strigă Mike. „Pentru Dumnezeu, grăbeşte-te!”

Soldatul era atît de speriat încît reuşi cu greu să deschidă uşa celulei. Privirea îi aluneca mereu spre creatura nemişcată, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să învie şi să atace din nou. După aproape un minut izbuti să o elibereze pe Charity.

Femeia îi luă cheile din mînă fără un cuvînt, îl dădu la o parte şi deschise uşa celulei alăturate.

„O armă!” ceru Mike. „Avem nevoie de arme.”

Soldatul aprobă, se întoarse şi se năpusti spre uşă cu o

asemenea viteză că Charity şi Mike abia reuşiră să se ţină după el. Undeva în apropierea clădirii explodă ceva. Întregul edificiu se cutremură.

Soldatul descuie un dulap şi îi aruncă lui Mike un pistol mitralieră. „Muniţie găsiţi cîtă vreţi în cutia asta”, îi explică el. „Şi acum, luaţi-o din loc.” Se răsuci, deschise uşa şi fugi în stradă.

Nu reuşi să facă mai mult de doi paşi. O umbră întunecată căzu din cer şi îl îngropa sub ea. Strălucirea unor gheare ascuţite îi gîtuiră strigătul.

Mike ridică arma mitralieră şi începu să tragă, dar nu se întîmpla nimic. Înjurînd, scoase piedica, ţinti din nou spre creatură şi apăsă pe trăgaci, dar arma tot nu funcţiona. Monstrul se ridică de pe cadavrul soldatului şi se întoarse. Spre Charity priveau acum nişte ochi răi, neîndurători.

Femeia trînti uşa şi puse zăvorul.

„Jos!” strigă Mike.

Charity îl ascultă în ultima secundă. Ceva lovi canaturile, cu forţa unui piston cu aburi. Lemnul se făcu ţăndări, iar nişte gheare groase cît degetul începură să smulgă şi să zdrenţuiască.

Charity se rostogoli într-o parte, se ridică din nou şi se dădu înapoi cînd văzu că Mike aruncase arma, smulgînd o alta din dulap.

Uşa se zdruncină din nou, ca sub loviturile unui ciocan; Mike ridică arma şi trase. Afară răsună un şuierat strident, zgomotul lemnului care se spărgea, apoi, în sfîrşit, căderea unui corp greu. Dar Mike trăgea în continuare. Şi trase pînă cînd goli încărcătorul. Chiar şi atunci, rămase cu arma în mînă, nemişcat.

Charity se apropie de el şi-l atinse pe umăr. Mike tresări violent, apoi o recunoscu. Dezgustul paralizant din privirea lui se transformă în frică. „Ţi-ai revenit?” întrebă Charity îngrijorată. Cunoştea prea bine simptomele panicii, pentru a-şi face iluzii. Mike nu era un luptător. Învăţase să piloteze nave, dar nu era capabil să accepte un coşmar care devenise realitate.

„Cred... cred că da”, răspunse el anevoie. Încercă să zîmbească

însă nu reuşi.

„Atunci, hai să o ştergem de aici”, Charity îl împinse la o parte şi căută prin dulapul cu arme descoperind, spre uşurarea ei, încă un pistol mitralieră. Agăţă grăbită arma de umăr, luă atîtea şiruri de cartuşe cîte putea duce şi-i spuse lui Mike să facă la fel. Apoi se întoarse în încăperea în care se aflau celulele.

„Unde te duci?” rosti Mike bănuitor.

„Afară,” răspunse Charity. Arătînd spre uşa ciuruită îl întrebă: „Sau vrei să foloseşti ieşirea asta?”

Mike nu-i răspunse, dar ea nici nu l-ar mai fi ascultat. Inima începu să-i bată mai repede cînd se întoarse în celulă şi dădu cu ochii de insecta uriaşă care bloca ieşirea. Gaura pe care o făcuse monstrul în perete era destul de mare pentru a se putea strecura afară, însă au fost nevoiţi să se caţere pe imensul cadavru.

Colinsville era în flăcări. Salvele îndepărtate se transformaseră într-un vacarm continuu, punctat din cînd în cînd de zgomotul proiectilelor tanc. Oamenii fugeau cuprinşi de panică. Cerul era roşu de la focul care se răspîndea cu o viteză uluitoare, cuprinzînd clădire după clădire. Un soldat se împletici urlînd prin faţa lor. O creatură de mărimea unui şobolan i se prinsese în ceafă, iar cămaşa îi era plină de sînge. Charity ridică arma, dar bărbatul trecuse deja.

Se înfioră şi se întoarse spre flăcările care duduiau în nordul oraşului; era un zid de foc, hăituind ceea ce mai rămăsese din cei două mii de oameni ai lui Barton. Şi, în spatele lor…

Lumina era extrem de puternică, astfel încît nu putu să desluşească mare lucru, dar ceea ce reuşi să vadă îi tăie respiraţia. O armată de creaturi oribile se tîra, sărea, flutura, ţopăia şi alerga spre ei. Un tablou de Hieronymus Bosch, care prinsese deodată viaţă. Soldaţii trăgeau fără întrerupere, însă din zidul de foc se năşteau mereu alte şi alte bestii.

„Acolo!” Mike îi făcu semn să o ia spre dreapta, pe una din străduţele laterale. Ştiau amîndoi că, dacă s-ar fi alăturat mulţimii în retragere, riscau să fie călcaţi în picioare.

Dar era cît pe ce să nu le reuşească. În celălalt capăt al

orașului răsună un zgomot înfundat şi Charity simţi un val de aer fierbinte. După o jumătate de secundă încărcătura scuipată de tanc explodă în capătul străzii, în mijlocul armatei grăbite a insectelor.

Dar şi în grupul oamenilor lui Barton.

Charity nu putu să privească. Fugi orbeşte mai departe şi se opri doar cînd o lăsară puterile. Mike se lăsă în genunchi lîngă ea, ridică pistolul mitralieră şi trase un foc în întunericul din faţa lor.

Charity îşi întoarse capul, respirînd cu greutate. Tancul se apropia zgomotos şi putu să-şi dea seama că era un Sherman străvechi, model din al Doilea Război Mondial, care părea alcătuit numai din rugină şi puţină vopsea. Deasupra turelei observă capul unui bărbat.

„Barton!” urlă ea. „Pentru numele lui Dumnezeu, încetează!”

Cuvintele îi fură înghiţite de bubuitul tunului. O limbă de foc linse strada şi proiectilul explodă în peretele unei clădiri cu două etaje.

Charity ridică arma, ţinti şi trase. Un singur foc plesni aerul.

Glonţul ricoşă în oţelul tancului la un metru de Barton. Acesta întoarse capul şi o recunoscu.

Turela tancului se roti. Timp de cîteva secunde, Charity fu sigură că următoarea încărcătură o va pulveriza. Dar tunul se roti înapoi şi tancul porni zornăind mai departe. Încetini doar cîteva clipe, pentru ca Barton să poată sări afară.

Frontul insectelor avansa, dar cu mai puţină rapiditate. Pe şoseaua spre Colinsville monştrii goniseră în urma soldaţilor lui Barton, dar odată ajunşi între clădiri, aceştia aveau acoperirea necesară pentru a le face faţă.

„Eşti mulţumit acum?” îl luă Mike în primire pe general. „Cîţi din oameni au supravieţuit? O sută?”

Buzele lui Barton se strînseră pînă cînd se prefăcură într-o linie. Dar nu rosti nici un cuvînt.

Charity îi aruncă lui Mike o privire mustrătoare, îl trase pe Barton la adăpost şi, arătînd spre nord, îl întrebă: „Ce s-a întîmplat?”

„A fost... o capcană.” Vocea generalului tremura. Nu mai rămăsese nimic din siguranţa lui nezdruncinată în victorie. „I-am încercuit,” continuă el să povestească. „Localizasem tabăra cu ajutorul elicopterului. O vale dintre munţi, la cîteva mile de aici.”

„Şi?” întrebă Mike cînd Barton se opri.

„Nu ştiu”, murmură generalul. „Îi aveam ca într-un cleşte. Totul părea atît de... uşor. Cunosc valea aceea. Este... foarte mică. Dar dintr-o dată au început să apară. Doamne, trebuie să fi fost milioane. Răsăreau din neant. Am împuşcat cu miile, dar...

Charity privea în jos fără să vadă nimic. Cuvintele lui o răscoleau. Ar fi trebuit să-i spună, gîndi. El fusese într-adevăr convins că va putea învinge. Nu ştiuse de transmiţătorul de materie.

Privi spre nord. Atacul străinilor nu fusese oprit, însă oamenii lui Barton găsiseră puncte de acoperire şi puteau cel puţin să se apere. Charity observă că tancul ţintea cu precizie gîndacii uriaşi. Nu văzu în schimb nici o vietate cu patru braţe, dar asta nu o miră prea mult.

„Cîte tancuri mai aveţi?”

Barton clătină din cap. „Acesta... este ultimul. Au fost doar patru”, adăugă pe un ton de scuză; Charity ar fi avut chef să-i pocnească una cu patul armei.

Brusc, auzi zumzetul unui elicopter ce se apropia de oraş. Privi în sus şi recunoscu aparatul lor. Zgomotul motorului era neregulat şi pilotul părea să aibă probleme cu menţinerea aparatului în aer: se mişca asemeni unei libelule ameţite de lumină.

Barton sări în picioare, alergă spre mijlocul străzii şi-şi smulse emiţătorul de la centură. „Harker!” urlă el. „Sînt aici! Jos!”

„Nenorocitul... vrea s-o şteargă!” gîfîi Mike. Încercă să se ridice, însă Charity îl trase înapoi în ultima clipă.

Elicopterul nu atinse asfaltul. Harker încerca, dar îi era din ce în ce mai greu să stăpînească motorul. Brusc, pe cer apăru o vietate imensă, cu aripi din piele neagră, care plutea

mai mult decît zbura.

Dar greutatea în mişcări era doar aparentă. Se năpusti dintr-o dată spre elicopterul muribund, atîrnă nemişcată deasupra rotorului timp de cîteva secunde, apoi se strînse ca un căuş în jurul aparatului. Elicopterul explodă înainte de a atinge solul, împrăştiind resturi arzînde peste clădiri.

În aceeaşi clipă se declanşă ultimul atac al monştrilor.

Ca şi cum distrugerea elicopterului ar fi fost un semnal, la celălalt capăt, al străzii noaptea se despică şi începu să scuipe toate vietăţile iadului. Erau cu miile, un tăvălug care trecea peste orice-i stătea în cale. Charity văzu cum trei din uriaşii gîndaci se năpustiră pe tancul Sherman, răsturnîndu-l. După cîteva secunde în interiorul tancului explodă ceva, luminînd încă o dată armata de coşmar.

„Să plecăm!” strigă Mike cu o voce care nu-l mai asculta. Sări în picioare şi o smulse pe Charity din loc.

Se mişcară exact la timp. O creatură de înălţimea unui om, cu sute de ghimpi ascuţiţi ca acele, se rostogoli în direcţia lor ca o roată ieşită de pe ax. Mike trase, dar în aceeaşi clipă din monstru se desprinseră duzini de ghimpi cornoşi şi se izbiră de zid într-o grindină ucigătoare.

Unul dintre ei ricoşă şi nimeri.

Charity simţi o lovitură în coapsă urmată de un moment de slăbiciune – apoi, o arsură insuportabilă i se răspîndi în picior, explodînd în tot trupul. Ţipă de durere şi se prăbuşi la pămînt, strîngîndu-şi coapsa. Sîngele îi curgea şiroaie; acul cornos îi sfîrtecase carnea.

Mike încercă să o ridice, dar un nou val dureros o făcu să geamă. **Otrăvit,** o străfulgeră un gînd. **Ghimpele fusese probabil otrăvit!** Nu depăşise în grosime o andrea, însă durerea era îngrozitoare, agonică; părea că fiecare nerv îi luase foc.

Nici nu-şi dădu seama cînd bărbatul o apucă de un braţ tîrînd-o înapoi în adăpostul oferit de străduţa de pe care tocmai fugiseră, în timp ce trăgea necontenit.

Apoi, durerea se stinse la fel de brusc cum apăruse. Piciorul îi zvîcnea în continuare şi nu credea că va putea călca pe el, dar chinul care îi biciuise întregul sistem nervos încetase. În cazul în care fusese otravă, organismul ei o neutralizase

uluitor de repede. Dacă însă ar fi fost mai mulţi ghimpi...

Nu-şi sfîrşi gîndul ci se ridică cu un efort de voinţă, schimbă încărcătorul armei şi se tîrî spre Mike. El o privi surprins, dar nu încetă să tragă. Uitîndu-se în lungul străzii Charity îşi dădu seama de ce.

„Dumnezeule!” şopti. „Ăsta e sfîrşitul.”

„Da”, răspunse Mike printre dinţi. „Este...” Se întrerupse, îşi încreţi fruntea şi privi derutat spre stînga şi spre dreapta. „Unde e Barton?”

Charity ridică din umeri, apoi îşi aminti că-l văzuse fugind spre o clădire scundă aflată la capătul străzii.

„Acolo”, îi arăta ea.

„În şură? Mi-am închipuit eu. Mizerabilul vrea să o şteargă! Haide!”

Se ridică şi o trase şi pe Charity după el. Alergă în zig-zag trăgînd mereu.

Avură noroc; pentru ultima oară. Monştrii îşi concentraseră atacurile asupra unei case în care se baricadaseră cîţiva dintre oamenii lui Barton. Cu toate acestea, Charity nu ar fi reuşit dacă Mike nu ar fi tîrît-o după el. Piciorul continua să-i sîngereze, iar durerea îi adusese lacrimi în ochi.

Dar Mike nu-i oferi răgazul să răsufle. Ajungînd la depozit, deschide uşa lovind-o puternic cu umărul. În spatele acesteia era o hală încăpătoare, aproape goală, luminată cu zgîrcenie de o lampă cu petrol. Chiar în mijloc se afla automobilul Trans-Am, iar în spatele parbrizului fumuriu îl recunoscură pe generalul Barton.

Mike se opri, ridică arma şi ochi. „Nu mişca, Barton. Îţi jur că te împuşc dacă îndrăzneşti fie şi numai să priveşti spre cheie.”

Umbra din spatele geamului nu se clintea.

„Nici o mişcare”, repetă Mike ameninţător. „Cherry – deschide poarta.”

Charity îndepărtă zăvorul greu, strîngînd din dinţi. Efortul aproape că-i depăşi puterile. Simţi că ameţeşte. Se opri un moment pentru a inspira, apoi încercă să deschidă, poarta, dar Mike îi făcu semn să n-o facă.

„Nu” zise el. „Încă nu. Du-te la maşină. Ai grijă să nu

facă vreo prostie.”

În momentul în care făcu primul pas, automobilul începu să-şi piardă contururile. Se simţea îngrozitor de slăbită şi durerea creştea. Izbuti să ajungă lîngă portieră, dar nu mai avea puterea de a ridica arma.

Barton o privi cu ochii dilataţi de groază. „Ascultaţi”, începu să vorbească precipitat. „Putem pleca împreună. Maşina este destul de încăpătoare. Eu...”

„Ţine-ţi gura!” îl întrerupse Mike. „Afară din maşină.”

Barton nu se clinti. Faţa îi era albă ca a unui mort. „Dar nu mă puteţi lăsa aici,” bîigui. „Asta ar fi o crimă.”

Charity observă prea tîrziu pistolul mitralieră pe care îl avea pe genunchi. Scoase un ţipăt pentru a-l avertiza pe Mike, dar în aceeaşi clipă Barton împinse uşa cu o asemenea forţă, încît o aruncă la pămînt. Apoi se rostogoli afară din maşină. El şi Mike traseră deodată.

Gloanţele lui Mike ciuruiră uşa, mîna dreaptă a lui Barton şi gîtul acestuia, în timp ce salva generalului zdrobi ambii genunchi ai lui Mike şi îi trasă o dîră sîngerîndă peste piept.

Trecu o jumătate de oră pînă cînd Charity putu să adune suficientă energie pentru a căuta în buzunarele lui Barton. Zgomotul luptei de afară scăzuse în intensitate, fără a înceta însă de tot şi, la un moment dat, ceva sau cineva zgîrie porţile. Cele două canaturi care nu mai erau zăvorite se mişcaseră uşor, dar nu se deschiseseră.

Lui Charity i se făcu din nou rău în momentul în care reuşi să se aşeze la volan şi să introducă cheia în contact. Piciorul drept îi înţepenise; era nevoită să acţioneze pedalele doar cu stîngul. Nu-i era frică. Se întreba ce o aştepta în stradă, însă nici acest gînd nu o mai înspăimînta.

Privirea îi alunecă peste trupul nemişcat al lui Mike. Evitase din răsputeri să-l privească, dar acum i se părea mai uşor decît îşi închipuise. Nu simţea... nimic. Durerea avea să vină mai tîrziu, mult mai tîrziu...

Învîrti cheia în contact. Motorul porni imediat. Se uită pentru ultima oară la poarta din faţa ei, apoi băgă în viteză şi acceleră. Mai avea de străbătut aproape o mie de mile şi fiecare din ele putea duce de-a dreptul în infern. Era însă convinsă că va reuşi. Într-un fel sau altul.

12 decembrie 1998

– În prezent –

Braţul stîng îi ardea. Singurul lucru pe care îl simţea era durerea. O durere înfiorătoare, pulsînd în ritmul bătăilor inimii. Nici nu mai putea judeca. Dacă Stone nu ar fi împins-o de la spate, ar fi renunţat de mult şi s-ar fi cuibărit undeva într-un colţ ca să moară.

Dar el nu-i dădea răgaz. De cîte ori încerca să se oprească o înghiontea cu ţeava armei; iar cînd puterile o părăseau, ceea ce se întîmpla din ce în ce mai des, o ridica cu forţa şi o împingea mai departe. În jurul lor, bunkerul se prăbuşea. Sirenele de alarmă amuţiseră şi porţiuni mari ale coridoarelor subterane se cufundaseră din nou în bezna pe care oamenii o alungaseră cu cîţiva ani în urmă. Auzea strigăte, împuşcături şi, printre ele, ecourile repetate ale unor explozii. Era o minune că nu fuseseră atacaţi.

Charity îşi pierduse orice simţ al orientării. Nu mai ştia la ce nivel se aflau sau încotro mergeau. Ştia doar că Stone trebuia să-şi fi pierdut minţile.

Se opri în momentul în care el îi făcu semn. Bărbatul ridică arma pentru a o avertiza, îi arătă peretele şi-i spuse să se aşeze şi să nu se mişte din loc.

Charity nu ar fi putut nici dacă ar fi vrut. Braţul şi piciorul o invadau cu valuri de durere; se simţea atît de slăbită cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei.

Stone o privi încordat un moment, apoi se întoarse şi dispăru într-un coridor lateral.

Timp de cîteva secunde Charity avu senzaţia că-şi va pierde cunoştinţa. Totul în jurul ei începu să se învîrtească. Se luptă cu răul din ea respirînd adînc şi concentrîndu-se pentru a alunga vălul negru ce ameninţa să-i cuprindă gîndurile. Ochii i se umplură de lacrimi.

Rana nu era gravă. Stone avusese arma fixată pe nivelul cel mai scăzut de funcţionare, iar stratul protector al costumului absorbise o parte din energie. Totuşi, rămăsese suficientă pentru a-i aprinde fiecare nerv în jumătatea stînga a corpului. Nu ştia dacă va mai putea vreodată să-şi mişte braţul.

Stone se întoarse. Pe faţa lui se citea aceeaşi expresie de om hăituit. Se convinsese că nu erau urmăriţi, apoi îngenunche şi o ajută să se ridice. Charity vru să-i îndepărteze mîna, dar nu era capabilă de un asemenea efort.

„Mai poţi?” întrebă el. Zîmbi încurajator. „Nu mai avem mult. Doar cîţiva paşi.”

„Încetează odată,” rosti Charity cu greu. „Nu... mai are nici... un rost.” Chiar şi vorbitul i se părea inutil şi obositor.

„O, ba da,” o contrazise Stone. „O să-mi fii recunoscătoare.” Îşi înteţi strînsoarea şi o sili să meargă mai departe. Un alt coridor întunecat îi înghiţi. Bărbatul aprinse lanterna şi lăsă lumina să alunece peste betonul alb. Charity văzu o uşă blindată a cărei închizătoare fusese tăiată cu laserul. Dar de înţeles, înţelese abia cînd Stone o împinse prin această intrare şi observă recipientele.

Pentru un moment uită de durere, atît fu de surprinsă. Recipientele! Dumnezeule, dar nu putea... nu putea fi adevărat!

„Sper că nu te-ai gîndit serios la asta”, rosti zdruncinată.

Stone îi eliberă braţul, se îndepărtă mergînd cu spatele şi meşteri ceva pe unul din pereţi. Fascicolul lanternei lui nu părăsi nici o clipă chipul femeii.

Se auzi un declic şi, o secundă mai tîrziu, sub tavan se aprinse lumina de avarie. Charity se clătină. Şocul descoperirii trecuse, iar durerea şi greaţa o invadară din nou. Se întoarse

spre Stone şi observă că opera ceva pe panoul de comandă de lîngă uşă. Nu părea prea îndemînatic, dar pînă la urmă reuşi. Undeva în spatele lor începu să zumzăie un electromotor. Deasupra uşii se aprinse o lampă de control, apoi o a doua şi, în final, începură să gliseze două plăci metalice. Una cobora din tavan, iar cea de-a doua se ridica din podea. În faţa lor văzu închizîndu-se încă o uşă cu o grosime de douăzeci de centimetri, din oţel special, care în cîteva minute urma să sigileze ermetic încăperea unde se aflau. Charity ştia că în afara unei încărcături atomice, nu exista altă posibilitate de a distruge dubla barieră.

„Te rog, Stone. Nu ştii ce faci. Asta este curată sinucidere.”

Stone rîse. Privirea îi dogorea. „Sinucidere ar fi dacă am rămîne afară”, îi replică el. „O să pui în funcţiune obiectele astea. Două – cîte unul pentru fiecare.”

Charity privi nesigură cele şase sicrie din oţel, apoi scutură din cap. „Dar nu pot. Nu ştiu cum.”

Privi spre uşă. Cele două şiruri de dinţi metalici se aflau la numai o jumătate de metru. Cîteva zeci de secunde şi capcana avea să se închidă.

„Nu-i adevărat!” exclamă Stone. Laserul din mîna lui se ridică ameninţător. „Ştiu că poţi. M-am documentat. Pricepi?”

„Teoretic”, murmură Charity. „Este sinucidere, Stone! Nimeni nu a testat aparatele astea ca lumea; au încercat să vadă cum funcţionează, cu maimuţe. Şi dintre ele s-au trezit doar cîteva, nu toate!”

„Ştiu,” răspunse Stone neclintit. Plăcile blindate ajunseseră la cincisprezece centimetri una de alta. Mai avea doar două secunde, gîndi Charity. Trebuia să facă ceva dacă dorea să scape din capcană!

Dar era neputincioasă. Stone nu-i lăsase nici un dubiu în privinţa faptului că era decis să o împuşte şi în celălalt braţ dacă ar mai fi încercat să-l atace ca să fugă.

„Îmi ajunge o şansă de cincizeci la sută”, continuă bărbatul. „Este mai mult decît am avea afară, nu crezi?”

„Şi ceilalţi? Becker şi... cei care se află acum la navă,

aşteptîndu-ne?” întrebă Charity.

„S-au condamnat singuri, demult”, fu răspunsul iritat al lui Stone. „Cît de departe crezi c-aţi fi putut ajunge înainte ca extratereştrii să vă pulverizeze?” îi arătă recipientele. „Dă-i drumul, căpitane!”

Dinţii metalici se întîlniră. Totul se petrecu fără cel mai mic zgomot. Numai lămpile de control de deasupra uşii se stinseră din nou. Charity închise ochii, oftînd. Prizonieri, gîndi ea. Nu, mai rău decît atît – erau îngropaţi de vii.

„Începe odată!” repetă Stone nerăbdător.

„Şi dacă nu o voi face?” Charity zîmbi. „Nu mă poţi obliga. Poţi să mă împuşti, dacă vrei. Ar fi mult mai simplu.”

Stone zîmbi la rîndul lui şi Charity îşi dădu seama că se aşteptase la asta. „Este adevărat că nu aş fi capabil să te împuşc. Dar sînt sigur că vei face ce ţi-am cerut. Poate nu acum, dar peste cîteva zile, cînd vei fi pe jumătate înnebunită de foame şi sete...” Apoi ridică încă o dată arma poruncitor. „Haide!”

În definitiv, ceea ce-i spusese avea un sens, gîndi Charity. Se terminase, aşa că nu prea mai conta.

Totuşi dură destul pînă cînd se îndreptă ezitînd spre unul din recipientele pentru congelare.

Dacă la prima privire îi creaseră o stare de inconfort, acum simţi cum o cuprinde spaima. Cilindrul era construit solid şi, în pofida unei anumite elegante sugerată de tehnica avansată pe care funcţionarea lui o presupunea, avea ceva sumbru. Charity se cutremură la gîndul că urma să se întindă în acel obiect.

„Începe,” o îndemnă Stone. „Şi, fără şmecherii. Voi fi atent ca amîndouă aparatele să fie programate la fel. Şi apoi vom da cu banul pentru a vedea în care din ele o să te instalezi”.

Charity strînse pumnii. Nebunia lui Stone era metodică. Era sonat, dar nu era deloc prost.

Începu să programeze inima electronică a sistemului de răcire. Făcea totul extrem de încet, terorizată de grija de a nu face vreo greşeală. În faţa ochilor îi apăru o viziune înspăimîntătoare:

se vedea zbătîndu-se neputincioasă, închisă într-unul din sicriele de oţel, conştientă, dar murind încetul cu încetul din cauza cine ştie cărei greşeli de programare.

„Cît timp vrei să dormi, locotenente?”

„Atît cît se poate,” răspunse Stone. „Fixează limita maximă de funcţionare.”

Charity ridică privirea. „Asta ar fi o sută de ani,” rosti precaută. Sau o mie. Instalaţia era practic indestructibilă. Dar asta nu-i mai spuse.

„Cu atît mai bine,” se bucură Stone. „Fă ce ţi-am spus.”

În momentul în care termină, Stone îi făcu semn să se apropie de cel de-al doilea recipient. „Acum ăsta!”

Îi mai trebuiră zece minute pentru a programa cel de-al doilea computer. Stone o dădu la o parte şi privi pupitrul, apoi îl compară cu primul. Nebun afurisit, gîndi Charity.

„Pare a fi în regulă”, rosti bărbatul în cele din urmă. „Acum întrebarea ar fi ce ai făcut de fapt...” Zîmbi. „Nu mă crede tîmpit, Laird. Ştiu foarte bine că poţi programa drăcia asta în aşa fel încît să dorm pentru totdeauna. Ai făcut asta?”

„Nu sînt o criminală”.

„Ştiu.” Stone îi arătă primul recipient. „După dumneavoastră.”

Charity ezită. Îi era frică. O frică îngrozitoare.

Dar se urni totuşi din loc. Se apropie de cilindrul metalic, apăsă tasta roşie de la unul din capete şi se dădu înapoi cînd capacul se deschise fără zgomot. Interiorul era strîmt în comparaţie cu dimensiunile exterioare – un tub căptuşit cu plastic, avînd în partea dreaptă o mulţime de instrumente de control şi tuburi de conectare. O lampă mică împrăştia o lumină galbenă, difuză. Se cutremură. Nu era un tanc de refrigerare, era un sicriu. Simţea că o va lua razna dacă va fi obligată, să petreacă înăuntru chiar şi numai un minut.

„Intră,” îi porunci Stone.

Urcă încet, se întinse în cilindru şi, cu degete tremurătoare luă un inel metalic care atîrna lîngă ea pe perete. O duzină de sîrmuliţe subţiri, colorate, îl legau de inima recipientului. În momentul în care fixă inelul pe încheietura mîinii

stîngi simţi cum îi pătrundeau în piele cîteva ace.

Stone se aplecă peste ea. Urmărea cu atenţie ce făcea, şi Charity se rugă în gînd să facă bine. Dumnezeule, i se explicase de zeci de ori, dar creierul ei parcă se golise.

„Mult noroc, Laird” îi şopti Stone. Apoi adăugă: „Îmi pare rău de braţ, dar am fost nevoit s-o fac. Sper că mă înţelegi.”

„Da”, răspunse Charity. „Înţeleg.” Ar fi vrut să-i mai spună ceva, dar toate cuvintele îşi pierduseră parcă sensul. Cu o mişcare lentă luă masca de oxigen care atîrna deasupra ei şi şi-o puse. Undeva începu să funcţioneze o pompă. Aerul care îi invada plămînii avea un gust amar.

Mai văzu cum Stone se retrase, întinzînd mîna spre butonul roşu şi cum capacul sicriului metalic începu să se închidă. Apoi avu senzaţia că o mînă caldă şi moale îi fura gîndurile, o mînă care îndepărtă toată durerea şi toată frica.

SFÎRȘIT